

Giới thiệu Tam Thiếu Nhà Họ Cam Thích Nói Giỡn

Mặc dù biết rằng nói giỡn để cho đời thêm vui nhưng lời nói của Tam Thiếu Nhà Họ Cam Thích Nói Giỡn thì không đơn giản là vui đùa mà đó còn là ẩn ý khó ai có thể biết được. Quả nhiên là có trời Phật phù hộ, nhờ năm đó anh bị tai nạn máy bay được cứu. Bị mẹ giải đến trước Phật tổ trước dập đầu một trăm cái, Anh thuận tiện ước nguyện khế ước quân hôn với thần linh có thể cho anh gặp lại ân nhân cứu mạng mình một lần nữa anh sẽ sẵn lòng cưới làm vợ, Chờ đợi ngôn tình sung sướng mấy năm cuối cùng thấy, vậy mà cô lại là sát thủ đến đòi mạng anh? Không có việc gì liền ăn đầu hũ mềm mại của cô bồi dưỡng tình cảm, để cho cô biết bản lĩnh trên miệng anh lợi hại. Chuyện thứ hai bị cô bẻ cong, chuyện nhỏ như hạt vừng cô định đoạt, anh không so đo để đó tính số sau này. Mời bạn đón xem truyện hay từ tác giả Hương Di.

Bạn đang đọc truyện *Tam Thiếu Nhà Họ Cam Thích Nói Giỡn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Đầu mùa xuân, trên cành những chồi non xanh mới nảy lên, nhưng trong không khí vẫn toát ra lạnh lạnh.

Nhìn ngôi nhà cổ kính trang nghiêm trước mặt, người thanh niên dừng bước lại, không muốn đi vào, chỉ cảm thấy sẽ phải làm chuyện ngu xuẩn chết mất.

"Vào đi, còn đứng đần đờ làm cái gì?" Người phụ nữ đã đi vào trong chùa quay đầu lại gọi con trai mình.

"Mẹ, con không muốn lay, mẹ lay là được rồi." Anh luôn luôn là người theo thuyết vô thần, lần này nhiều lần thoát chết là may mắn của anh, anh mới không tin là cái gì thần thánh giúp đỡ.

"Thằng nhóc này đang nói càn cái gì đó, máy bay từ giữa trời rơi xuống, trên máy bay có cả hai trăm người, chỉ có con và mười mấy người có thể bình an cứu được, đây quả thực là kỳ tích, bước lên cho mẹ, quỳ gối trước Phật tổ cảm ơn Phật tổ phù hộ."

Người thanh niên xì mũi coi thường. "Mẹ, mẹ cũng nói đó là kỳ tích, liên quan gì đến Phật tổ?" Nếu như Phật thật sự có linh thiêng, không phải nên cứu toàn bộ người sao, vì sao cứu anh cái người chưa bao giờ tin vào Phật tổ này?

Người phụ nữ gờ tay gõ xuống đầu con trai, chiều chuộng nói một tiếng, "Ồ trước Phật không cho vô lễ."

"Nhĩ Toàn, nghe lời mẹ nói bước vào đi." Người đàn ông trung niên bên cạnh người phụ nữ khí thế bưng bưng nổi bật hơn người mở miệng. "Con có biết không sau khi nhận được tin chuyến bay của con gặp chuyện không may, mẹ con bị dọa sợ, chạy đến chùa cầu nguyện cả đêm, chỉ cầu cho con bình an vô sự, mẹ con nguyện ý ăn chay niệm Phật một năm."

Một nhà họ Cam bọn họ cho tới bây giờ cũng chưa có bất kỳ tôn giáo tín ngưỡng nào.

Trong lúc nguy hiểm như vậy, bọn họ cũng chỉ có thể làm là cầu nguyện các vị thần thánh vô hình cứu giúp, từ trước đến nay không nhìn thấy thần thánh mà quái, vì sao sống chết ở trước mặt Phật dập đầu đồ cả trán, lòng anh đau giống như gai đâm.

Nghe lời của cha nói, người thanh niên có chút cảm động nghiêng con mắt liếc về phía mẹ mình, giờ phút này toàn thân mẹ đẹp nhả trên mặt đã nhìn không ra vẻ mặt lo âu lúc đó, mặc dù bình thường bà chung quy luôn thích trêu chọc đùa giỡn chính ba anh em anh làm thú vui, nhưng anh vẫn có thể tưởng tượng ra tâm tư của mẹ mình, ở trước Phật thể nguyện vì anh ăn chay niệm Phật một năm.

Nghĩ như vậy, anh mới miễn cưỡng bước vào trong chùa.

"Quỳ xuống, dập đầu trước Phật tổ một trăm cái." Thấy con trai sau khi đi vào, người phụ nữ cười híp mắt chỉ huy.

"Một trăm?" Người thanh niên khẽ gọi. "Loại trò đùa này quá ác liệt đi, muốn dập đầu chính mẹ dập đầu."

"Lần trước lúc mẹ tới đây, nói cho Phật tổ rồi, chỉ cần con bình an trở về, liền dẫn con tới dập đầu một trăm cái."

"Đó là mẹ nói, không phải là con nói." Duỗi lông mày người thanh niên nhướng lên thật cao. Anh chịu dập đầu ba cái cũng không tệ rồi, mẹ anh lại còn bảo anh dập đầu một trăm cái, là như thế nào, cho anh ngu ngốc đùa giỡn sao.

Một bên người đàn ông có vẻ mặt lạnh lùng, trầm giọng trách mắng: "Nhĩ Toàn, mẹ con bảo dập đầu thì con dập đầu cho cha."

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc cương nghị của cha, người thanh niên cãi: "Cha, mẹ muốn con dập đầu một trăm cái kìa."

Đó cũng không phải là ba, năm coi như xong, dập đầu xuống một trăm cái, không phải là anh dập đầu đến có thể hôn mê bất tỉnh.

"Cho dù mẹ bảo con dập đầu năm ngàn cái, con cũng phải dập đầu cho cha, Lúc đầu mẹ con vừa chảy nước mắt, ở trước mặt Phật tổ không ngừng dập

đầu nhanh hơn đến hôn mê bất tỉnh đi."

Được, anh đầu hàng vậy được rồi chứ. Người thanh niên nghiêng rặng, biết hôm nay không thoát khỏi cửa này, không thể làm gì khác hơn là chấp nhận bắt đầu hướng về phía tượng Phật bạch ngọc dập đầu.

Vừa dập đầu, anh lại đang nói mục đích trong lòng mình với tượng Phật uy nghiêm hùng vĩ trước mặt. "Nếu quả thật muốn con tin tưởng trên thế giới này có Phật, như vậy. . . . . Hãy để cho con nhìn thấy cô ấy một lần nữa, chỉ cần con có thể gặp lại cô ấy, về sau con sẽ tin có Phật."

Nếu nói là lúc máy bay ngoài ý muốn rơi xuống, anh thật sự nên nói cảm ơn người nào đó, ngay lúc trước khi máy bay chuẩn bị nổ tung, kịp thời kéo chân anh bị thương bị kẹt ra, cô gái kia đỡ anh từ trên máy bay đi xuống.

Đáng tiếc, anh thậm chí ngay cả tên của cô cũng không biết.

Biển người rộng lớn, anh cho là gặp lại được cô tỷ lệ hết sức nhỏ bé, cũng không nghĩ, nhiều năm sau, sẽ gặp lại nhau lần nữa trong hoàn cảnh như vậy. .
. . Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tam Thiếu Nhà Họ Cam Thích Nói Giỡn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 1.1

Trong phòng họp to lớn như thế, tập trung 21 thành viên của dòng họ Khuất. Bàn hội nghị hình chữ nhật, dựa theo vai vế trong dòng họ, người ngồi đầy theo thứ tự. Ông cụ ngồi ở vị trí chủ tọa nhìn một lượt người trong phòng. "Mọi người đến đông đủ chưa?"

"Lam Sơ còn chưa tới." Một giọng nói trong veo mà lạnh giọng đáp. "Không cần đợi cô ta, ta không mời nó tới tham gia hội nghị lần này." Ông cụ nói. "Như vậy tất cả mọi người đã đến." Con trai cả của ông cụ cung kính nói. "Cha, có thể bắt đầu." Lần này triệu tập mọi người trở lại, là muốn thỏa thuận quyết định chuyện lần trước." Nhìn vòng quanh mọi người, ông cụ già dặn giọng nói từ từ mở miệng. "Chuyện trọng đại như vậy, nếu là do một mình ta quyết định, có lẽ sẽ có người không phục, cho nên, ý định của ta là dùng hình thức bỏ phiếu biểu quyết."

Ông lão mạnh mẽ chuyển hướng nhìn nhìn cháu trai có tính cách dữ dằn nhất trong đám con cháu trong phòng.

"Lam Tranh, mặc kệ kết quả cuối cùng như thế nào, số người ít phía kia phải phục tùng ý kiến bên số người nhiều, cháu đồng ý không?"

"Cháu đồng ý." Khuất Lam Tranh gật đầu. Anh ta có tự tin, tuyệt đối đa số người sẽ có cùng ý kiến với anh ta, không muốn sự nghiệp kinh doanh mấy đời của dòng họ, cứ như vậy bị thế hệ bọn hắn kết thúc thế này.

"Còn có người có ý kiến gì không?" Thấy mọi người im lặng lắc tay, ông cụ chỉ hướng một thùng giấy nhỏ trên bàn hội nghị. "Rất tốt, như vậy các người lựa chọn tờ giấy trước mặt, bỏ vào giữa cái hộp kia thôi."

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong phòng họp yên lặng như tờ, sau một lát, có người lục đục đưa tờ giấy đã chọn xong gấp đôi cho vào trong hộp giấy.

Sau khi tất cả mọi người đã bỏ phiếu xong, ông cụ phân phó hai đứa con cùng hai đứa cháu, "Ứng Thành, Ứng Đức, hai người các con phụ trách theo dõi bỏ phiếu, Lam Thanh, Lam Mạt, các người phụ trách mở hòm phiếu, đếm số người tán thành và phản đối."

"Vâng" bốn người bắt đầu đếm kết quả bỏ phiếu, phiếu do Khuất Thanh Lam đọc, Khuất Lam Mạt đếm số phiếu viết trên bảng trắng.

Cuối cùng được kết quả là —— mười phiếu tán thành, phản đối cũng là mười phiếu.

Ông cụ nhìn bảng trắng, chậm rãi mở miệng. "Cũng viết tên ta lên đi, ta chọn . . . . . Tán thành."

Ông cụ dứt lời, bên trong phòng họp xôn xao một mảng.

Không cần bất luận kẻ nào giải thích, nhìn một cái cũng biết kết quả biểu quyết là bên tán thành chiến thắng.

Ông cụ đứng lên, mặt nghiêm túc nhìn về mọi người tuyên bố, "Kết quả bỏ phiếu tin tưởng mọi người đều nhìn rất rõ ràng rồi."

Khuất Lam Tranh trở mặt chết nhìn chăm chăm con số trên bảng trắng, không phục lên tiếng, "Ông nội, nói không chừng nơi này có người không cẩn thận chọn sai lầm rồi, chọn lại một lần nữa." Chỉ thua một phiếu, muốn anh ta làm sao khuất phục, nhất định có người nghĩ sai rồi, nếu không làm sao có thể xuất hiện kết quả như thế.

Ông cụ nhìn chăm chú vào anh ta, vuốt cằm nói: "Được rồi, chỉ thua một phiếu, có lẽ thật sự là có người không cẩn thận chọn sai rồi, mọi người liền chọn lại một lần nữa."

Sau một lúc lâu, kết quả bỏ phiếu hiện ra, lần này kết thúc tán thành có 15 phiếu, phản đối còn sót lại sáu phiếu.

Nhìn kết quả như vậy, mặt Khuất Lam Tranh kinh ngạc, không dám tin.

"Lam Tranh, lần này cháu đã tâm phục khẩu phục chứ?" Ông cụ hỏi.

"Cháu . . . ." Anh ta á khẩu không trả lời được, anh ta cho là hầu hết mọi người đều theo anh ta, không muốn cứ như vậy kết thúc đi phần gia nghiệp này, tại sao sẽ như vậy?

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong phòng họp bao phủ một cỗ yên lặng, người người biểu hiện trên mặt khác nhau, có người vui mừng, có người tiếc nuối, nhưng nguyên do đây là kết quả mọi người bỏ phiếu biểu quyết, cho nên mới không có người dị nghị.

Mấy phút đồng hồ sau, Khuất Lam Tranh mới từ chấn động hoàn hồn.

"Ông nội, sau này ông ủy thác cho cháu đi."

"Không, lần này ý định của ta là phái Lam Sơ đi." Về mặt ông cụ xưa nay nghiêm túc khó có được nét cười lộ ra trên khuôn mặt.

Một lời của ông thốt ra, lập tức đưa tới một đám con cháu kinh ngạc. Mọi người không có bỏ sót nụ cười hiểm thấy này của ông cụ, hơi ngạc nhiên trước mặt nhìn nhau.

Trong lòng bọn họ ông cụ luôn luôn là người nghiêm nghị trường giả, giờ phút này thế nhưng trên mặt lộ ra nụ cười dường như vui vẻ như vậy, giống như đứa trẻ bướng bỉnh nghĩ đến điểm quan trọng trên cột người khác cái gì, hưng phấn đến cổ nín cười cảm giác.

"Cái gì? Lam Sơ? ! Cô ấy ngay cả con gái cũng không dám giết, căn bản là không thể hoàn thành nhiệm vụ, huống chi, cô ấy cũng sẽ không đồng ý." Khuất Lam Tranh bất bình oa oa kêu lên.

"Ta tự có biện pháp để cho con bé đồng ý." Trên mặt ông cụ có lòng tin mười phần, phân phó nói: "Lam Mạt, con mang tiểu Khả tới đây."

"Tiểu Khả?" Lòng này Khuất Lam Mạt khẽ nhếch, "Chẳng lẽ ông nội muốn lợi dụng tiểu Khả tới bức hiếp Lam Sơ?"

"Cái gì bức hiếp?" Ông cụ cười khiển trách, "Ta chỉ là muốn tạm thời giúp nó chăm sóc tiểu Khả, cho đến khi nó hoàn thành nhiệm vụ trở lại."

Con trai cả của ông cụ Khuất Ứng Thành như có điều suy nghĩ nhìn chăm chăm ông cụ.

"Cha, những năm gần đây cha chưa từng miễn cưỡng ép buộc Lam Sơ, tại sao cho đến cuối cùng một nhiệm vụ này, ngược lại muốn dùng thủ đoạn này ép buộc con bé?" Ông cụ cẩn thận quan sát những biểu hiện nhỏ nhất trên mặt ông cụ, muốn nhìn thấu suy nghĩ trong lòng ông.

"Đây là một ước định tám năm trước." Về mặt ông cụ thần bí nói "Lam Mạt, còn không mau đi mang tiểu Khả tới, còn nữa, không cho phép để cho Lam Sơ biết chuyện này." Ông nghiêng mặt lên hất cằm dặn dò, ánh mắt nhấp nháy lấp lánh lộ ra ánh sáng mong đợi.

*****

Ban đêm trăng sáng sao thưa.

Cửa sổ từ từ rộng mở gió mát đêm khuya thổi vào, phát động tấm rèm cửa Lace (viên tơ) màu trắng.

Bên trong nhà không có ánh đèn, chỉ có thể nhờ ánh trăng từ ngoài cửa sổ xuyên qua nhận ra cách trang trí trong phòng.

Đập vào mắt thấy, trong phòng bắt mắt nhất chính là chiếc giường cỡ hai người King-size ở giữa, giờ phút này có một người đang nằm yên ỏn trên giường.

Quan sát một lát sau, như mèo bước chân nhẹ nhàng không tiếng động từ bên cửa sổ đi về phía cạnh giường.

Nơi này tuy là lầu ba, mà lại là căn nhà to lớn còn được sắp đặt bảo vệ và thiết bị bảo vệ, thế nhưng với cô gái từ nhỏ đã được tiếp thu huấn luyện nghiêm khắc này không có gì khó khăn.

Dừng chân bên giường, ánh mắt thích ứng bóng tối bên trong phòng, cô nhìn thấy khuôn mặt một người đàn ông đang ngủ say, thị lực cô thật tốt, một cái liền nhận ra người đàn ông này là mục tiêu của nhiệm vụ lần này, bởi vì trước khi tới đây, xác định cô đã nhìn hình của anh ta hơn mấy chục lần, đã sớm in sâu ở trong đầu.

Cô còn nhớ rõ người đàn ông này có ngũ quan lập thể, hình dáng sâu sắc, lại lời thôi lệch thếch, cũng không chỉnh sửa dung nhan, cằm râu ria rậm rì, cô có ấn tượng sâu sắc nhất đối với anh là anh có một đôi mắt sáng ngời, trong đôi mắt kia có loại mùi vị bất cần đời, cùng một loại sắc bén giống như có thể nhìn thấu lòng người.

Cô lấy từ trong đôi ủng ra con dao găm sắc bén, lúc này cô chỉ cần cắt đứt cổ họng của anh ta là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Đúng, cắt đứt cổ họng của anh ta, dòng máu đỏ tươi sẽ phun chảy ra như suối, anh ta thậm chí ngay cả cơ hội gọi cứu mạng cũng không có, cơ giết sẽ lập tức tắt thở.

Cô cầm dao găm trong tay, kề gần sát cổ anh, chỉ cần dùng lực vẽ một cái, ... là cô có thể trở về phục mệnh rồi.

Nhưng, đáng chết, tay của cô đang run rẩy, không có cách làm như suy nghĩ trong đầu, sáng khoáy cắt xuống một dao như vậy.

Cô không biết người đàn ông này, mặc kệ anh ta có tàn bạo hết mức hay không, cô cũng không có cách nào cướp đoạt một mạng người bừa bãi như vậy.

Nhưng một âm thanh khác vang lên ở trong đầu cô ——

"Nếu như cô không có cách hòa thành nhiệm vụ, như vậy trở về liền nhìn không thấy Tiểu Khả nữa."

Không, nàng không thể mềm lòng, nếu không cái chết chính là tiểu Khả rồi.

Thật xin lỗi, nếu tôi không giết anh, thì tiểu Khả sẽ chết, cho nên. . . . . Mời chết đi! Trong lòng cô áy náy thì thầm, cắn răng, giơ lên lưỡi dao sắc bén hung hăng đâm xuống, dao nhọn đâm đến chỗ yết hầu của anh, bỗng nhiên cô dừng tay.

Hết cách rồi, cô vẫn không có cách nào!

Về mặt luôn luôn lạnh lùng, bởi vì giờ phút này trong lòng giãy giụa mà đau đớn phải nhấn lại nhiều lắm thật sâu.

"Không được, anh không chết, thì tiểu Khả phải chết, tôi không thể trơ mắt để cho tiểu Khả bị giết chết!" Cô thì thầm, lần nữa giơ dao."Xin anh tha thứ cho tôi."

Trong lòng không hiểu lý lẽ, một đôi mắt sáng chói đột nhiên mở ra, thấy cô giết mình. Sau đó, người đàn ông trên giường nhanh chóng lăn sang hướng bên kia, bỏ hai chân xuống đất, đứng dậy thẳng tắp.

"Chắc, cái mạng nhỏ của tôi chỉ có một, cũng không thể để cho cô chơi như vậy." Giọng người đàn ông mang theo tiếng cười lười biếng nói.

Kinh ngạc thấy đối phương tỉnh lại, cô có chút luống cuống tay chân, nhất thời quên, nên không chút do dự tiến lên, một dao lạnh lùng chấm dứt con mồi của cô mới đứng, nhưng lúc này, suy nghĩ duy nhất cũng chỉ là nghĩ muốn theo đường cũ chạy trốn.

Vội vàng đi tới bên cửa sổ, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn, cả kinh bước chân của cô hơi ngừng lại, quay đầu lại thoáng nhìn, phát hiện rõ ràng trong tay của anh cầm một sợi dây thừng hướng về phía cô.

Cô không kịp tránh, tinh linh thân thể bị dây thừng khóa lại, ngay cả hai tay cũng bị buộc chặt sát bên người không thể động đậy. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tam Thiếu Nhà Họ Cam Thích Nói Giỡn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 3: Chương 1.2

Cô giãy giụa với dây thừng thắt chặt trên người, thấy anh ta ấn gần, cô cố gắng nhấc chân nghĩ muốn gạt ngã anh ta, tùy thời có thể chạy. Không ngờ anh ta lại nghiêng người tránh ra, còn thu lại dây thừng, hung bạo kéo cô lại gần.

Sắc mặt cô trắng bệch sợ hãi, quát "Anh muốn làm gì?"

Cam Nhĩ Toàn rất hài lòng bình thường coi ngựa thích nhất là lúc chơi đùa với sợi dây, giờ phút này có thể phát huy tác dụng, một cái đã bắt được cô.

"Những lời này nên là tôi hỏi cô mới đúng, tiểu thư, nửa đêm cô cầm dao xông vào phòng tôi là muốn làm cái gì?"

Cô mím môi không nói.

Về mặt anh ung dung đùa cợt ;"Chẳng lẽ bởi vì yêu thích tôi, cho nên đêm khuya trốn vào muốn tỏ tình với tôi? Hay là thấy sắc đẹp mê người của tôi, cho nên muốn dùng sức mạnh với tôi, ép tôi đi vào khuôn khổ?" (Editor: Trời ạ, có ai mà nửa đêm bị người ta kê dao vào cổ không chết xong còn ngồi tự kỷ về nhan sắc mình thế này không?)

"Anh ở đó nói bậy bạ cái gì đó? !" Nghe anh miệng đầy lời nói bậy, cô trừng mắt nhìn anh chăm chăm, người đàn ông này không nhìn thấy cô tới kỳ thật là muốn giết anh ta sao?

Thuận tay bật công tắc đèn trên tường, có chút kinh ngạc thoáng qua trong mắt anh.

Cô gái rất trẻ, có một gương mặt đẹp như tranh vẽ, ngũ quan tinh xảo như vẽ, da trong suốt như tuyết, tóc ngắn ngang tai như tơ lụa đen tỏa sáng, bao gồm cả quần áo đen trên người ôm theo đường cong cơ thể xinh đẹp giống như trái đào chín, rất hấp dẫn.

"Chắc, không ngờ là một đại mỹ nhân, cô giống như mỹ nữ vậy, nếu cô muốn leo lên giường của tôi thì nói rõ, tôi sẽ suy nghĩ cho cô cơ hội này, cần gì phải nửa đêm treo cửa sổ đi vào, nếu chẳng may tôi lỡ tay, chẳng phải sẽ làm cô bị thương !" Giọng nói trầm thấp lộ ra một chút trêu chọc.

Cô gái xinh đẹp cứng người, giận dữ mắng mỏ, "Ai muốn leo lên giường của anh, tôi tới là muốn giết anh!" Người đàn ông này là tình trùng chảy ngược sao? Trong đầu đầy dâm tặc.

"Giết tôi?" Cam Nhĩ Toàn đưa tay nâng cằm, quan sát vẻ mặt giận dữ buồn bực của cô giây lát, "Tôi không nhớ rõ là tôi có kết oán thù với cô, tại sao cô lại muốn giết tôi?"

Lúc này cô có ít nhất hai lần có cơ hội ra tay giết anh, nếu như vừa rồi cô không do dự một dao đâm xuống cổ anh, sợ rằng giờ phút này đã sớm mất cái mạng nhỏ này, nhưng cũng bởi vì cô nhiều lần do dự mới khiến cho anh có cơ hội phản kích.

Sơ suất thất thủ bị bắt, cô ảo não cúi thấp mặt, không muốn mở miệng nữa. Trong lòng cô không ngừng tự trách mình, nếu không phải vừa rồi cô chần chừ thì làm sao để cho anh ta có cơ hội có thể lợi dụng.

"Cô không muốn nói phải không?" Cam Nhĩ Toàn nhìn về mặt tự trách của cô đầu gối."Có muốn tôi mang cô tới đồn cảnh sát rồi từ từ nói không?"

"Đừng!" Nghe vậy, cô bỗng nhiên gương mặt lạnh lùng giống như toát ra một chút hoảng sợ.

"Cô ám sát tôi không thành, sẽ không cho là tôi có thể bỏ qua cho cô như vậy chứ?"

"Anh muốn thế nào?" Cô cau mày, từ trong giọng nói của anh phát hiện chuyện hình như còn có chỗ thương lượng.

"Trả lời câu hỏi của tôi, tại sao muốn giết tôi?"

". . . . . Đương nhiên có người bỏ tiền mua mạng của anh." Im lặng chốc lát, cô từ từ lên tiếng.

Có người mua mạng của anh? Nghe đáp án anh có chút không ngờ.

"Nói như vậy cô là một sát thủ?" Xưa nay anh rộng rãi hiền lành, số người kết thù kết oán ít ỏi, nhất thời cũng cũng nghĩ không ra ai có thể hận anh đến nỗi muốn anh chết.

Cô cắn môi không nói, chỉ hơi hơi gật đầu.

Anh trầm ngâm một chút hỏi nữa: "Là ai muốn mua mạng của tôi?"

Cô ngẩng đầu cho anh hai ánh mắt thờ ơ, "Tôi không biết, cho dù có biết rõ, tôi cũng không thể nói." Mỗi nghề đều có mỗi luật lệ riêng, bọn họ làm nghề này, đạo đức nghề nghiệp cơ bản nhất chính là giữ bí mật của người giao phó.

Sau một lát cô suy nghĩ, Cam Nhĩ Toàn tin tưởng cô thật sự không biết được kẻ chủ mưu thật sự sau màn này là ai, từ hành động do dự của cô lúc này có thể nhìn ra được, hình như cô cũng không muốn lấy mạng của anh.

"Tôi cũng vậy không phải là không thể tha cô, chỉ là. . . . ."

Thấy anh nói đến một nửa liền dừng lại, không hề nói tiếp nữa, cô không nhận được hỏi tới, "Chỉ là như thế nào?"

"Ai biết tôi có lòng từ bi tha cô, có thể cô sẽ còn quay lại giết tôi không."

"Tôi. . . . ." Cô không biết trả lời anh như thế nào, bởi vì coi như cô đồng ý không giết anh ta, ông nội cũng sẽ phái người khác tới hoàn thành nhiệm vụ này, dòng họ Khuất bọn họ một khi đã tiếp nhận ủy thác cho tới nay chưa từng thất bại.

Mất sáng Cam Nhĩ Toàn hơi nheo lại, thấy trên cổ cô có thất chiếc khăn lụa màu đen, mơ hồ lộ ra một phần dấu nhỏ màu đỏ, anh không nhận được đến gần cô, muốn nhìn kỹ hơn.

Ánh mắt cô phòng bị nhìn chăm chăm người đàn ông bỗng dừng lại gần."Anh muốn làm gì?"

"Đương nhiên là thừa dịp cô không thể động, muốn làm gì cô thì làm." Thấy vẻ mặt cảnh giác của cô, anh nghĩ cố ý dọa cô, giả bộ làm ra nét mặt tà dâm.

"Anh dám!"

"Tại sao không dám?" Khuôn mặt anh u ám, dùng giọng nói không đàng hoàng nói: "Cô dám chạy tới giết tôi, tôi nghĩ rằng cũng chỉ có được cái tốt sau khi bị giết, sau đó sẽ bỏ cô vào cái rương đây, trút đầy xi măng, thả chìm xuống biển, như vậy thì thần không biết quỷ không hay."

"Anh!" Cô hít vào một ngụm khí lạnh, không ngờ rằng chính mình là một lúc mềm lòng, lại đổi được kết quả như vậy.

Thấy khuôn mặt cô suy sụp, làm như tưởng thật, Cam Nhĩ Toàn cười sang sảng ra tiếng, giơ tay lên rút khăn lụa đen quàng trên cổ, khi cái bót màu đỏ hình mặt trăng khoảng nửa bàn tay bên trái hiện lên đập vào mắt thì con mắt xinh đẹp hơi ngạc nhiên che giấu, nghĩ đến chuyện tám năm trước.

"Đây là. . . . ." Anh không nhìn được lấy tay muốn chạm

Cô mảnh liệt gạt ra, "Dừng tay! Muốn giết cứ giết, anh đừng mơ tưởng làm nhục tôi!"

"Chớ khản trương, tôi chỉ muốn biết cái bót này cô có từ nhờ sao?" Anh lùi lại phía sau một bước làm cho cô yên tâm

"Chẳng lẽ có người bót sẽ mọc ra sau khi lớn lên sao?" Cô hỏi ngược lại, có chút không hiểu tại sao nhìn anh ta hình như bắt đầu quan tâm chuyện cái bót của cô.

"Tên của cô?" Cam Nhĩ Toàn đột nhiên nói.

"Cái gì?"

"Tôi muốn biết tên của cô."

Cô hơi nhếch môi, không muốn tiết lộ.

Cam Nhĩ Toàn cũng không gấp, chậm rãi mở miệng, "Đối với chuyện cô tới ám sát tôi, tôi có hai phương án xử lý, thứ nhất chính là cách mà tôi vừa nói trước tốt sau giết, thứ hai chính là giao cô cho cảnh sát, chỉ là nếu như cô chịu đáp ứng điều kiện của tôi, tôi còn có thể có lựa chọn thứ ba."

Cô không thể để cho cảnh sát bắt được cô, khiến nhà họ Khuất rước lấy phiền toái, càng không muốn chịu nhục mà chết.

Cô ôm một tia chờ mong hỏi: "Cái gì. . . . . Điều kiện?"

"Cô làm giúp tôi mui chuyện, sau khi chuyện thành công, cô có thể đi nha."

"Mui chuyện kia?" Cô hoài nghi vậy sẽ không là chuyện quá dễ dàng.

"Tạm thời tôi còn chưa nghĩ đến, chờ tôi nghĩ ra sẽ nói cho cô biết." Thấy mặt cô lộ vẻ nghi ngờ, anh cười nói: "Tôi bảo đảm tuyệt đối sẽ không bảo cô đi phóng hỏa, cũng sẽ không bảo cô đi giết người, nhất định là chuyện cô có khả năng làm được, thế nào?"

". . . . ." Cô suy nghĩ lông mày nhíu lại, cân nhắc tình huống, một lát mới nói: "Được rồi, tôi đồng ý với anh."

Cam Nhĩ Toàn cười híp mắt muốn đưa tay cởi dây trói cho cô, đột nhiên dừng lại động tác.

"A, chờ một chút, làm sao tôi có thể tin tưởng lời cô nói chứ? Nếu như tôi vừa thả cô ra, cô liền chạy mất dạng, tôi phải đi đâu tìm cô? "

Giọng cô trong trẻo lạnh lùng nói: "Tôi dùng uy tín của tôi thề, tuyệt không nuốt lời."

Mặt anh vẫn còn hoài nghi nhìn cô, "Làm sao tôi biết uy tín của cô có phải đã cạn kiệt đến kiếp sau rồi không?"

Thấy anh lại chất vấn lời hứa của cô, cô giận đến mức nghiêng răng

". . . . . Vậy anh muốn tôi làm thế nào mới bằng lòng tin tưởng?" Từ nhỏ cô đã được dạy bảo uy tín so với sinh mạng mình còn quan trọng hơn.

"Trước tiên nói một chút về tên của cô?"

Im lặng trường anh một hồi lâu, mím chặt đôi môi lúc này mới sâu kín thờ khê ra ba chữ, "Khuất Lam Sơ."

"Khuất?" Anh lấy làm kinh hãi, "Cô là người nhà họ Khuất?"

Anh từng nghe các bậc trưởng bối nói qua về nơi đó, nhà họ Khuất là một gia tộc sát thủ thần bí, chỉ cần bọn họ nhận ủy thác, chưa từng thất bại, nhưng nhà họ Khuất tại sao lại phải cô gái này ra ngoài? Rất dễ dàng nhận thấy, dường như cô là người vẫn đang học nghề.

Hơn nữa, theo anh biết, nhà họ Khuất nhận ủy thác, đối tượng đều là người vô cùng xấu xa tàn ác, anh cũng không nhận ra mình có phần vinh hạnh đạt tới điều kiện này.

Là nghĩ sai chỗ nào rồi sao?

Đáng chết, Khuất Lam Sơ thầm nghĩ mình ngu xuẩn, vừa rồi cô không nên thành thật mà nói ra tên họ của mình như vậy, cho anh ta biết cô là người nhà

họ Khuất, như vậy chẳng phải sẽ liên lụy đến những người khác trong gia tộc sao.

Cam Nhi Toàn cười một tiếng, "Xem ra cô đến từ nhà họ Khuất, tôi tin tưởng cô là được." Anh cầm tờ một tờ giấy, cầm bút lên viết ở trên mấy chữ đưa cho cô. "Ừ, chỉ cần cô ký tên lên trên này, thỏa thuận của chúng ta được lập."

Anh hơi buông lỏng sợi dây để cho cô có thể cầm bút lên ký tên.

Nhìn xuống nội dung anh viết, lông mày cô nhíu lại, sau cùng vẫn ký lên trên ba chữ Khuất Lam Sơ.

"Tối nay cô dọn qua đây đi." Thu lại tờ giấy, anh cười mỉm mở miệng.

*****

Báo cáo với ông nội nhiệm vụ thất bại, còn bị uy hiếp đồng ý điều kiện của đối phương, Khuất Lam Sơ thật bất ngờ ông nội không hề trách mắng cô nặng nề, chỉ yêu cầu cô trước khi hoàn thành nhiệm vụ không thể trở về.

Cô nằm ở trên giường, cô cảm thấy vô lý.

Mục tiêu cô muốn ám sát giờ phút này nằm ngủ ở phòng sát vách, mà cô lại ngủ trong phòng khách nhà anh ta, loại cảm giác kỳ quái này thật không nói nên lời.

Tất cả đã thoát khỏi tầm tay của cô, cô muốn giết người giết không thành, ngược lại bị người ta bắt, đồng ý giúp anh ta làm mười việc, trước lúc hoàn thành mười việc đó, cô còn phải kiêm làm vệ sĩ của anh ta bảo vệ an toàn của anh ta.

Khuất Lam Sơ ảo não lông mày nhẹ chau lại.

Cô không hiểu, ông nội biết rõ tính cách của cô, tại sao lần này lại phải cô đi thi hành nhiệm vụ?

Nhớ lại trước khi đi, ông nội nói ——

"Nếu như con không có cách nào hoàn thành nhiệm vụ, ta không có cách nào khác hơn là giao tiểu Khả cho Lam Tranh, tùy ý nó sắp đặt."

Mỗi lần Lam Tranh nhìn thấy tiểu Khả, luôn đe dọa muốn mang nó đi nướng, nếu thật là giao cho anh ta, tiểu Khả nhất định sẽ mất mạng, một khi nghĩ đến Lam Tranh có thể sẽ ăn hết tiểu Khả, cô cũng không có cách nào không lo lắng.

Giọng nói và ánh mắt của ông nội lúc đó lạnh lùng, khiến cho cô hiểu được cũng không phải ông đang nói đùa, nhưng nếu cô không có cách nào hoàn thành nhiệm vụ này, ông nội thật sự sẽ làm như vậy.

Nhưng, muốn cô tự tay cướp đi sinh mạng một người, thật sự cô khó có thể làm được.

Nên làm cái gì mới phải? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tam Thiếu Nhà Họ Cam Thích Nói Giỡn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 2.1

Ở chung được vài ngày, Cam Nhi Toàn phát hiện Khuất Lam Sơ ngay cả con gián cũng không dám đánh chết. Vậy mà nhà họ Khuất phái người như vậy tới ám sát mình, không biết có phải quá xem thường mình không, hay là người nhà họ Khuất không hiểu tính cách cô?

Mặc kệ là thế nào anh cũng không sao cả, bởi vì bên cạnh có nhiều thêm một người kiêm người hầu vệ sĩ cảm giác cũng không tệ lắm, thỉnh thoảng còn có thể trêu chọc cô một chút, nhìn cô giãn gương mặt đỏ lên rất xinh đẹp.

Giống như bây giờ ——

"Anh có gan nói lại lần nữa?"

Anh cười híp mắt mở miệng, "Lam Lam thân yêu, nếu như em thích nghe, anh rất vui lòng ghi âm lại rồi cho em ngày đêm nghe."

"Anh tự đâm đầu vào chỗ chết!" Cô quát lạnh.

"Anh còn không có chán sống, tuyệt đối không muốn chết." Anh cười cợt ngoắc ngoắc ngón trỏ, "Đừng thẹn thùng, mau tới đây đắp chân giúp anh."

Cô nén giận, "Cái này bao gồm trong mười điều kia?"

Anh cười đến vô hại và chân thành, "Dĩ nhiên không phải. Tôi chỉ là thấy cô quá rảnh rồi, tốt bụng muốn giúp cô tìm một chút chuyện làm, để cho cô hoạt động gân cốt một chút, tránh cho cô ngồi quá lâu, sẽ bị lờn trĩ."

"Không cần lòng tốt của anh!" Giọng cô lộ ra vẻ lạnh lẽo ớn lạnh.

"Thật không cần sao?" Vẻ mặt Cam Nhĩ Toàn hồi tiếc, vẻ mặt nhìn giống như hoàn toàn không ngờ tới cô sẽ từ chối "Lòng tốt" của mình như thế.

Sau khi lạnh lùng liếc một cái, Khuất Lam Sơ rũ mắt xuống nhìn sách trong tay, quyết định không quan tâm tới người đàn ông nhảm chán này. Những người như vậy càng chú ý nhìn anh ta, anh ta càng chơi hăng say.

Không thèm để ý thái độ dửng dưng của cô, anh lại nói "Ài, cần gì phải giấu giếm tới đây?"

Vốn là quyết định không để ý tới anh ta, nhưng anh ta nói không đầu không đuôi, làm cô buồn bực giương mắt.

"Tôi nói là cái bớt trên cổ của cô, cần gì phải dùng khăn lụa che dấu, nếu như cô cảm thấy khó coi, đi làm phẫu thuật nhỏ bắn tia laser là nó sẽ hết không phải tốt sao."

Cô lạnh nhạt nói ;"Không cần phải vậy." Cũng không phải cô ghét cái bớt này, chỉ là không thích vài người thấy cái bớt này của cô thì sẽ không kiềm chế được nhìn đi nhìn lại.

"Thật ra thì tôi cảm thấy cái bớt của cô rất đẹp, hình dáng cong cong giống như vàng trắng, màu sắc đẹp giống như những giọt máu."

Lần đầu tiên nghe có người hình dung cái bớt trên cổ cô như vậy, ánh mắt Khuất Lam Sơ thoáng qua một tia kinh ngạc.

Cam Nhĩ Toàn rời bàn làm việc, bước lại gần cô.

Thấy anh vươn tay thăm dò, giống như muốn lấy khăn lụa trên cổ cô ra, cô cảnh giác tránh ra. Cho dù cô không ngại cái bớt trên người nhưng cũng không có hứng thú cùng người khác thưởng thức.

Ngoài ý muốn của cô, anh chỉ vuốt đầu tóc của cô.

"Thời tiết tốt, chúng ta đi ra ngoài đi dạo một chút."

"Không phải anh có một đồng công văn cần phê duyệt cho xong hay sao?" Anh thân là chủ tịch đại học Á Văn, tính tình không tập trung người khác nhìn không ra. Những tài liệu kia chất trên bàn anh cũng đã bốn ngày rồi, anh chỉ xử lý một phần nhỏ, thua xa tốc độ tài liệu gia tăng.

"Khó có được thời tiết tốt, buồn bực ở trong phòng làm việc nhìn những tài liệu này quả thực là lãng phí thời gian, con người phải biết hưởng thụ đúng lúc." Vẻ mặt anh không lo lắng, lấy quyển sách trên tay của cô, vứt xuống một bên, thuận tiện kéo cô đi."Đi thôi, tôi dẫn cô đi thưởng thức thức ăn ngon."

Cô tránh thoát tay của anh, đối với anh ta động một chút là nắm tay cô cô cảm thấy rất . . . . . quấy nhiễu.

Không sai, không phải ghét, mà là quấy nhiễu. Bởi vì thái độ của anh không có ý cợt nhả, giống như bạn bè tự nhiên, làm cô cảm thấy biểu hiện của mình quá mức đề ý, không khỏi cũng cảm thấy quá ngạc nhiên.

"Không ghét ăn nắm chứ?" Trong tay roi xuống khoảng không, Cam Nhĩ Toàn không để ý lắm, vẻ mặt tựa như cười hỏi.

"Không tồi."

"Vậy tôi dẫn cô đi ăn nắm."

"Hiện tại chưa tới mười một giờ, đi ăn trưa không phải quá sớm sao?" Đi theo anh mấy ngày, Khuất Lam Sơ có chút hiểu cá tính của anh, anh là người theo chủ nghĩa lạc quan, cực kỳ thích ăn ngon.

Anh cười híp mắt nói: "Không biết, lúc này lái xe đến trên núi vừa lúc tới kịp ăn trưa, tôi đã nói với cô, năm hương nhà hàng kia có nhiều loại làm cho người ta hoa cả mắt, bảo đảm có nhiều loại ngay cả nhìn cô cũng chưa từng được nhìn thấy."

"Vừa nói xong đi ra khỏi phòng làm việc, chạm mặt liền gặp phải thư ký thân yêu của anh."

"Chủ tịch muốn đi ra ngoài?" Cổ Văn Văn cau mày hỏi. Trên sống mũi cô có cặp kính màu hồng, tóc dài ờ sau ót cột thành búi tóc, có vẻ hơi lờn thời, ít nhất lớn hơn mười tuổi so với tuổi của cô.

"Ừ." Anh mỉm cười muốn mời."Tôi muốn đi ăn nắm, Văn Văn có muốn cùng đi không?"

"Cám ơn chủ tịch, tôi không rảnh." Cô đẩy đẩy gọng kính, "Không biết tài liệu trên bàn chủ tịch duyệt xong chưa ?"

"Còn chưa xong, chờ lát nữa tôi trở lại."

Cô nhú mầy, "Trường đang nôn nóng chờ chủ tịch phê duyệt khoản cao ốc kia mới tính dự toán."

"Vây à, cô nói Chí Hạo tự xem mà làm đi."

"Chủ tịch hẳn biết rất rõ chủ nhiệm Trần người đó luôn làm việc chặt chẽ nghiêm túc, nếu như chủ tịch không ký tên, ngài ấy nhất định không làm." Chủ nhiệm Trần một ngày như ba bữa cơm gọi điện thoại tới cầu xin cô, cô bị anh ta phiền sắp chết rồi.

Nhìn thư ký nghiêm túc sưng mặt lên, đáng về có vẻ nếu như anh không phê xong phần tài liệu kia cũng không cho anh đi, Cam Nhĩ Toàn nhượng bộ.

"Được rồi, cô lấy nó tới đây, tôi lập tức ký nó cho cô."

Nghe vậy, Cổ Văn Văn đi nhanh lên vào phòng chủ tịch, lật qua một chồng hồ sơ trên bàn, rốt cuộc tìm được tài liệu trong đó, e sợ người lãnh đạo trực iếp không kiên nhẫn đợi lâu, cô lập tức đi ra, liền cầm bút cùng tài liệu đưa lên.

Soạt soạt soạt, thấy anh ký tên rồng bay phượng múa, cô nắm chắc cơ hội, lại đưa mấy tài liệu đang gấp khác đều kín đáo đưa cho anh, "Mấy tài liệu này cũng phiền chủ tịch."

Không hổ là thư ký anh tự mình săn trộm, có khả năng, biết làm thế nào nắm chắc bất kỳ cơ hội nào, Cam Nhĩ Toàn thầm khen ánh mắt nhìn của mình thật tốt.

Ký xong mấy tài liệu đưa cho cô, anh nghĩ tới một chuyện, thuận miệng hỏi: "Đúng rồi, Văn Văn, tôi giao cô đặt vé máy bay đi Los Angeles đã đặt chưa?"

"Đã đặt xong, buổi chiều người của cơ quan du lịch sẽ đưa vé máy bay tới. Xin hỏi chủ tịch lần này đến Los Angeles tính khi nào trở lại?"

"Còn chưa xác định, chỉ là, lần này bất luận thế nào tôi cũng phải thuyết phục được Ôn Á Trúc tới làm giảng viên cho trường." Kể từ mấy tháng trước lúc ở Mỹ sau khi xem qua truyện tranh cô vẽ, anh liền muốn thuê cô về làm giảng viên đại học Á Văn, nhưng anh bị em trai của cô ấy từ chối nhiều lần, ngay cả cơ hội nói chuyện với cô ấy cũng không có.

Vì vậy lần này anh mới quyết định tự mình đi qua đó một chuyến, chỉ cần có thể hát tên em trai khó tính đây đưa của cô ấy ra, cùng cô ấy nói chuyện trực tiếp, anh tin tưởng nhất định có thể thuyết phục cô ấy đến đại học Á Văn giảng dạy.

"Chủ tịch tự mình ra tay, tôi nghĩ không người nào có thể thoát khỏi ma chướng của ngài." Lời này không phải nịnh nọt, mà là khẳng định năng lực của anh.

Kể từ khi anh tiếp nhận chức vụ chủ tịch đại học Á Văn, anh đã giúp trường chiêu mộ không ít nhân tài nổi trội xuất sắc, giúp cho đại học Á Văn trong mấy năm liền trở thành một trong những trường hàng đầu. Giảng viên tuyệt vời, cải thiện các phần mềm và phần cứng thiết bị, trong vòng vài năm ngắn ngủi, đại học Á Văn liền đã trở thành trường học lựa chọn hàng đầu của không ít học sinh ưu tú.

"Cái gì mà ma chướng, đó là năm ngón tay." Cam Nhĩ Toàn cười khiển trách.

"Dạ, không có ai thoát được năm ngón tay của ngài, tiểu nhân cầu chúc ngài chiến thắng trở về." Cổ Văn Văn biết nghe lời nói xong, ôm đồng hồ sơ rồi đi.

"Lam Lam, đi thôi." Cam Nhĩ Toàn cười híp mắt ngoác tay bảo cô đến.

Trầm ngâm một chút, Khuất Lam Sơ hỏi: "Vừa rồi anh không xem liền ký tên, không sợ xảy ra vấn đề gì sao?"

"A, chẳng lẽ Lam Lam đang quan tâm anh sao?" Mặt anh cười nhìn cô.

Cô không nể mặt ném cho anh hai ánh mắt lạnh lùng. "Tôi chỉ cảm thấy anh làm như vậy rất không có trách nhiệm."

"Yên tâm, sẽ không có vấn đề gì."

Nghe anh nói tràn đầy tự tin như vậy, cô lạnh lùng lên tiếng, "Anh tin tưởng ánh mắt của mình, hay là tin nhiệm năng lực của cấp dưới?"

Cam Nhĩ Toàn thông thả ung dung nhếch môi cười nói: "Cả hai đều có."

Hứng thú của anh là chiêu mộ nhân tài, mỗi lần chỉ cần phát hiện lĩnh vực nào đó có cá nhân đặc biệt xuất chúng mà không nhét vào dưới trướng của mình, anh sẽ cảm thấy ngứa tay.

Nhưng lúc anh chiêu mộ thì anh phải bắt tay vào điều tra bối cảnh và phẩm hạnh của người đó, nếu chỉ có năng lực mà thiếu đạo đức, thì cho dù tài hoa xuất chúng anh cũng không chạm vào.

Anh cười dò xét cô nói tiếp: "Giống như tôi biết rõ cô là sát thủ, nhưng vẫn ở chung phòng với cô vậy."

"Có ý gì?" Khuất Lam Sơ không hiểu hỏi.

"Tôi tin tưởng cô, cũng tin tưởng quyết định của mình."

Cô hừ nhẹ bằng mũi tỏ ý xem thường. Chờ sau khi hoàn thành mười yêu cầu của anh, cô vẫn sẽ. . . . . Giết anh.

Ngồi vào trong xe, theo thói quen Cam Nhĩ Toàn lấy ra một điều thuốc đưa lên khoe miệng, kéo ngăn kéo ra, dùng tay lục lọi, tìm được một cái bật lửa mây bạc, đốt điều thuốc, anh hít một hơi sâu, từ từ phun ra làn khói trắng, cất bật lửa lại, lơ đãng liếc nhìn thấy cô nhú mày.

Nhớ lại chuyện cô ghét mùi thuốc lá, anh hạ cửa sổ xe xuống, khiến làn khói trắng tràn ngập trong xe bay ra, sau đó ít hai hơi rồi dập tắt điều thuốc.

Yên lặng nhìn cử động của anh, đáy lòng Khuất Lam Sơ nghi ngờ càng lúc càng sâu. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tam Thiếu Nhà Họ Cam Thích Nói Giỡn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 2.2

Ngoại trừ việc anh lười biếng một chút, anh là người cũng không hà khắc, thậm chí có thể nói là khoan dung, đi theo anh mấy ngày nay, cô chưa từng thấy anh trách mắng người nào.

Thậm chí hai ngày trước có một nhân viên tạp vụ không cẩn thận làm đổ nước bồn từ lầu hai xuống, không khéo đổ xuống người anh, làm cho cả người anh dơ hết, anh cũng chỉ cười với nhân viên tạp vụ đang sợ hãi kia nói không sao, còn đùa giỡn vài câu.

Làm sao một người đàn ông như thế có thể là người cực kỳ hung ác được? Nhà họ Khuất luôn chỉ giết người làm việc ác, nhưng anh thì chỉ trừ cái miệng xấu xa, cũng không đủ điều kiện tạo thành một người xấu.

Chẳng lẽ, là anh ta rất biết cách che giấu, đó cũng không phải là diện mạo thật của anh ta?

*****

"Nếu như anh cảm thấy đầu của mình rất dư thừa, tôi rất vui lòng giúp anh bẻ gãy nó." Trên máy bay đến Los Angeles, trong khoang hạng nhất, giọng nói lạnh lùng đè nén vang lên.

Cam Nhĩ Toàn vẫn không có dấu hiệu đang dựa trên bờ vai thơm tho của người đẹp, nửa thật nửa giả cười nói: "Nếu như không có đầu, tôi không thể thấy được Lam Lam thân yêu nữa, tôi chết sẽ không nhắm mắt."

Khuất Lam Sơ không thể nhịn được nữa, cầm gien đẩy đầu người đàn ông đang gối trên vai của cô ra.

"Anh còn dám đến gần tôi một tấc nữa, có tin tôi giết anh không!" Trong cánh mũi tràn ngập mùi xạ hương từ hơi thở của người đàn ông thành thực trên người anh, làm nhiễu loạn suy nghĩ của cô, khiến cho cô buồn bực trong lòng, hai gò má mơn hờ nóng lên, ngay cả hô hấp cũng rối loạn không theo nhịp bình thường.

"Không tin." Anh tùy tiện ngáp một cái, không thèm để ý đến sắc mặt khó coi của cô, cầm lần nữa gối trên vai cô, nhìn chằm chằm vào gương mặt cô, nhìn thấy mặt cô ửng hồng, không nhận được dùng lỗ mũi cọ xát gương mặt cô.

"Lam Lam thân yêu của tôi sẽ không nhẫn tâm như vậy, huống chi mười việc cô đồng ý với tôi còn chưa có hoàn thành đầy, cô sẽ không nuốt lời chứ?"

Anh quyết tâm ăn cô thật sao?

Giọng nói của anh mang theo ý cười lại nói: "Lam Lam, Có phải cô xấu hổ không? A, mặt cô đỏ hết rồi kia, chắc, thật là mê người, làm cho người ta thật là muốn cắn cô một cái." Anh trêu đùa như khiêu khích duỗi ngón tay vuốt ve cánh môi của cô, cảm giác mềm mại đàn hồi đầy đặn, khiến cho anh mê mẩn.

Khuất Lam Sơ há miệng, hung hăng cắn ngón tay đang cột nĩa của anh, trong khoảnh khắc trong miệng tỏa ra mùi gì sắt tanh tanh, nhưng cô vẫn không chịu hé miệng, răng nhọn gặm thật chặt ngón tay vô lễ kia, như muốn cắn đứt nó.

Cam Nhĩ Toàn bị đau rên lên một tiếng, chắc, thật dùng sức cắn mà, hẳn là chảy máu rồi.

“Nếu như cô muốn để lại dấu yêu trên người tôi, tôi rất vui lòng, chỉ là, cô tiếp viên xinh đẹp đang nhìn chúng ta kìa.” Anh trêu đùa nói.

Nghe vậy, bỗng nhiên cô hé miệng, nhìn về phía đường đi, chỉ nhìn thấy bóng lưng của nữ tiếp viên hàng không đang đi qua, gương mặt trắng như tuyết bỗng nhiên đỏ lên.

Anh khẽ gần sát bên tai cô, “Mới vừa rồi động tác trêu đùa của cô, nữ tiếp viên đó nhìn thấy còn cười mập mờ với tôi đấy.”

Hơi thở của anh phả vào tai cô, khiến cho cả người cô khẽ run lên, cảm giác tê dại giống như có dòng điện chạy từ lỗ tai ra toàn thân.

Trong đầu nhất thời vang lên tần số nguy hiểm, cô vội vàng đứng dậy.

“Cô muốn đi đâu?”

Liếc anh một cái, cô đi về phía phòng vệ sinh.

Nhìn bóng lưng có vẻ cứng ngắc của cô, Cam Nhĩ Toàn cười khẽ nói nhỏ “Lam Lam thật biết ngưng ngừng rồi, trêu chọc một chút liền đỏ mặt.”

Anh giờ ngón trở lên, quả nhiên phía trên có một vết bị răng cắn rất sâu, tơ máu màu đỏ vòng quanh vết răng rỉ ra.

Anh há miệng ngậm lấy ngón tay, mút giọt máu tràn ra. Nhớ tới dáng vẻ cô lúc cắn ngón tay của anh, máu trong người đột nhiên nóng lên, bụng dưới khẽ căng thẳng.

“Lam Lam, so với tám năm trước em vẫn rất quyến rũ đấy.” Anh cười nhẹ, dựa lưng vào ghế, nhắm mắt, như đang suy nghĩ cái gì.

*****

Los Angeles.

Khuất Lam Sơ lẳng lặng đến bên cạnh, nhìn chăm chú Cam Nhĩ Toàn đang nói chuyện điện thoại bàn về lịch trình ngày mai với tác giả truyện tranh nổi tiếng Ôn Á Trúc đang ở Mỹ kia.

Đây cũng là dụng ý của anh tới Mỹ lần này, nghĩ phải mời được tác giả truyện tranh này về đại học Á Văn làm giảng viên, sau vài lần đụng chạm với quản lý, rốt cuộc cũng tránh được cậu em trai dây dưa khó ưa của cô ấy, hôm nay đạt thành thỏa thuận với cô ấy.

Khuất Lam Sơ thầm nghĩ đi chuyến này cũng tính là giúp anh ta hoàn thành một việc, sau này cũng chỉ còn lại chín việc.

“Như vậy ngày mai tôi sẽ để Lam lam qua đón cô. . . . . Cô yên tâm, cô ấy có bản lĩnh cao cường, mấy bảo vệ đó không làm khó cô ấy được, đến lúc đó, cô chỉ cần làm theo lời cô ấy nói là được.”

Kết thúc cuộc trò chuyện, thấy cô vẫn không dời ánh mắt nhìn mình chăm, chăm, Cam Nhĩ Toàn nhướn mày cười nói: “Sao lại nhìn tôi mắt hồn như vậy?”

“Ai nhìn anh mắt hồn chứ...ngay cả ánh mắt chán ghét anh cũng không phân biệt được sao?” mặt cô lạnh lùng trách mắng.

Mất không ít thời gian, cuối cùng hôm nay cũng đã giải quyết xong chuyện của Ôn Á Trúc, tâm tình của anh thật tốt, cười tủm tỉm nói: “Tôi phân biệt rõ mới có thể nói cô nhìn tôi đắm đuối đưa tình như vậy chứ, nếu như cô không tin lời tôi nói, có muốn tôi mượn cho cô một cái gương không, để cô có thể nhìn ánh mắt si mê của cô lúc này?”

Mặt trắng của cô lạnh lùng, giọng thờ ơ nói: “Tôi nghĩ nên soi gương đó là anh, để anh có thể nhìn mình rõ ràng, chỉ có ngu ngốc mới có thể si mê anh.”

Anh không để ý lời chê xấu của cô, mặt tươi cười đứng dậy, “Đi thôi, chúng ta đi ăn mừng.”

“Muốn đi đâu?”

“Mấy ngày trước theo dõi Ôn Á Trúc và em cô ấy đến Universal Studios thì không phải về mặt của cô rất mong muốn được chơi ở đó sao?”

“Mặt ai mong muốn chứ?” Miệng cô cứng rắn, không muốn thừa nhận lòng mình đang rục rịch.

Thuở nhỏ, hầu hết thời gian đều tiếp nhận huấn luyện võ thuật nghiêm khắc, cô không hề có thời gian vui chơi như những đứa trẻ khác, ngày đó đi theo chị em Ôn Á Trúc đến Universal Studios, thấy chỗ đó có nhiều khu vui chơi với các chủ đề khác nhau, làm cho cô cảm thấy rất mới mẻ, lặng lẽ mở to mắt, nhìn bốn phía những trò chơi cô chưa từng chơi qua đó.

Nhưng, anh ta thấy nào thấy được cô. . . . . Muốn chơi?

Thấy cô cật lực, Cam Nhĩ Toàn cũng không cãi nhau với cô, sửa lời nói: “Được rồi, là tôi muốn chơi có thể chứ.”

Cô cứng mặt, hừ nhẹ một tiếng, đi theo anh ra khỏi khách sạn. Trong lòng có chút cảm động, hiểu rằng thật ra vì cô anh mới nói như vậy.

Người đàn ông này miệng rất xấu, nhưng . . . . . Lại thường vu vơ lo lắng đến cảm nhận của cô.

Anh, thật sự không giống người ác.

Lại một lần nữa cô cho là như thế.

*****

Universal Studios.

Hai má trắng của Khuất Lam Sơ ửng đỏ, anh mắt luôn lạnh lẽo hiếm thấy lộ ra vẻ hưng phấn.

Cô thật sự không ngờ thiết bị trò chơi ở đây tốt như vậy, hèn chi có nhiều người xếp hàng như vậy, nhất là loại thuyền nhỏ mười mấy người đưa lên cao rồi rơi xuống thì cái cảm giác kích thích đó khiến cho người ta cảm thấy rất sung sướng.

Cô đã chơi ba chuyến, Cam Nhĩ Toàn không chơi cùng với cô, mà đang ở phía dưới xếp hàng đùm cô, để cho cô không cần chờ lâu, sau khi xong một chuyến, rất nhanh đã có thể chơi chuyến thứ hai.

Anh là người tốt, giờ phút này, ở trong lòng cô cảm thấy như vậy.

“Chơi thỏa thuê rồi chứ? Có muốn có lần thứ tư nữa không?” Thấy cô đi về phía anh, Cam Nhĩ Toàn đang đứng dựa vào lan can, trên gương mặt tuấn tú không có vẻ bức mình khi chờ lâu, mà là nụ cười dịu dàng, đuôi ngón hất mấy sợi bị thấm mồ hôi trên má cô ra sau tai.

Cô làm như không thấy cử chỉ thân mật của anh, ngược mắt lên nhìn sắc trời.

“Không cần, thời gian không còn sớm, chúng ta trở về thôi.” Cô chưa quên việc ngày mai còn phải đi đến nhà họ Ôn đón Ôn Á Trúc. Chờ làm xong chuyện ngày mai cho anh, mười việc mà cô đồng ý với anh, cũng chỉ còn lại chín việc thôi.

Sóng vai đi cùng với cô, Cam Nhĩ Toàn chợt hỏi: “Có đi qua Disney không?”

Cô lắc tay: “Không có.”

“Lần sau có thời gian tôi lại dẫn cô đi.”

Khuất Lam Sơ khẽ nhăn mày, hìn anh, hỏi nghi ngờ trong lòng, “Anh. . . . . Tại sao phải đối tốt với tôi như vậy?”

Cô biết anh rất có sở trường mua chuộc lòng người, cho nên mới có thể chiêu mộ nhiều nhân tài ưu tú đến đại học Á Văn như vậy, chẳng lẽ, anh cũng muốn lấy lòng cô sao?

Nhìn ánh mắt hoang mang của cô, anh cười nói: “Bây giờ cô đang là vệ sĩ của tôi, đương nhiên là tôi muốn lấy lòng cô rồi.”

Cô nghĩ đến lúc đầu anh muốn cô ký lên bản cam kết kia nội dung trên đó viết —— trước khi cô làm xong mười việc anh giao, cô phải chịu trách nhiệm bảo vệ anh, cho đến khi làm xong mười việc đó —— cho nên bây giờ được xem như là thư ký của anh, trên thực tế kiêm luôn người hầu kiêm vệ sĩ của anh.

Nhưng tại sao cô mơ hồ cảm thấy, anh đối với cô hình như . . . . . Còn có chút gì khác?

*****

Máy bay hạ cánh, từ sân bay Đào Viên đi về khách sạn, Khuất Lam Sơ liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tam Thiếu Nhà Họ Cam Thích Nói Giỡn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 2.3

Đó là. . . . .

“Dừng xe.”

“Chuyện gì?”

“Tôi muốn xuống xe ở đây, hai tiếng nữa tôi sẽ tự về.”

Anh không hỏi nguyên nhân nữa, bảo tài xế tắc xi dừng xe lại.

“Vậy tôi đưa Á Trúc đến khách sạn trước, lát nữa cô trực tiếp đến trường tìm tôi.”

“Được.” Sau khi trả lời một tiếng, cô đẩy cửa xe ra, bước chân vội vã.

Tắc xi lần nữa lên đường, Cam Nhĩ Toàn ngồi ở ghế trước nhìn chăm chăm kính chiếu hậu bên phải, không lâu, liền nhìn thấy cô đi vào một tòa nhà.

“Cái đó, Cam tiên sinh, còn bao lâu nữa chúng ta mới đến khách sạn?” Ôn Á Trúc ngồi ở ghế sau lên tiếng nhẹ nhàng.

“Có lẽ khoảng mười phút nữa.” Nhìn thấy trong mắt cô lộ ra vẻ căng thẳng, anh trấn an nói: “Một mình cô ở sẽ có chút không quen, đợi khi Lam Lam trở lại, tôi sẽ nhờ cô ấy tới nay ở lại khách sạn với cô.”

“Cám ơn.” Ôn Á Trúc xấu hổ nói cám ơn. Từ lúc có trí nhớ tới nay, cô chưa bao giờ rời khỏi em trai cô, một bước đi tới một nơi đối với cô là hoàn toàn xa lạ, thật sự khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Mặc dù không hối hận lúc đầu mình gạt em trai để tự mình tới đây ở, nhưng trong lòng vẫn không nhận được có chút sợ hãi lo lắng.

Cô không biết sẽ có chuyện gì đang chờ cô ở đây.

Giọng nói ấm áp của Cam Nhĩ Toàn lại vang lên: “Á Trúc, đừng lo lắng, có vấn đề gì hoặc cần gì, bất cứ lúc nào cô cũng có thể nói cho tôi biết, tôi sẽ dùng hết khả năng có thể giải quyết giúp cô.”

Cô nở nụ cười yếu ớt, “Cám ơn anh, Cam tiên sinh, sau này có thể có rất nhiều chuyện tôi sẽ làm phiền anh.”

“Cô cứ mở miệng, không cần khách khí với tôi.” Anh cho cô một nụ cười làm người ta an tâm.

Ôn Á Trúc nói tiếp: “Cam tiên sinh, dường như tình cảm của anh và Khuất tiểu thư rất tốt.”

Anh cười nhẹ, “Từ đâu mà cô nhìn thấy tình cảm của tôi và cô ấy rất tốt?”

Cô nghiêng gương mặt dịu dàng nhỏ nhắn, suy nghĩ một chút mới nói: “À, tôi không nói nhìn thấy, là cảm giác, tôi cảm thấy được anh rất thương cô ấy.”

Cam Nhĩ Toàn đùa giỡn hừ nhẹ một tiếng.

Nghe anh hừ một tiếng từ chối cho ý kiến, cô nghi ngờ hỏi: “Không phải như vậy sao?”

Anh không trả lời thẳng, chỉ mỉm cười nói: “Trực giác của phụ nữ từ trước đến giờ rất chính xác.”

Đưa cô đến khách sạn, sau khi sắp xếp mọi việc ổn thỏa, Cam Nhĩ Toàn đón tắc xi trở lại tòa nhà lúc này Khuất lam Sơ đi vào.

Nghênh đón anh là màu sắc rực rỡ chói mắt, cũng làm cho anh cảm thấy có chút ngoài mong đợi.

Nơi đây là một phòng triển lãm hoa lan, các loại hoa lan đẳng cấp ganh đua sắc đẹp bày đầy phòng triển lãm.

Anh không hiểu về hoa lan, không thể đánh giá hoa lan nào tốt hoa lan nào kém, chỉ lọt vào trong tầm mắt, cho dù là màu trắng, màu vàng, màu hồng, màu tím, màu đỏ, mỗi một đóa đều có vẻ ngoài riêng, xinh tươi động lòng người.

Giống như. . . . . Cô ấy. Gương mặt cô một chút lạnh lùng, nhưng khi cô xấu hổ hoặc đỏ mặt, vẫn đẹp hơn so với hoa.

Tùy ý nhìn hơn hai trăm bình hoa bày trong phòng triển lãm, Cam Nhĩ Toàn không có ý định tốn tiền ở đây, thỉnh thoảng ánh mắt nhìn các vị khách ngắm hoa như đi tuần tra.

“Chậu hoa Phalaenopsis này là chậu cuối cùng của hoa lan đoạt giải tác phẩm xuất sắc năm ngoái, giá của nó ít nhất hai trăm vạn, nếu không phải cần tiền gấp, tôi tuyệt đối sẽ không bán thứ yêu thích một trăm năm mươi vạn.”

“Tôi chỉ có thể mua một trăm vạn.”

Có giọng nói mặc cả truyền vào trong tai, Cam Nhĩ Toàn liếc một cái, ánh mắt quét nhẹ trong lúc vô tình nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang đứng trước cửa hàng cách đó năm trăm mét.

Khuất Lam Sơ dừng chân trước chậu hoa lan, biểu cảm khó chịu như đè nén cảm giác cực kỳ tức giận, anh có chút kinh ngạc.

Sau một lúc lâu, cô tức giận rời khỏi phòng triển lãm, thậm chí không phát hiện được anh.

Anh ngắm nhìn bóng lưng của cô giấy lát, tò mò đến gần nơi cô vừa mới dừng lại.

Trên bảng tên màu trắng trên bàn viết tên loại hoa lan này—— lãnh hương (Phalaenopsis).

Ánh mắt anh nhìn xuống màu trắng thoát tục của hoa lan, cảm thấy cái tên này hình như rất thích hợp với nó.

Thấy anh chăm chú thưởng thức hoa lan, cô gái phụ trách triển lãm hoa lan cách đó không xa đi tới lên tiếng giới thiệu.

“Chậu hoa Lan Hồ Điệp này là tác phẩm xuất sắc năm ngoái, bất kỳ màu sắc, cánh hoa, hay hình dáng, mùi thơm của nó, cũng gần như hoàn mỹ không có khiếm khuyết, là một chậu hoa lan hiếm, anh đến gần nó một chút có thể thấy, có thể ngửi được mùi hương thanh khiết nhàn nhạt xông vào mũi.”

Cam Nhĩ Toàn cúi mặt xuống, một luồng mùi hương thanh nhã thoảng thoảng lượn lờ ở cánh mũi, hỏi.

“Bao nhiêu tiền?”

“Hai trăm vạn.”

*****

Khuất Lam Sơ mang tức giận trở lại đại học Á Văn, vừa bước vào phòng chủ tịch, khi một màu tuyết trắng đập vào mắt thì cô sững sờ kinh ngạc.

“Phalaenopsis tại sao lại ở chỗ này? !”

“Như thế nào, chậu hoa lan Hồ Điệp Lan này rất đẹp chứ.” Cam Nhĩ Toàn vô tư cười hỏi.

“Làm sao anh biết cây hoa lan này?” Cô ngạc nhiên hỏi. Không thể nào, hơn một tiếng trước rõ ràng nó vẫn còn được đặt trong phòng triển lãm, tại sao bây giờ lại chạy đến trong phòng làm việc của anh ta rồi hả? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tam Thiếu Nhà Họ Cam Thích Nói Giỡn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương 3.1

Anh trai của Ôn Á Trúc nhanh hơn so với dự tính của anh, hôm sau anh ta đã đuổi tới.

Nếu Ôn Hạo Nhiên đã đến, Khuất Lam Sơ cũng cần bảo vệ Ôn Á Trúc nữa, vì vậy mấy ngày nay cô thường đến phía đông đại học Á Văn, khu ký túc xá dành cho giáo viên nghỉ ngơi.

Đây là ký túc xá, mỗi căn hộ đều có hai tầng, trước cửa có cái sân nhỏ riêng.

Nhiều hộ trồng thêm nhiều loại hoa màu sắc rực rỡ trong sân, đầy đủ màu sắc.

Trong số đó có căn hộ của Đoàn Khâm Kỳ ở túc xá, anh là Giáo sư Kinh tế học, hơn một tháng trước nhận lời mời của Cam Nhĩ Toàn về đại học Á Văn giảng dạy. Anh đam mê trồng hoa, trừ một số loại hoa cỏ bình thường, trong sân còn trồng thêm vài chậu hoa lan, bên trong là một chậu hoa Lãnh Hương mà Khuất Lam Sơ rất yêu thích.

Nhìn họ vui vẻ trao đổi bí quyết chăm sóc hoa lan, Cam Nhĩ Toàn ở một bên híp mắt nhìn họ. Bọn họ nói cứ nói, anh cũng không nói chen vào câu nào, bởi vì anh không hiểu trồng lan ra sao, đồng thời cũng không có hứng thú.

Chỉ là, nhìn thấy trước mặt có hai cái đầu dựa vào quá gần, giống như thân mật tựa vào nhau, anh rốt cuộc cũng không nhịn được nữa lên tiếng.

"Tiểu Lam Sơ yêu dấu, chúng ta phải đi rồi."

Khuất Lam Sơ hình như nghe mà lại không nghe, không có chút phản ứng nào, tự mình thao thao kể với cô làm thế nào từ việc nuôi cấy chăm sóc Lãnh Hương đến giờ ra sao.

Vậy mà, bây giờ anh làm như không thấy gì.

Anh đi tới bên cạnh cô nhẹ giọng, ở bên tai cô nói nhỏ, "Nếu em còn không đi, anh lập tức lấy lại lan hoa không tặng em nữa."

Cô ngạc nhiên trừng mắt nhìn anh, la lên: "Đây là hoa lan của tôi."

Cam Nhi Toàn nhú mảy, cười dịu dàng nhắc nhở cô, "Ồ, anh chỉ biết đó là hoa anh bỏ ra hai trăm vạn để mua."

"Anh....." Cô ghen lời, không có lời nào phản bác lại anh được.

Nhìn vẻ mặt tức giận của cô, anh thản nhiên mở miệng, "Anh còn có chuyện phải làm, nếu như em không bỏ được nó, ngày mai em lại tới."

"Đoàn giáo sư, Lãnh Hương này làm phiên giáo sư chăm sóc, ngày mai tôi lại tới." Mắt lại nhìn Lãnh Hương mấy lần, Khuất Lam Sơ lúc này mới thấp giọng nói.

"Em yên tâm, anh sẽ chăm sóc nó thật tốt." Đoàn Khâm Kỳ nhẹ nhàng trả lời, như vừa nghĩ ra điều gì liên liếc mắt nhìn Cam Nhi Toàn, chợt như phát hiện ra cái gì, vênh môi cười.

Nhìn nụ cười của anh có vẻ bí mật, cô xoay người không để ý nữa ra ngoài.

"Không phải anh nói có chuyện phải làm sao, sao dẫn tôi tới đây?" Đi theo anh tới quán cà phê, thấy anh tìm nơi gần cửa sổ chỗ ngồi xuống, Khuất Lam Sơ thắc mắc.

Giọng anh không lo lắng đáp, "Bây giờ thời gian uống trà trưa, tôi thường thức một ly cà phê đi, đây là trong những chuyện rất quan trọng trong ngày."

"Cam Nhi Toàn, anh....." Cô tức giận nghiêng răng, lời cô ra khỏi chỗ Đoàn Khâm Kỳ, chỉ vì đi uống cà phê với anh.

Anh nâng cằm mỉm cười nheo mắt nhìn cô.

"Em cũng ngồi xuống đi, haiz, nét mặt không cần căng thẳng như vậy, thả lỏng chút, tranh thủ hưởng thụ thời gian nhàn nhã này đi."

Cô tức giận đến người đi, đang nghĩ muốn bỏ đi để lại cái tên thiếu gia thất thường, sau lưng lại vang lên giọng nói của anh.

"Tiểu Lam Lam thân mến, em quên những việc em đã đồng ý với anh, tính thất hứa sao?"

Cô nghiêm mặt trả lời: "Tôi chỉ đồng ý thay anh làm mười chuyện, trong đó cũng không bao gồm việc cùng uống cà phê với anh nữa chứ? Trừ khi đây cũng được tính là một trong mười chuyện."

"Dĩ nhiên không phải." Anh nhắc nhở cô, "Chỉ là em chưa quên em đã ký văn kiện kia chứ, đầu tiên phải bảo vệ an toàn của anh."

"Tôi không nhìn ra được giờ phút này anh sẽ gặp phải nguy hiểm gì." Cô nghiêng răng tức giận nói.

Anh cười vô hại một tiếng, thường thức về mặt tức giận của cô.

"Không phải là em không biết nguy hiểm có thể mai phục ở nơi chúng ta không nhìn thấy chứ? Đã có người bỏ tiền mua sát thủ tới giết anh, nói không chừng sẽ còn có người khác muốn hại anh."

Nghe vậy, Khuất Lam Sơ cảnh giác nhìn quanh bốn phía, lúc này mới miễn cưỡng ngồi vào ghế đối diện với anh.

"Các mối quan hệ của anh xấu vậy sao, kết oán với rất nhiều kẻ thù sao?" Cô không hiểu vì sao khi nghe anh nói như vậy cô lại không kiềm chế được có chút lo lắng cho sự an toàn của anh.

"Em cũng đi theo anh một thời gian, em cảm thấy anh là hạng người như vậy hả?" Anh hỏi ngược lại.

Cũng không giống, cô càng lúc càng nghi ngờ, tại sao nhà họ Khuất kết nhận được ủy thác lại phải cô tới ám sát anh? Là bởi vì đối phương ra giá rất cao sao? Nhưng, ông nội của cô cũng không phải là người tham của.

Càng làm cho cô không rõ chân tướng đó là mấy ngày nay nàng lại không thể liên lạc với người nhà, vì vậy không cách nào hỏi được cuối cùng là người nào tự mình mang Lãnh Hương đến buổi triển lãm.

"Sao vậy?"

Chợt nghe hần không đầu không đuôi hỏi, Khuất Lam Sơ ngược mắt nhìn anh. "Cái gì sao vậy?"

"Có phải em đang lo lắng chuyện gì hay không?" Giọng nói lười biếng lại mơ hồ lộ ra sự quan tâm.

Cô hơi kinh ngạc, lại một lần nữa kinh ngạc vì anh có thể nhận ra được cô đang lo lắng, cô tự nhận là cô đem cảm xúc ẩn giấu rất tốt, tại sao anh có thể phát giác ra?

"Em nói đi, có lẽ anh có thể giúp được." Giọng Cao Nhi Toàn trầm thấp dỗ dành cô.

Không nên nói cho anh biết, nhưng cô lại không kiểm soát được nói.

"Mấy ngày nay tôi vẫn không liên lạc được với người nhà."

"Em lo lắng bọn họ xảy ra chuyện gì?"

"Ừ." Chỉ là, chắc là không có chuyện gì đâu, nhà họ Khuất bản lĩnh của mọi người cũng mạnh hơn cô, có rất ít người có thể so với họ.

"Có muốn anh giúp em điều tra một chút hay không?" anh nhiệt tình hỏi.

Cô trầm ngâm nhìn anh, đi theo anh trong khoảng thời gian này, cô biết anh kết giao bằng bạn bè trắng đen đều có, có khả năng điều tra được, nhưng...

"Không cần, chắc là do tôi quá lo lắng." Nói thế nào đi nữa, anh cũng là mục tiêu ám sát của cô, nhờ anh điều tra, thăm dò tin tức nhà họ Khuất..... Hình như không hợp lý lắm.

Chỉ là, tại sao anh nhiệt tình như vậy? Chẳng lẽ anh không có nghĩ tới chuyện đợi tới lúc cô hoàn thành mìn chuyện kia sẽ quay ra giết anh hay sao?

Nếu anh đã biết đến nhà họ Khuất, vậy cũng đã nghe qua nhà họ Khuất nhận được giao trước giờ chưa bao giờ thất bại, anh sẽ không nghĩ là nhà họ Khuất lần này sẽ bỏ qua cho anh chứ?

*****

"Sao vậy?" Thấy Khuất Lam Sơ dừng bước lại, Cam Nhĩ Toàn quay đầu lại hỏi.

"Anh ta lại tới." Khuất Lam Sơ liếc mắt hướng bên trái.

Nhìn theo ánh mắt của cô, anh nhìn người đàn ông trong chòi nghỉ ngơi, cười nói: "Ôn Hạo Nhiên bám Ôn Á Trúc thật chặt."

"Sao anh không cho phép anh ta vào phòng học với Ôn Á Trúc?" Nhìn Ôn Hạo Nhiên trong chòi, không nhúc nhích đang nhìn vào trong phòng Ôn Á Trúc đang học phía trước, cô không nhận được đồng tình với anh ta.

Anh ta chăm chú nhìn Ôn Á Trúc, làm cho người ta cảm thấy trong mắt của anh ta dường như chỉ nhìn nhìn thấy mỗi Ôn Á Trúc, si tình như vậy làm người ta xúc động, nhưng..... đó là một phần tình cảm của con người. "Anh đây là đang giúp anh ta, anh ta và Ôn Á Trúc dù sao cũng là anh em, không nên quá mức thân mật."

Khuất Lam Sơ thu hồi ánh mắt, "Anh ta hình như đã hăm sâu, không thể tự kiềm chế."

Cam Nhĩ Toàn thở dài một tiếng. "Chuyện tình cảm như vậy bất luận ai cũng khó có thể chen vào, nếu như anh ta không chịu buông tha đoạn cảm tình này, ai cũng không thể kéo anh ta ra khỏi."

Cô im lặng giây lát, nghĩ về ba lúc ông qua đời, mẹ cô vì nhớ nhung ba cô mà qua đời, trong lòng cũng gật đầu đồng ý với lời của anh.

Không sai, nếu như người trong cuộc không muốn để xuống được, thì người khác muốn giúp đi nữa cũng không giúp được.

"Em đang nghĩ cái gì?"

Cô lại kinh ngạc nhìn anh, không hiểu vì sao anh có thể nhạy bén như vậy có thể nhận thấy tâm trạng của cô.

"Em đừng có nhìn anh đắm đuối đưa tình như vậy, như vậy anh sẽ không nhận được mà hôn em." Anh nửa thật nửa đùa cười nói.

"Anh không cần nói hươu nói vượn!" Cô cau mày trách cứ.

"Anh nói thật." Về mặt anh vô tội giải thích, gương mặt tuấn tú đột nhiên tiến lại gần cô, cô giật mình.

"Anh làm gì đấy?" Cô lùi về phía sau một bước, cách xa anh.

"Không phải anh vừa nói rồi hay sao, anh muốn hôn em." Anh nói một cách nghiêm túc.

Khuất Lam Sơ không phân biệt được trong lời nói anh thật hay giả, cảnh cáo nói: "Anh dám hôn xuống, tôi sẽ xé rách miệng anh."

"Chắc, Lam Lam em thật nhẫn tâm đối với người yêu, em thật sẽ làm chuyện tàn nhẫn như vậy?" Cam Nhĩ Toàn cười nhẹ, bất ngờ lúc cô không kịp đề phòng anh chạm khẽ lên môi cô.

"Anh!" Cô kinh ngạc, muốn mở miệng mắng chửi, nhưng hành động của anh cũng không làm cho cô cảm thấy bị ối, ngược lại có chút khó tả..... vô cùng thân mật, trong lòng chột rung một cái.

"Thế nào, cảm giác không tệ chứ?" Anh trêu chọc cô.

Cô giận tái mặt, "Cam Nhĩ Toàn, tôi cảnh cáo anh...anh dám vô lễ một lần nữa, tôi liền..... giết anh!"

"Lam Lam, em sờ ngực của anh chút."

Không giải thích được với anh, cô không cần nghĩ liền cự tuyệt, "Không cần."

"Đến đây, sờ một chút."

"Tôi nói không cần....." Còn chưa nói hết lời, tay của cô liền bị anh cầm lên đặt trên ngực trái của anh.

"Nói với cho anh biết em cảm nhận được gì."

"Tôi cảm thấy..... Anh chán sống rồi!" Cô nhanh chóng bắt lấy tay anh, bẻ ra sau lưng. Người này không có đem lời cảnh cáo của cô lọt tai, lần nữa chọc giận cô, muốn tìm chết.

"A, nhẹ một chút, đau." Cam Nhi Toàn nhe răng trợn mắt: “ sao rồi, em không hiểu được tiếng lòng của anh đang muốn nói với em sao?"

"Không có, tôi chỉ nghe được miệng anh toàn nói bậy!" trái tim có thể nói chuyện ư? Có quỷ mới tin anh.

"Không ngờ anh lại giống cái tên Ôn Hạo Nhiên đáng thương, tình yêu tràn ngập không cách nào....." Nhạc chuông chợt vang lên, anh ngừng lại nói: "Lam Lam, điện thoại của anh trong túi quần, giúp anh lấy ra."

Chần chừ một lúc, cô buông anh ra, để anh mình nghe điện thoại.

Liếc cô cười một cái, anh lấy điện thoại ra.

"Alo, tôi là Cam Nhi Toàn..... trở về? Chị A Nguyệt, mẹ tôi có nói tìm tôi có việc gì hay không? Không có, uhm, tôi biết rồi." Kết thúc cuộc điện thoại, Cam Nhi Toàn oán giận.

"Anh có dự cảm xấu, mẹ đột nhiên tìm ba anh em anh về nhà, nhất định không có chuyện tốt."

Vậy cũng không liên quan tới cô, nhưng giờ phút này nhìn biểu tình ai oán của anh, làm cho môi hồng của cô vô tình lộ một nụ cười.

*****

"Rốt cuộc anh đang nhìn cái gì?" Từ khi anh từ biệt thự nhà họ Cam trở lại, ánh mắt cứ quý dị như vậy nhìn nàng chăm chăm ít nhất mười phút, cuối cùng Khuất Lam Sơ không thể nhịn được nữa hỏi.

"Em đúng là người đẹp." Tay nâng cằm, Cam Nhi Toàn cười mở miệng.

"Vậy thì thế nào?" Không phải là anh đột nhiên phát hiện ra dung mạo của cô cũng không tệ lắm, cho nên si mê đó chứ? Nhưng ánh mắt của anh thế kia, thế nào cũng không thấy giống dáng vẻ si mê trước kia, ngược lại giống như là đang tính toán mưu ma chước quỷ gì vậy.

"Dung mạo em thì xinh đẹp, anh lớn lên rất tuần tú, anh có chút tò mò muốn biết, đứa trẻ do chúng ta sinh ra sẽ có hình dáng ra sao."

Nghe vậy, cô ngạc nhiên quở trách: "Sao anh lại nghĩ đến chuyện không đâu này, tôi tuyệt đối sẽ không sinh con với anh!"

Vuốt vuốt cằm, anh cười gian, "Vậy cũng khó nói."

Mặt cô lạnh đi, nói như đinh đóng cột: "Giữa tôi với anh tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện đó được."

"Thật sự em không muốn biết sao?"

"Không muốn!" Ai lại nghĩ chuyện như vậy, rốt cuộc trong đầu người này đang nghĩ gì vậy.

"Thật đáng tiếc." Cam Nhi Toàn chậm rãi nói tiếp: "Em có biết buổi chiều mẹ anh gọi anh trở về là vì chuyện gì hay không?"

"Không biết." Cô không muốn biết, cũng không có hứng thú biết.

"Bà muốn ba anh em bọn anh sinh con để bà bồi, nếu không thì bọn anh phải quay về quản lý tập đoàn."

Nói chuyện này với cô làm gì? Cô buồn bực không lên tiếng nhìn anh chăm chăm.

Anh từ từ nói tiếp: "Anh rất hài lòng với những ngày thong dong như bây giờ, tuyệt đối không nghĩ tới việc trở về quản lý tập đoàn, nghĩ cũng biết một khi trở về, cha con bọn họ - mấy cái lão đầu sẽ họp hội với ta tới chết."

"Vậy anh không biết tìm phụ nữ sinh con cho mẹ anh là được." Rốt cuộc cô đáp lời.

"Cho nên, mới vừa rồi anh đang suy tính chuyện này. Con người của anh thích sạch sẽ, không thích tùy tiện tìm phụ nữ gieo giống."

Khuất Lam Sơ nheo mắt phượng, không phải là anh muốn đem suy nghĩ này áp dụng trên người cô chứ?

"Em còn tám chuyện phải thay anh làm đúng không?" Cam Nhĩ Toàn cười đến dịu dàng.

Về mặt cô lạnh đi, cô cắn tức mồm miệng, "Nếu như kêu em sinh đứa trẻ cho anh, tôi liền giết anh!"

Anh cười nhẹ, "Lam Lam yêu dấu, không nên động một tí là đem từ giết này treo trên miệng, sẽ làm anh sợ hãi đấy."

Cô nhìn không ra đây là bộ dáng anh bị dọa tới sợ hãi.

"Tôi cảnh cáo anh tốt nhất không nên được voi đòi tiên, nhẫn nại của tôi có giới hạn."

Bạn đang đọc truyện *Tam Thiếu Nhà Họ Cam Thích Nói Giỡn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 3.2

Haizz, thật là vô tình, thật uổng công anh cưng chiều em như vậy." Anh lại cố ý trêu chọc cô, anh bất ngờ nghiêng người hôn trộm trên má cô một cái.

Khuất Lam Sơ ngạc nhiên, sau đó lập tức giơ tay đánh anh.

Anh nhanh nhẹn tránh được.

Cô liên tiếp đánh anh.

Mà anh ở thời điểm nguy kịch liền tránh được trong tích tắc, bộ dáng ung dung cười nói: "Ôi, đừng hẹp hòi như vậy mà, chỉ hôn trên má cũng chưa hôn lên môi, nếu không em cho phép anh hôn môi nhé, anh sẽ chịu một cú đánh của em, em đồng ý không?"

"Anh muốn tự đâm đầu vào chỗ chết!" Giọng cô đầy giận dữ. gương mặt trắng như ngọc liền ửng hồng, tay chân càng hung ác tấn công.

Nhưng anh vẫn không lo lắng tránh từng cái, cũng không đánh trả lại, mặc cho cô dí theo anh chạy khắp phòng.

Cuối cùng anh tính toán thời gian, lặng lẽ bỏ xuống cây bút xuống, cô không để ý đến quỹ kế của anh, giẫm lên, lòng bàn chân trơn, thân thể đột nhiên mất ổn định nghiêng về phía trước.

Cam Nhĩ Toàn ôm trọn thân ngọc vào lòng, hôn trộm lên môi anh đào của cô một cái như mong muốn, tuy chỉ ngắn ngủi trong hai giây, lại đủ để trông anh giống như mèo ăn trộm được cá, vẻ mặt thỏa mãn.

Trên môi có cảm giác tê dại như dòng điện chạy qua trong nháy mắt, làm mặt của Khuất Lam Sơ đỏ lên, lập tức đẩy anh ra, mắt phượng phẫn nộ nhìn anh, vô cùng tức giận mắng: "Nếu như anh thật sự muốn chết, nhanh nói một tiếng, tôi lập tức đưa anh xuống địa ngục!" Một luồng khí nóng từ miệng cô, ngay cả ngực cũng không nhịn được phát run.

"Haizz, người tốt giống như anh, sau này cho dù chết cũng nhất định sẽ được lên Thiên đường. Nhưng mà trước mắt anh không muốn chết chút nào, anh còn muốn sinh em bé với em mà."

Bực bội với vẻ lỗ mãng của anh, cô tức giận nói: "Anh còn nói hươu nói vượn nữa, coi chừng tôi và nát miệng anh!"

Về mặt Cam Nhĩ Toàn rất thưởng thức nhìn chăm chú vào khuôn mặt ửng đỏ của cô mỉm cười.

"Ha ha ha, anh rất thích vẻ mặt ửng hồng của em, giống như đóa hoa lan kiều diễm, không đúng, so với hoa lan em còn mê người hơn."

Nghe anh khen ngợi nhan sắc của mình, cô vừa tức vừa cảm thấy..... ngượng ngùng, chợt thấy anh lộ ra khe hở, cô nhanh chân ra tay.

Không nghĩ rằng cô sẽ ra tay lúc này, chân trái của anh bị cô đập trúng, đau đến nhe răng trợn mắt cúi người.

"Lam Lam, em thật ác độc!"

Ánh mắt Khuất Lam Sơ lạnh lùng nhìn anh, "Đây chỉ là cho anh bài học, anh còn nói chuyện xằng bậy, không phải chỉ như vậy đâu." Không biết vì sao, nhìn vẻ mặt đau đớn của anh, tự nhiên cô có chút..... không đành lòng.

Thật là gặp quỷ rồi, loại cảm giác vừa rồi nhất định là ảo giác của cô.

Cam Nhĩ Toàn chậm rãi đứng lên, ngồi lên ghế sa lon màu trắng.

"Lam Lam, có thể giúp anh lấy thuốc trong rương ra đây được không?"

Cô ngạc nhiên nhìn vết máu nhuộm quần dài màu xám của anh, sao lại chảy máu? Một cú kia của cô có lực mạnh vậy sao?

"Thuốc, hòm thuốc để ở đâu?"

"Ở phòng bếp chính, thuộc ngăn kéo thứ 2 của cái tủ."

Cô bước nhanh đi lấy hòm thuốc tới, thấy anh đang kéo quần dài lên, kéo tới đùi, cô khẽ cắn môi, nhìn vết thương đang rỉ máu.

Liếc cô một cái, anh vuốt vuốt tóc cô, dịu dàng nói: "Em đừng tự trách mình, chỗ này của anh đã bị thương từ trước, nên em vừa đập một cái là chảy máu."

Khuất Lam Sơ ngược mắt, bước lên nhìn sâu vào đôi mắt cười dịu dàng của anh, trái tim chợt rung lên, người đàn ông này..... Sao lại không hờn trách cô, thậm chí ngay cả về mặt mắt húng cũng không có, ngược lại càng an ủi cô, người vừa đá anh bị thương.

Cô không hiểu cảm giác hỗn loạn của trái tim cô trong giây phút này... cũng không rõ cảm giác kỳ lạ này, chỉ biết rằng tim cô đang đập thật nhanh.

Cô cầm máu cho anh, lại lấy ra nước sát oxi già sát trùng vết thương của anh.

"Trước đây chỗ này này vì sao lại bị thương?" Cô nhận ra trên đùi anh có một vết sẹo rất lớn, máu đang rỉ ra từ vết sẹo này.

"Bị thương từ tám năm trước trong vụ tai nạn máy bay." Cam Nhĩ Toàn cuối đầu nhìn vết sẹo trên đùi, đúng vậy vụ tai nạn kia làm hơn hai trăm người mất mạng ngoài ý muốn ——

*****

Sau tiếng nổ ầm ầm, thân máy bay đã vỡ thành ba phần, đã đâm xuống khu rừng nguyên sinh của New Zealand..

Khi máy bay sắp rơi xuống thì bên trong buồng máy bay tràn ngập một sự sợ hãi kinh hoàng và tiếng hét chói tai, nhưng sau khi máy bay rơi xuống đất, tất cả lại trở lại bình thường, bởi vì người chết rồi thì không thể nào nữa phát ra âm thanh.

Chỉ có một số ít người may mắn sống sót, còn lại hơn hai trăm hành khách và phi hành đoàn đã bị chôn vùi trong đồng đồ nát của máy bay.

Bên trong buồng máy bay rất nhiều nơi bị cháy, một vài người không bị thương hoặc chỉ bị thương nhẹ đã giúp đỡ những người bị thương nặng thoát ra khỏi máy bay.

Trên sàn chầy rất nhiều chất lỏng đỏ, thân mặc màu hồng chân mang giày da thận trọng tránh né, không muốn làm cho máu làm dơ đôi giày yêu thích của cô.

Đôi mắt đen sáng nhanh nhẹn nhìn trái nhìn phải, làm theo hướng dẫn của ông nội, đi tìm kiếm xem còn hành khách nào còn sống sót hay không, nhưng đập vào mắt, đều là nạn nhân trợn mắt hung dữ hoặc là về mặt vận vẹo của hành khách do hoảng sợ.

Những ngón tay của cô gái nắm chặt vào lòng bàn tay, chịu đựng nỗi sợ hãi và muốn nôn ra cảm giác, khuôn mặt nhỏ không thay đổi vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Trong phút chốc, mơ hồ nghe được tiếng rên rỉ phía trước, cô gái bước nhanh hơn lúc này, thấy một cậu thanh niên ngồi yên lặng trên ghế, đang mở đôi mắt đen nhìn cô.

"Anh trai, anh có thể đi được không?" Cô gái có một đôi mắt phượng nhìn chăm chăm vào vết thương trên đùi của cậu thanh niên, giọng trẻ con nhưng lạnh lùng hỏi.

"Hình như..... Có chút khó khăn." Khuôn mặt tuấn tú lộ ra cười một tiếng, "Em có thể làm cái gậy cho anh không?"

"Ừ, anh vịn vai của tôi đi, tôi dẫn anh xuống." Cô đặt cánh tay của anh lên vai mình, đỡ thân thể cao gầy của anh "Ông nội nói máy bay có thể sẽ bị nổ, chúng ta phải đi nhanh một chút."

"Thật làm phiền em, em gái." Nhìn nghiêng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô bé, mắt đen xẹt qua một tia than thở, thầm nghĩ tiểu nha đầu này lớn lên hẳn là mỹ nhân.

Tay nhỏ của cô bé vịn ở hông của anh, nhanh chóng đi về hướng cửa ra vào, miệng an ủi anh.

"Anh đừng sợ, chờ chúng ta đi xuống xong, sẽ không có chuyện gì nữa, ông nội nói rằng công ty hàng không sẽ phải cử người tới cứu chúng ta."

Cậu thanh niên cười khẽ, không ngờ mình cũng có ngày lưu lạc tới mức phải để một tiểu nha đầu an ủi mình, thoát nhìn anh có vẻ kinh hãi, hoảng sợ hay sao?

"Em bao nhiêu tuổi rồi?" Anh phát hiện vẻ mặt của cô bé rất bình tĩnh không như một đứa trẻ, nhìn thấy vẻ mặt lại không biểu lộ sự sợ hãi cũng không có chút nào sợ hãi.

"Mười ba tuổi."

Mới mười ba tuổi thôi "Em không sợ sao? Nhiều người chết như vậy." Anh nghiêng đầu nhìn cô, nhìn thấy trên gáy trái của cô có một vết đỏ, cho là cô bị chảy máu, đang muốn mở miệng, lại phát hiện thì ra là cái bớt màu đỏ, anh nhìn kỹ, hình dáng giống như trắng lưỡi liềm, sắc màu đỏ tươi như máu.

Cô trầm mặc, nhẹ lắc đầu. "Người chết không có gì phải sợ, có lúc người sống so người chết còn phải đáng sợ hơn rất nhiều."

"Oh, sao em lại nghĩ như vậy?" Cậu thanh niên kinh ngạc khi nghe cô nói.

"Ông nội thường nói với chúng tôi như vậy."

"Như vậy à." Anh cố gắng kéo chân không bị thương, đi theo cô đi tới cửa ra.

Cô nhận ra anh đang nhìn đau qua nét mặt. "Anh kiên nhẫn một chút, chúng ta phải đi xuống."

"Ừ."

Cô bé cố gắng đỡ thân thể anh, đi về phía cầu thang thoát hiểm.

Sau khi xuống, cô nhanh chóng đỡ anh, vừa đi về phía trước vài bước, sau lưng truyền đến mấy tiếng động kì lạ.

Cậu thanh niên quay đầu lại, vẻ mặt sợ hãi.

"Mấy bay sắp nổ tung, chúng ta mau đi!" Không để ý chân bị thương, anh lôi kéo cô liều mạng chạy về phía trước.

Mấy tiếng ầm ầm nổ vang liên tiếp, thân mấy bay trong khoảnh khắc nổ tung biến thành biển lửa, hùng hục, lửa mạnh trong chốc lát liền nuốt chửng thân mấy bay.

"Anh trai, anh không sao chứ?" Sau đợt nổ vang, cô gái nhẹ nhàng đẩy anh, người đang che trên người cô.

Một lát sau, anh mới có thể cất tiếng. "Anh..... Không có việc gì."

Anh cố gắng hết sức để che chở thân thể cô, lúc cô đứng dậy, cô cảm thấy vết thương ở bắp đùi anh hình như càng nặng hơn, anh vừa nhìn xuống, máu giống như ngừng cũng ngừng không được vẫn chảy ra, cả ống quần đều nhuộm đỏ.

Cô gái cũng phát hiện, vội vàng đỡ lên anh, bước đi tập tễnh về phía trước tập hợp vài người địa phương, để anh ngồi xuống, không biết ở đâu ra cô tìm được một con dao, cắt quần dài ở vị trí đùi, kiểm tra vết thương của anh.

Diện tích vết thương rất lớn, trầy da tróc thịt, dường như có thể thấy xương trắng bên trong.

Sắc mặt cô tái đi, chạy nhanh đến gần đó nói mấy câu với một cụ già, rồi mang theo đồ cầm máu và nước sát trùng quay lại.

Cô băng bó vết thương của anh để máu không chảy ra, rồi giúp anh sát trùng vết thương.

"Vết thương rất sâu, chờ một chút ông nội tới sẽ giúp anh khâu vết thương lại."

"Ông nội em là bác sĩ hả?"

Cô chần chừ một lúc rồi lắc đầu, "Không phải, nhưng ông nội rất lợi hại, cái gì cũng biết, bây giờ ông nội đang ở bên kia giúp một người sửa lại khớp xương, chút nữa sẽ qua đây."

Cô lẳng lặng ở bên cạnh chăm sóc anh giây lát, không bao lâu, quả nhiên một ông lão tóc bạc đi tới.

Sau khi kiểm tra xong vết thương của anh, ông lão quay về lấy một hòm thuốc, cầm kim lên hơ qua lửa, ánh mắt sáng lên nhìn anh.

"Chàng trai, không có thuốc tê, có thể sẽ đau một chút, cậu cố chịu đựng một chút."

"Ừ." Á —— anh còn chưa chuẩn bị xong, lão già đã đâm xuống. Con mẹ n, thật là..... Đau!

"Lam Lam, giữ cậu ta, không cho cậu ta lộn xộn." Lão nhân phân phó.

"Dạ." Cô gái vội vàng đưa hai tay ra đè thật chặt cái chân bị thương của anh thật chặt, không để cho anh đá lung tung.

"....." Anh đau đến sắc mặt trắng bệch, nói không ra lời.

“Anh ráng chịu một chút, sẽ tốt hơn, nếu không khâu lại, anh sẽ bị chảy quá nhiều mà chết mất.” Sắc mặt cô gái không thay đổi nói.

Nghe một cô gái mười ba tuổi nói với mình như vậy, chàng trai bỗng cảm thấy dở khóc dở cười.

Anh đã là một thanh niên mười chín tuổi đời, sao có thể để một tiểu nha đầu khinh thường như vậy, vì vậy liền cắn răng nhịn đau, không để cho tiếng rên rỉ bật ra cánh môi.

Anh chợt nhớ tới chuyện xưa Hoa Đà vì Quan Công cạo xương trị độc, chuyện xưa kể lão Quan Công còn có vẻ mặt giống như đang xem sách, vậy..... có khi nào là người sau biên soạn ra để gạt người đời hay không? Đúng rồi, nhất định là lúc ấy Hoa Đà đã dùng ma túy, cho nên lão Quan Công mới không có chút cảm nào.

Hiện tại anh không có thuốc mê để gây tê, tình trạng vết thương lớn hơn so bàn tay, máu thịt be bét nhất thiết phải khâu lại.

Chợt, có một bàn tay nhỏ bé cầm khăn tay lau mồ hôi trên trán anh.

"Anh rất dũng cảm, không có la lên." Xung quanh đây có rất nhiều người bị thương đang rên rỉ, chỉ có anh là một âm thanh cũng không kêu lên.

Được cô gái khen ngợi như vậy, anh miễn cưỡng vênh môi cười một tiếng.

"Cám ơn em, em gái." Không uống công anh vất vả nhẫn nhịn như vậy, hàm răng sắp bị cắn nát.

Môi cô vô tình kéo lên, lộ ra nụ cười nhạt.

Nụ cười nhạt của cô làm anh nhìn cô ngây dại, trái tim đập thình thịch như có cái gì đụng vào, rung động.

Đây là cái cảm giác gì đây? Nỗi đau đớn, gầy vò trên đùi cũng bị quên lãng, anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô thật lâu, cho đến khi giọng nói của ông lão vang lên.

"Tốt lắm" ông lão đứng lên, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng, "Tiểu tử, cậu cũng rất có tiền đồ, vậy mà miệng cũng không kêu la một tiếng nào."

Lúc này anh mới hoàn hồn, nhìn thấy cô gái nhỏ bị ông lão gọi qua bên kia để hỗ trợ, anh không kịp suy nghĩ thốt lên: "Ông ơi, chờ cháu gái của ông lớn lên, hãy gả cô ấy cho cháu đi."

Ông lão kinh ngạc nhìn anh.

Đột nhiên phát hiện mình nói lời nói ngu ngốc, anh ngước mắt lên nhìn thẳng ông lão, đánh trống lảng nói: "Ha ha, hình như cháu bị đau đầu luôn rồi, ý thức không rõ ràng."

"Tiểu tử, tên cậu là gì?"

"Cam Nhĩ Toàn, Cam trong từ ngọt ngào, Nhĩ trong từ mỉm cười, Toàn trong từ hoàn toàn." Anh cẩn thận nói ra tên của mình.

"Oh, Tội đã nhớ kỹ tên của cậu." Ông lão chỉ gật đầu một cái, cô cháu gái đang gọi tới để điều trị cho người bị thương khác.

Ông lão nhất định sẽ cảm thấy anh rất can đảm, mới vừa rồi anh lại có thể nói ra như vậy, ngay cả anh cũng cảm thấy mình cũng rất kì lạ.

Cam Nhĩ Xoáy nghiêng đầu, ngắm nhìn bóng dáng cô gái nhỏ đang bận rộn đến thất thần.

Sau hai giờ, đội tìm kiếm cứu nạn cũng đã tới, trong tình huống hỗn loạn, anh và cô gái kia lạc nhau, từ đó tới giờ cũng không gặp được cô, cho đến đêm kia Khuất Lam Sơ tới ám sát anh, bọn họ mới lại gặp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tam Thiếu Nhà Họ Cam Thích Nói Giỡn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 4

Khuất Lam Sơ kinh ngạc nhìn vết thương trên đùi Cam Nhĩ Toàn, chợt có cảm giác đã từng quen biết.

Cô nghi ngờ ngước mắt, nghe anh hạ thấp giọng nói ——

"Có nhớ tới cái gì không?"

"Có ý gì?"

"Em không nhớ?" Đôi mắt Cam Nhĩ Toàn thoáng qua một tia thất vọng không rõ.

"Tôi nên nhớ cái gì....." Chợt thoáng qua, nhớ lại nhiều năm trước trong vụ tai nạn máy bay, bỗng nhiên cô cúi đầu, tỉ mỉ nhìn vết thương trên đùi anh, đột nhiên ngẩng đầu lên lần nữa, "Chẳng lẽ anh là trên máy bay..... Anh là?"

Anh tỏ thành ý khen ngợi xoa xoa tóc của cô.

"Cuối cùng em đã nhớ ra rồi."

"Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ anh đã sớm nhận ra tôi?" Cô không thể tưởng tượng nổi hỏi, chợt nhớ tới lúc đó nét mặt của anh khi nhìn thấy vết thương trên cô.

"Không sai, tôi hôm đó khi em tới ám sát anh."

Khuôn mặt trước nay vẫn luôn lạnh nhạt lộ ra chút kinh ngạc.

"Vậy tại sao anh không nói cho tôi biết chuyện này?" Một cảm xúc khác thường thoáng trào dâng trong lòng cô, có cảm giác như tha hương gặp cố nhân, so với cảm giác này còn sâu sắc hơn, bởi vì năm đó họ cùng nhau trải qua sống chết bên nhau, cô nhớ rõ năm đó bỗng dưng máy bay bị nổ tung thì anh dùng thân mình bảo vệ cho cô.

Chỉ là chuyện cách nay tám năm, cô đã sớm quên diện mạo của anh, không ngờ tới..... Lại là anh!

"Anh hy vọng Lam Lam thân yêu có thể tự mình phát hiện, anh chính là chàng trai dùng cảm năm đó."

Cô cắn môi nhin cười, liếc mắt trừng anh, "Da mặt của anh thật dày, nào có người nói mình như vậy."

"Anh nói là sự thật, có cái gì mà phải ngượng ngùng chứ."

"Là bởi vì cái này, anh mới nhận ra tôi đúng không?" Cô kéo nút thắt khăn lụa trên cổ, chỉ vào cái vết.

Cam Nhĩ Toàn duỗi ngón tay nhẹ nhàng vuốt cái vết màu đỏ tươi như máu.

Đầu ngón tay của anh lướt qua cổ trắng ngần của cô, làm thân thể cô khẽ run, cô cũng không ngăn cản hành động thân mật của anh.

"Lam Lam, em có từng nhớ về anh không?"

"Hả?" Cô không hiểu ý gì ngược mắt hỏi.

"Mấy năm qua em có nhớ về anh không?" Giọng trầm nhẹ khẽ nói.

Cô sững sờ nhìn về mặt khó khi có được nghiêm túc của người đàn ông này, trong mắt anh toát ra tia sáng như ánh đèn flash, làm tim cô nóng nảy, ngực bỗng dưng nóng lên.

Cô không kiềm chế được gật đầu, sau đó lại lắc đầu, thẳng thắn nói: "Lúc đầu có nghĩ tới, nhưng về sau hình dáng của anh thế nào tôi không nhớ, nên dần dần quên mất."

Anh nhẹ nâng mặt cô lên, từ từ nghiêng nghiêng về phía cô, nhìn khuôn mặt càng lúc càng gần, cô không tự chủ được nín thở, trong đầu chợt trống rỗng.

Khi môi anh nhẹ nhàng mút chặt bờ môi cô, cảm giác tê dại giống như điện giật khiến cô giật mình, giống như bỗng dưng bị đánh thức, đột nhiên đẩy anh ra.

"Anh làm cái gì?!" mặt cô đỏ bừng bừng lùi lại hai bước, hơi thở có chút loạn nhịp. Giống như cô hỏi từ ngõ ngách, Cam Nhĩ Toàn cười cung chiêu, "Hôn lam Lam của anh."

"Ai, ai là Lam Lam của anh, anh không được nói vậy!" Cô nũng nịu, giọng nói lại nghiêm túc.

"Về mặt đồ bồng của em thật làm cho người ta muốn cắn một cái, hay là em để anh hôn một cái, anh cho em đảm anh một cái, em thấy thế nào?" Anh nói nửa thật nửa giả.

Khuất Lam Sơ nheo mắt phượng lại, mặt năn nỉ.

"Được, tôi cho anh hôn một cái, xong tôi giết anh trở về báo cáo là xong."

"Nhưng anh không đành lòng khiến em thù tiết vì anh." Anh cười híp mắt nói.

Khác về lỗ mũi tùy tiện của anh, cô giận dữ: "Ai phải thù tiết cho anh chứ? Anh đừng nói lung tung nữa, trước hết để tôi cắt đầu lưỡi của anh."

"Được được được, đừng nóng giận, tôi giúp anh băng bó vết thương."

Cô nhìn chăm chăm vào anh, vốn không muốn đến gần anh, nhưng liếc thấy vết thương trên đùi của anh, chân đi trước khi não ra lệnh, đi tới chỗ anh, cầm băng gạc lên giúp anh băng bó vết thương.

"Lam Lam, anh rất vui khi có thể nhìn thấy em lần nữa." Cam Nhĩ Toàn đột nhiên nói.

"..... Tôi không nghĩ vậy." Cô thì thầm, cầm hộp thuốc đặt lại chỗ cũ.

Cảm thấy tâm trạng bình tĩnh của mình bởi vì lời nói của anh mà dao động, môi khẽ nhếch lên, muốn đè nén sự xôn xao khác thường trong trái tim, lại phát hiện không có tác dụng, không thể chấp nhận.

*****

Có sát khí.

Khuất Lam Sơ dừng bước lại, phòng bị liếc bốn phía, sau khi đi tuần tra một vòng, cũng không phát hiện người nào khả nghi, chẳng lẽ do cô quá đa nghi sao?

"Lam Lam, em đang nhìn cái gì?" Thấy cô dừng bước không đi, Cam Nhĩ Toàn quay đầu lại hỏi.

"Tôi cảm thấy giống như..... Có người theo dõi chúng ta." Hai ngày nay cô vẫn luôn có cảm giác có người theo dõi.

"Thật sao?" Anh thông thả dứt một tay vào túi quần, cũng ngó xung quanh, "Có lẽ là người thăm mếu anh?"

Liếc anh một cái, cô nhận không được muốn đập bẹp anh một trận trong nỗi kích động, không nhìn phản ứng của anh, tự mình đi về bãi đỗ xe của trường.

Về mặt anh không để ý hỏi: "Lam Lam, anh nghe nói Phương Kiều muốn hẹn em ra ngoài à?"

Từ khi cô vừa xuất hiện ở đại học Á Văn, dáng vẻ thanh uoi xinh đẹp của cô gây ra một trận xáo động nhỏ. Không ít nam sinh viên không đếm xỉa đến địa vị chủ tịch anh minh nhất đại học Á Văn này là anh, trước mặt anh cảm thụ tình đưa cho cô, còn có người muốn trực tiếp hẹn hò với cô.

Đĩ nhiên, đã bị cô từ chối.

Thậm chí ngay cả chủ nhiệm khoa Sinh Phương Kiều cũng khó thoát khỏi sức quyến rũ của cô, như nhau muốn đánh chủ ý lên cô, thật là..... To gan lớn mật! Xem ra tám phần là Phương Kiều quá rảnh rồi, mới có thời gian rảnh mơ ước Lam Lam của anh, anh phải thật tốt tìm chút việc cho anh ta làm, cho anh ta loay hoay không rảnh rồi quấy rầy cô.

"Ừ." Nhẹ nhàng trả lời, cô nhanh chóng ngược mắt liếc về phía sau. "Anh lên trước xe, tôi lên ngay."

"Em đi đâu đó?" Cam Nhĩ Toàn hỏi, nhưng chỉ kịp thấy bóng cô biến mất ngay khúc cua.

Trong một góc ít người qua lại, Khuất Lam Sơ kính ngạc không hiểu nhìn người trước mặt.

"Anh Lam Tranh, sao anh tới đây?"

Bạn đang đọc truyện *Tam Thiếu Nhà Họ Cam Thích Nói Giỡn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 4.2

Edit: Lavender - Blue

"Tại sao em còn chưa giết anh ta?" Trên khuôn mặt lạnh lùng của Khuất Lam Tranh hiện vẻ hung ác nham hiểm.

"Chuyện này em đã báo cáo với ông nội, ông nội đồng ý chờ sau khi em giúp anh ta hoàn thành mười việc mới xuống tay."

"Em tới là để giết anh ta, sao còn phải giúp anh ta mười việc?" Anh ta trầm giọng chất vấn.

"....." Cô cắn môi, không nghĩ muốn nói cho anh biết ngọn nguồn sự việc.

"Nếu như em không xuống tay được thì nói, vậy anh sẽ thay em xuống tay." Biết cô từ nhỏ đã không dám sát sinh, anh ấy nói.

"Không!" Nghe vậy, trong lòng cô hoảng sợ, vội vàng từ chối.

"Tại sao?" Cô từ chối quá nhanh, khiến anh nghi ngờ.

"Đây là nhiệm vụ ông nội giao cho em, em phải tự hoàn thành nó, xin anh đó Lam Tranh đừng nhúng tay can thiệp." Cô biết nếu anh Lam Tranh xuống tay thì chỉ vài giây có thể chấm dứt cuộc đời Cam Nhi Toàn.

Nhưng khi anh mất, sẽ không còn ai nói những lời khiến người ta giận dữ nữa, bỗng nhiên cô cảm thấy ngực mình khó chịu.

"Em bảo anh không nên can thiệp?!" Khuất Lam Tranh dồn ép hỏi, "Chuyện này đã kéo dài lâu như vậy, em không có cách hoàn thành, không khác nào khiến nhà họ Khuất chúng ta phải hổ thẹn, em làm vậy ông nội phải ăn nói thế nào với khách hàng?" Mấy ngày trước anh vô tình thấy bọn họ, anh mới biết đến bây giờ cô còn chưa hoàn thành nhiệm vụ ông nội giao.

"Ông nội..... Đồng ý cho em thời gian."

Đôi mắt lạnh lùng sắc bén của anh nhìn cô chằm chằm, "Lam Sơ, em hãy thành thật nói cho anh biết, có phải em bao che cho tên đó không?"

"Em không có!" Cô giật mình, liên tục lắc đầu phủ nhận, "Tuyệt đối không có chuyện này."

"Tốt nhất là như vậy. Anh cho em 5 ngày, đến lúc đó nếu như em không xuống tay, " Khuất Lam Tranh tàn khốc lên tiếng, "Anh sẽ giết anh ta giúp em, anh không thể để danh dự nhà họ Khuất bị hủy trên tay em."

Dứt lời, anh xoay người rời đi.

Khuất Lam Sơ nhúu chặt chân mày.

Năm ngày?! Cô hiểu không phải Khuất Lam Tranh thuận miệng mới nói như thế, về mặt vừa rồi của anh nói cho cô biết rõ, nếu trong kỳ hạn anh ra cô không giết chết Cam Nhi Toàn, anh sẽ tự mình ra tay.

Trái tim hoảng sợ, nếu anh Lam Tranh thật sự ra tay, nhất định Cam Nhi Toàn không thể trốn thoát, anh ấy sẽ bị giết chết!

Không, không được! Cô không thể để cho chuyện như vậy xảy ra!

Giấy lát, cô nhận ra suy nghĩ của mình, giật mình tức cười, vốn Cam Nhi Toàn là đối tượng ám sát của cô. Tại sao lúc này..... Cô lại không muốn anh chết?!

*****

"Rốt cuộc các người đang làm gì? Đã lâu như vậy, tại sao hán còn sống??" người đàn ông giận dữ găm vào điện thoại.

"Bởi vì chúng tôi chưa lựa chọn được hành động với anh ta." Đầu bên kia điện thoại kia truyền đến giọng nói không nhanh không chậm.

Người đàn ông chất vấn, "Các người đã nhận giao phó của tôi, tại sao còn không hành động?"

"Chờ xác nhận có thể hành động, chúng tôi tự nhiên sẽ xuống tay." Giọng bình tĩnh trả lời.

Người đàn ông hết sức tức giận, "Vậy các người đợi đến lúc nào mới xuống tay? Cho tôi thời hạn."

"Tiên sinh, xin ngài không nên gấp, đợi thời cơ đến chúng tôi sẽ động thủ." Người đầu bên kia điện thoại nói xong, liền tắt máy, không một chút để ý đối phương là đại gia bỏ tiền ra.

"Đáng chết!" Người đàn ông quăng điện thoại xuống khế nguyên rùa. "Không được, mình không thể tiếp tục ngồi chờ, mình phải đích thân đi một chuyến."

*****

Đêm khuya, một bóng dáng không tiếng động mở tay cầm của cửa phòng, đi vào phòng ngủ của Cam Nhi Toàn.

Lặng lẽ đi tới bên cạnh chiếc giường Kingsize bất mắt, nhờ ánh trăng mờ ảo ngoài cửa sổ, cô chăm chú nhìn gương mặt ngủ say trên giường.

Tầm mắt chuyển từ mặt của anh xuống cổ, ánh mắt con người cực kỳ mỏng manh, chỉ cần cắt đứt cổ họng, à, không, chỉ cần nắm chặt cổ, chặn hô hấp của anh, là có thể đoạt đi một mạng rồi.

Từ từ nâng hai tay mình lên, cô nhắm mắt một lát, cô không cần dao, giờ phút này, chỉ cần bóp chặt cổ anh, siết chết anh, cô có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng, cô không mong anh chết.

Cô không biết bắt đầu từ khi nào, vấn đề không phải là cô không dám giết người, mà là cô không muốn nhìn thấy anh biến thành một xác chết.

Nhẹ như con gió bật ra khỏi cánh môi, giấy lát, như cùng một lúc, Khuất Lam Sơ lặng lẽ đi ra ngoài.

Người đàn ông trên giường bỗng mở mắt, im lặng nhìn chăm chú vào bóng lưng vừa rời đi.

Đây là lần thứ tư rồi, bốn ngày nay nửa đêm cô đều tới phòng anh, may mắn anh không có ngủ say, nếu không không phải bị cô nhìn trộm rồi.

Nghĩ đến chuyện thú vị, Cam Nhĩ Toàn chợt mỉm cười lầm bầm nói: "A, tối mai mình ngủ trần truồng cũng được, có lẽ khi cô ấy thấy thân thể hoàn mỹ của mình, sẽ không kiềm được sắc tâm nổi lên, nhảy lên giường mình."

Không phải là không biết nửa đêm Khuất Lam Sơ lên vào phòng anh làm gì, nhưng anh tin tưởng cô không xuống tay được, đúng như bốn lần cô tới, bốn lần cũng lặng lẽ rời khỏi, dù thấy cô hiển nhiên không muốn giết anh.

"Lam Lam, em không nỡ giết anh, đúng không?" Anh cười khê, nghĩ đến mấy ngày nay giữa hàng chân mày của cô ẩn giấu vẻ buồn rầu, anh không biết cô đang phiền não vấn đề gì, nhưng nhất định có liên quan đến người cô đuổi theo ngày đó, chẳng lẽ, người nhà họ Khuất đang thúc giục cô xuống tay?

"Xem ra, mình phải nhanh chóng tra ra người chủ mưu phía sau mới được."

*****

"Không kịp nữa rồi, mau vào đi!" Lôi kéo Cam Nhĩ Toàn vội vàng đi tới cửa hàng bách hóa cuối đường, giọng nói Khuất Lam Sơ lộ ra vẻ vội vàng.

"Em muốn anh vào đây? Đây là nhà vệ sinh nữ mà." Cam Nhĩ Toàn chặn chừa một lúc.

"Không cần lái nhái, theo tôi đi vào!" Trong thời gian anh còn do dự, cô đã kéo anh đi vào.

Anh chỉ phải ngoan ngoãn theo cô cùng nhau trốn vào một buồng trong nhà vệ sinh.

"Rất tốt nơi này đúng lúc không có ai ở đây, nếu không người ta nhìn thấy anh đường đường là đảng mày râu lại xông vào nhà vệ sinh nữ, nhất định sẽ hét chói tai." Anh cười cười nói. Thật may hôm nay không phải ngày nghỉ, người tới cửa hàng bách hóa không nhiều lắm, nhà vệ sinh nữ vừa đúng lúc không có ai sử dụng,, nếu không anh tùy tiện chạy vào như vậy, tám phần sẽ bị cho là biến thái mất.

Khuất Lam Sơ hạ thấp mắt liếc qua khe cửa, phát hiện khe cửa rất thấp, từ bên ngoài nhìn vào không thấy được chân của hai người, lúc này mới tập trung lắng nghe động tĩnh bên ngoài, không để ý lời anh nói.

Chợt phát hiện có một đôi tay không an phận nắm ở trên eo cô, cô lạnh lùng liếc qua, "Anh làm cái gì?" Đôi mắt đen nhánh của anh còn mập mờ chớp chớp với cô.

"Em không đợi kịp phải kéo anh vào nhà vệ sinh, không phải là muốn cái đó sao?"

Cái đó? Giấy lát, từ vẻ mặt của anh cô hiểu được ý anh, cô tức giận nhìn anh chằm chằm, đè thấp giọng tức giận mắng, "Mạng cũng không còn, anh vẫn còn tâm trí nghĩ đến những chuyện bản thủ đó!"

Cam Nhĩ Toàn cười vô lại nói; "Làm sao lại như vậy? Không phải anh đang còn sống khỏe re đây sao." Buồng vệ sinh nhỏ chứa hai người có chút chật chội, anh to gan dấn sát người vào người cô, trên người cô có hương thơm nhàn nhạt xông vào mũi mình, anh hít thật sâu, trong khóe mắt mang ý cười.

Không thấy được sự mờ ám của anh, Khuất Lam Sơ tức giận hỏi: "Anh nghĩ tại sao hai chúng ta phải trốn trong nhà vệ sinh nữ chứ?"

"Không phải em không nhận được muốn cùng anh..... Như vậy sao? Em chỉ cần nói thật với anh thì chúng ta có thể tìm một phòng khách sạn gần đây, tốt hơn trong nhà vệ sinh, chẳng qua nếu như em muốn thử cảm giác giống thú bốn chân, anh có thể chiều theo phối hợp với em."

"Anh!" Cô bị những lời anh nói chọc cho tức giận đang muốn hung hăng đập bẹp anh một trận, đột nhiên nghe động tĩnh bên ngoài, vội vàng đưa tay che cái miệng của anh, "Xùy, có người tới, đừng lên tiếng."

"....." Bị bịt miệng, không thể nói chuyện, Cam Nhĩ Toàn di chuyển đôi mắt màu đen nhìn cô, trong mắt có ý cười lấp lóe. Xem ra Lam Lam thật sự không bỏ anh được rồi, không uống công anh thương cô như vậy.

Một loạt tiếng bước chân rõ ràng ngày càng gần bên này, Khuất Lam Sơ nín thở tập trung suy nghĩ, toàn bộ tế bào toàn thân căng lên.

Cô biết mình đánh không lại anh Lam Tranh, nhưng cô không thể nào trơ mắt nhìn anh bị anh Lam Tranh giết chết, cho dù cái gương mặt đáng ghét và cái miệng nói hươu nói vượn đó, thì cô cũng..... Không có cách nào nhìn anh chết mà không làm gì cả.

Anh Lam Tranh ra tay luôn gọn gàng, một đòn trí mạng, vì vậy cô phải đỡ giúp anh đòn đầu tiên mới được.

Rắc, rắc, rắc, rắc..... Đến đây, tiếng bước chân đã đi vào nhà vệ sinh nữ.

"Ra ngoài, tôi biết rõ các người ở chỗ này." Giọng đàn ông không có độ ấm vang lên.

Khuất Lam Sơ nín thở nhìn chăm chú vào cánh cửa màu vàng nhạt bị đóng chặt, lúc này không cần cô dặn dò, Cam Nhĩ Toàn cũng im lặng lắng nghe

động tĩnh bên ngoài nhà vệ sinh.

"Lam Sơ, ra ngoài!" Người đàn ông lạnh lùng hét lần nữa nói: "Em thật sự muốn bảo vệ cậu ta sao?"

"....." Cô đang định lên tiếng, vô tình lại nghe thấy giọng Khuất Lam Tranh vang lên đầy kinh ngạc.

"Sao anh lại tới đây?"

"Cậu ra ngoài trước." Tiếng nói một người đàn ông khác.

Một lúc sau, bên ngoài yên ắng.

Chuyện gì xảy ra? Là ai gọi anh Lam Tranh đi?

Khuất Lam Sơ nhíu mày suy nghĩ, lòng bàn tay đột nhiên cảm thấy nóng và dính dính ngứa.

Cô quay đầu nhìn lại, lúc này mới giật mình Cam Nhĩ Toàn lại dùng đầu lưỡi liếm lòng bàn tay đang bịt miệng mình.

Cô tức giận cố gắng rút tay mình lại, thế nhưng anh lại cương quyết giữ lại, cười cười hôn bàn tay cô.

Ánh mắt treu đùa hết sức quyến rũ khiến ngực cô đập dữ dội, hai má nháy mắt đỏ bừng.

"Buông tay cho tôi!" Cô cắn răng nhỏ giọng cảnh cáo.

Sắc lang này chẳng lẽ không biết tình huống vừa rồi có bao nhiêu nguy hiểm? nếu như không phải bỗng nhiên có một người đến, nói không chừng anh đã sớm đi đời nhà ma, vậy mà anh ta còn tâm tình làm những chuyện như vậy với cô!

Nhìn vẻ giận dữ của cô, Cam Nhĩ Toàn khẽ hôn xuống lòng bàn tay cô lần nữa, lúc này mới lưu luyến không rời buông cô ra.

Tay vừa được tự do, Khuất Lam Sơ tức giận nín cổ áo của anh, tức giận nói: "Anh có biết vừa rồi nguy hiểm tới mức nào không! Anh còn rảnh rồi cột nhả tôi, là anh không muốn sống nữa phải không?"

"Nguy hiểm không phải đã qua sao." Đúng là thấy nguy hiểm đã qua, anh mới nắm chặt cơ hội đùa giỡn Lam Sơ thân yếu của mình chứ sao. "Em cũng không cần lo lắng như vậy, thân kinh bị kéo căng quá sẽ có hại cho cơ thể." Anh thân mật vỗ vỗ gò má của cô, "Xem ra không còn chuyện gì nữa, em muốn tiếp tục đợi trong nhà vệ sinh, hay là đi ra ngoài hóng mát một chút?"

Liếc anh một cái, cô đẩy cửa buồng vệ sinh, đi ra phía trước nhà vệ sinh nữ, không quên phòng bị dò xét bên ngoài một chút.

Không có ai, nhìn có vẻ anh Lam Tranh đã rời khỏi, không biết người đàn ông vừa nói lúc nãy là ai, giọng nói đó rất mơ hồ, cô không nghe được rõ.

Nhưng dường như là người anh Lam Tranh quen biết, cho nên lúc đó anh mới giật mình như vậy.

Sau khi hai người ra khỏi nhà vệ sinh nữ, Khuất Lam Sơ mỉm cười lạnh lùng, lên tiếng cảnh cáo, "Cam Nhĩ Toàn, bắt đầu từ ngày mai, không có lệnh của tôi, không cho phép anh tự ý rời khỏi phòng làm việc." Ở trong trường học anh Lam Tranh cũng không dám trắng trợn hành động đâu?

Anh vuốt vuốt sợi tóc của cô, cười nói: "Em không cần phải lo lắng, anh luôn có phúc lớn mạng lớn, không ai có thể làm hại anh được."

Mặt cô lạnh lùng chăm chú trừng khiển trách, "Anh còn dám nói, nếu như không phải vừa rồi đột nhiên có người tới đây, chỉ sợ anh đã sớm trở thành một xác chết." Xế chiều hôm nay cũng đã nói anh không nên ra ngoài, vậy mà anh vẫn còn muốn chạy tới cửa hàng bách hóa đi dạo, lúc này mới trải qua một khắc nguy hiểm kia.

Thật sự cô không dám tưởng tượng, nếu như không phải bỗng nhiên có người tới gọi anh Lam Tranh đi, chuyện gì sẽ xảy ra?

"Cho nên anh đã nói, vận số của anh từ trước đến giờ so với người khác may mắn hơn." Cam Nhĩ Toàn cầm tay của cô, phát hiện lòng bàn tay của cô có chút lạnh, dùng hai tay của mình cầm lấy chà nóng, đồng thời dịu dàng nói: "Em hãy yên tâm đi, không có việc gì."

"Anh....." Đối mặt sự lạc quan vô tận của anh, Khuất Lam Sơ không biết nên nói thế nào với anh mới tốt. Nhắm mắt nhìn hai tay anh cầm gọn hai tay mình, cô mím môi, trong lòng khẽ rung, cảm giác ấm áp từ bàn tay anh trong nháy mắt truyền tới toàn thân, ngay cả miệng cũng dần nóng lên.

"A, Nhĩ Toàn, sao em lại ở trong này?"

Bạn đang đọc truyện *Tam Thiếu Nhà Họ Cam Thích Nói Giỡn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 5

"Anh hai, sao anh cũng ở đây?"

"Anh đến mua đồ. Còn em?" Cam Nhĩ Khiêm chú ý cô gái bên cạnh em trai, hai người nắm tay, cử chỉ rất thân mật.

"Em uống trà buổi trưa ở lâu ba, sẵn tiện đi dạo một chút."

Cam Nhĩ Toàn cười híp mắt nhìn Khuất Lam Sơ rút hai tay của mình về, giấu sau lưng, gương mặt xinh đẹp tuy có vẻ hồ hững, thế nhưng lại lộ ra nét ửng hồng trên gò má trắng tuyết cho thấy cô ấy ngượng ngùng.

Cam Nhĩ Khiêm liếc nhìn cô. "Người này là....."

"Cô ấy là trợ lý của em - Lam Lam, anh ấy là anh hai của anh - Cam Nhĩ Khiêm." Cam Nhĩ Toàn giới thiệu hai người với nhau.

"Chính là cô à?" Cam Nhĩ Khiêm hơi ngạc nhiên, dùng ánh mắt nhìn anh hỏi. Thời gian trước bị mẹ gọi về biệt thự nhà họ Cam có nghe cậu ấy nhắc qua là có một sát thủ muốn ám sát hắn, kết quả bị anh đang bắt lại.

"Ừ." Cam Nhĩ Toàn gật đầu.

Trầm ngâm một chút, Cam Nhĩ Khiêm nhất định kéo em trai đi. "Nhĩ Toàn, em theo anh ra đây một chút."

"Anh hai, anh có chuyện gì muốn nói hả?" Bị kéo đến góc, Cam Nhĩ Toàn không hiểu hỏi.

"Giữa em và cô ta trong lúc ấy đã xảy ra chuyện gì rồi?" Mắt Cam Nhĩ Khiêm nhìn anh chăm chăm.

"Có chuyện gì là chuyện gì?" Anh cười nhẹ, thật ra thì anh đã hiểu vài phần ý của anh hai.

"Em hãy thành thật nói đi, không phải em đã nhìn trúng cô ta chứ?" Cam Nhĩ Khiêm trực tiếp hỏi.

"Nếu đúng là vậy thì sao? Nếu không phải thì thế nào?" Anh thích thú cười hỏi.

Lông mày của Cam Nhĩ Khiêm nhướn lại nhắc nhở, "Cô ta là sát thủ tới giết em, em chưa từng quên đó chứ?"

"Em cũng đâu có bị mất trí nhớ."

Dò xét thái độ của em trai trong chốc lát, lại nghĩ đến bộ dạng thân mật của hai người vừa nãy, Cam Nhĩ Khiêm nghi hoặc hỏi, "Nhĩ Toàn, không phải là em đang có ý nghĩ muốn để cho cô ta sinh con giúp em chứ?"

Lần trước, ba anh em họ gặp mặt thì anh cả đã tìm được một phụ nữ có thể giúp anh ấy sinh con, nếu em trai cũng định nghe lời mẹ sinh con để cho bà ôm, vậy chỉ còn một mình anh đơn phương đối kháng với mẹ, vậy thì thật không ổn lắm.

Không được, nói gì cũng không thể để Nhĩ Toàn làm như vậy, tại sao cậu ấy lại có thể không có cốt khí như vậy, dễ dàng khuất phục trước quyền uy của mẹ như vậy được.

Cam Nhĩ Toàn cười hỏi ngược lại: "“ Ngay cả anh cả cũng quyết định tìm người sinh đứa trẻ, cũng đã báo cáo với mẹ đã xong, anh hai anh còn tính kiên trì phản đối nữa hả?"

Nghe vậy, Cam Nhĩ Khiêm nhướn đôi mày rậm. "Cho nên em cũng tính để mẹ như ý sao? Rõ ràng là mẹ đang trêu đùa chúng ta."

"Vậy anh có cách nào đối kháng với thế lực mạnh mẽ của mẹ già? Đừng quên ba cũng luôn nghe lời của mẹ, em không muốn bị bắt trở về cùng quản lý công ty một chút nào."

"Hai người thật là không có tiền đồ, bị mẹ hù dọa như vậy, liền sợ tới mức lập tức giờ cò đầu hàng!" Cam Nhĩ Khiêm tức giận mắng.

"Dạ, em và anh cả không có tiền đồ, anh hai anh rất có tiền đồ, " Cam Nhĩ Toàn lười tranh cãi với anh, thuận miệng nói;" Trên tinh thần em rất ủng hộ anh đối kháng với mẹ, nhưng nếu cuối cùng anh bị ba bắt về quản lý công ty thì cũng đừng oán giận em và đại ca nhé."

Cam Nhĩ Khiêm bị nói mà buồn phiền nhất thời không biết nói gì, giây lát mới nói: "Cho dù em muốn tìm một người, cũng không nên tìm cô ta."

"Tại sao?"

"Cô ta là sát thủ, em không phải sợ sau này rước lấy phiền toái hả?"

Mắt Cam Nhĩ Toàn nhìn Khuất Lam Sơ cách đó không xa, thì thầm, "Nếu em sợ, thì sẽ không trêu chọc cô ấy."

Cam Nhĩ Khiêm không nghe rõ anh nói những gì hỏi, "Em nói cái gì?"

Anh quay lại nhìn anh trai, tốt bụng nhắc nhở anh trai, "Anh hai, chắc anh chưa quên trước kia đã từng bị dạy dỗ đến thê thảm chứ? Với tính cách của mẹ, nếu như anh thật sự muốn làm trái với ý bà, anh phải chuẩn bị tinh thần chịu đựng."

Trong đầu của mẹ bọn anh toàn là ý nghĩ xấu, người khác khó mà đề phòng, từ nhỏ ba anh em bọn anh đều là bị bà trêu đùa mà lớn lên.

Nhớ lại chuyện trước kia, Cam Nhĩ Khiêm giận đến mức nắm chặt quả đấm, thấp giọng nguyên rủa. "Hừm, lần này tuyệt đối anh sẽ không để cho mẹ được như ý, em chờ mà xem."

Cam Nhĩ Toàn cười ha ha nói: "Được, vậy em mỗi mắt chờ mong." Chỉ cần không kéo mình xuống nước chung là được rồi.

Liếc nhìn em trai, khỏe môi Cam Nhĩ Khiêm khoe lộ ra nụ cười quỷ quyết, xin lỗi nhé.., Nhĩ Toàn, ai bảo chúng ta là anh em tốt, nếu không kéo em xuống nước, anh biết kéo người nào xuống nước nữa đây.

*****

Ở cầu thang thoát hiểm của công ty bách hóa, truyền đến là giọng nói tức giận chất vấn

"Lam Thanh, sao anh lại cản trở việc em giết anh ta?"

"Ông nội muốn em không nhúng tay vào chuyện này." Khuất Lam Thanh lạnh nhạt đáp.

"Ông nội ư? Ông đang ở đâu?"

Khuất Lam Thanh lắc đầu, "Anh cũng không biết bây giờ ông nội đang ở đâu, ngày hôm qua ông phái Lam Mạt tới tìm anh, muốn anh chuyển lời cho cậu, ý chính là vụ Cam Nhĩ Toàn sẽ do Lam Sơ toàn quyền phụ trách, cậu không cần ra tay can thiệp."

"Ông nội không muốn tôi nhúng tay vào!" Khuất Lam Tranh tức giận, cảm thấy bất bình, giận dữ hỏi: "Ông có biết là Lam Sơ không những không giết Cam Nhĩ Xoáy mà còn cùng anh ta ở chung một nhà, cùng tiến cùng lùi hay không?"

"Những chuyện này ông nội đều biết." Nãy giờ vẫn không lên tiếng, Khuất Lam Vinh đột nhiên nói.

Khuất Lam Tranh ngạc nhiên hỏi: "Ông nội đều biết, tại sao còn để mặc cho Lam Sơ làm như vậy?"

"Ông nội tự có tính toán riêng." Giọng của Khuất Lam Mạt trong trẻo lạnh lùng giọng nói.

"Vậy ông nội tính ăn nói với người gia phó cho chúng ta như thế nào?"

Nhìn vẻ mặt giận dữ của Khuất Lam Tranh, khỏe miệng Khuất Lam Mạt cong lên cười một tiếng.

"Những chuyện này ông nội sẽ xử lý tốt, anh không cần lo lắng."

Nói tới việc này, rốt cuộc Khuất Lam Tranh cũng phát giác ra chuyện gì đó, giận hỏi: "Lam Mạt, có phải cô biết nguyên nhân tại sao ông nội làm như vậy phải hay không? Hãy nói cho tôi biết."

Trầm mặc giây lát, lúc này cô mới từ từ lên tiếng, "Không lâu nữa anh sẽ biết thôi."

"Quả nhiên cô biết chuyện gì đó, tại sao không thể nói cho tôi biết ngay bây giờ?" Anh ta bất bình hỏi.

"Tôi cũng không biết nhiều, ông nội có nói rằng chờ sự việc được giải quyết xong, ông sẽ nói cho chúng ta biết tất cả mọi việc. Cho nên trong khoảng thời gian này, không cho phép cậu động đến Cam Nhĩ Toàn."

Trả lời như vậy khiến Khuất Lam Tranh không phục lại bất bình.

"Nếu thật sự muốn tôi không ra tay, cô phải báo ông nội cho tôi một lời giải thích." Nói xong, anh ta xoay người xuống lầu.

"Quả nhiên như dự đoán của ông nội, Lam Tranh vẫn không chịu dừng tay." Nhìn bóng lưng của anh ta, Khuất Lam Mạt thở dài, "Anh Lam Thanh, theo ý anh, nếu anh và Anh Lam Tranh đấu khẩu thì ai thắng?"

Suy nghĩ một chút, Khuất Lam Thanh lắc đầu.

"Bản lĩnh của Lam Tranh và anh ngang ngang nhau, rất khó nói ai thắng. Chúng ta đi thôi, hôm nay nó sẽ không ra tay đâu."

Hai bóng người chậm rãi rời đi.

*****

"Giáo sư Đoàn hình như có khách." Đi đến chỗ Đoàn Khâm Kỳ ở, cửa gỗ màu trắng mở rộng, Khuất Lam Sơ nhìn toàn bộ hoa cảnh trong sân, ngoài

Đoạn Khâm Kỳ ở ngoài sân còn có thêm người đàn ông cao lớn, tóc vàng.

Người đàn ông kích động nhìn về hướng Đoạn Khâm Kỳ nói gì đó, nhưng Đoạn Khâm Kỳ chỉ trầm mặc lắng nghe, cũng không lên tiếng đáp lại.

Thấy rõ khuôn mặt của người đàn ông, Cam Nhĩ Toàn cười nói: "Rốt cuộc anh ta vẫn phải không nhận được tìm tới."

"Anh biết anh ta?" Nghe từ trong lời nói của anh hình như lộ vẻ hứng thú, cô nhìn anh hỏi.

"Ừm, anh ta là....." Anh đang muốn nói, Đoạn Khâm Kỳ liếc thấy bọn họ.

"Nhĩ Toàn, Khuất tiểu thư."

Người đàn ông tóc vàng nghe Đoạn Khâm Kỳ nói liền cau mày quay đầu, trong nháy mắt mắt xanh nhìn thấy Cam Nhĩ Toàn thì trong mắt tâm phất chốc đầy lên lửa giận ngập trời.

Trong mắt anh ta không chút nào che giấu sự tức giận làm Khuất Lam Sơ cảm thấy có chút kinh ngạc.

"Tôi còn tưởng là ai tới tìm Khâm Kỳ, thì ra là Cain." Cam Nhĩ Toàn làm ra vẻ hồn nhiên không biết đến sự tức giận của anh ta, vẫn nói chuyện rất thân thiện.

Về mặt của Cain vẫn giận dữ nhìn anh, ngang ngược nói, "Khâm Kỳ, bảo bọn họ đi đi, tôi còn có chuyện muốn nói với anh."

Đoạn Khâm Kỳ thanh lịch, mặt mũi lộ ra chút mệt mỏi, nhàn nhạt trả lời, "Cain, tôi với anh không còn gì để nói, anh nên đi đi."

"Toáo không đi, trừ khi anh đi cùng với tôi." Anh ta cố chấp nói.

"Tôi không thể đi với anh, Cain, tôi đã ký hợp đồng với đại học Á Văn, tôi phải ở lại đây giảng dạy hai năm." Giọng Đoạn Khâm Kỳ nhẹ nhàng nhưng trong giọng nói lộ ra vẻ kiên quyết khiến người khác xem trọng.

"Một cơ hội anh cũng không chịu cho tôi sao?" Khuôn mặt tuần tú lộ ra vẻ thất vọng sâu sắc.

Đối với vẻ mặt của anh ta, Đoạn Khâm Kỳ làm như không thấy, nhẩn tàm ra lệnh đuổi khách.

"Giữa chúng ta những lời nên nói cũng đã nói xong, anh nên đi đi, tôi còn có khách, không thể tiếp đón anh. Nhĩ, Khuất tiểu thư, mời vào." Nói xong, Đoạn Khâm Kỳ bình tĩnh xoay người vào trong nhà.

Cam Nhĩ Toàn nắm tay Khuất Lam Sơ đi theo Đoạn Khâm Kỳ vào trong nhà, để người đàn ông đẹp trai tóc vàng ngoài cửa.

Vào nhà, Khuất Lam Sơ không nhận được quay đầu lại liếc mắt nhìn, phát hiện trong đôi mắt xanh lam kia chứa những tình cảm không diễn tả được.

Cô hơi ngạc nhiên, không hề phát hiện tay của mình đang được Cam Nhĩ Toàn nắm lấy.

"Còn nhìn nữa, người kia đẹp trai hơn anh hả?" Cam Nhĩ Toàn nhún mày, không hài lòng đưa tay ngăn trước mặt cô, che kín tầm nhìn của cô.

Đoạn Khâm Kỳ thuận tay kéo cửa thủy tinh sát đất lên, ngăn lại ánh mắt thiêu đốt của người đàn ông bên ngoài.

"Người đàn ông kia, anh ta....." Cô há mồm, thiếu chút nữa thì thốt lên, nói ra những gì mình vừa phát hiện, thật may là ngừng lại kịp thời.

"Anh ta như thế nào?" Cam Nhĩ Toàn tiếp lời hỏi.

"Hình như anh ta..... có thù hận rất sâu đối với anh." Cô sửa lời nói.

Anh chống cằm cười một tiếng, dường như quá ngạc nhiên.

"Đó là đương nhiên, bởi vì anh thuyết phục người anh ta yêu thương tới đại học Á Văn, anh nghĩ anh ta hận không thể lột da, uống máu của anh đấy chứ." Ha ha ha, nhưng anh ta là người thành đạt nên không giống với loại người thô lỗ thích so đo.

"Có ý gì?"

"Trước đây anh ta là ông chủ của Khâm Kỳ, anh ta tên là Cain, là CEO của tập đoàn Rander."

"Đó là chuyện đã qua." Đoạn Khâm Kỳ mang tới ba con cái ly, rót trà hổ phách trong bình sứ trắng vào trong ly, bưng cho hai người.

Đón lấy ly trà, Khuất Lam Sơ liếc mắt nhìn Đoạn Khâm Kỳ, nhìn thấy trên trán anh lộ ra vẻ mặt không yên.

Cô nhận ra anh và người đàn ông được gọi là Cain kia, ngoài mối quan hệ đồng nghiệp, hình như còn có mối quan hệ rối rắm khác, bởi vì ánh mắt của anh thỉnh thoảng âm thầm dò xét về chỗ cánh cửa kiếng đã đóng kia, giống như..... muốn đi ra ngoài xem người kia.

Nhưng, vì sao vừa rồi lại muốn đuổi người đàn ông kia đi?

Từ trên mặt anh ta cô mơ hồ nhận ra cảm xúc mâu thuẫn của anh, gần giống với tâm tình của cô gần đây.

Vốn dĩ cô nên giết Cam Nhĩ Toàn, nhưng thay vào đó cô lại đang lo lắng cho sự an nguy của anh.....

Bạn đang đọc truyện *Tam Thiếu Nhà Họ Cam Thích Nói Giỡn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 5.2

Đôi môi anh đào đang thưởng thức nước ép việt quất yêu thích, phát ra âm thanh thỏa mãn, ánh mắt lúc này mới nhìn con trai, từ từ nói.

"Mẹ nói con nè Nhĩ Khiêm, những lời của con vừa rồi, thật sự không phải là do con ghen tỵ với anh trai và em trai con đã tìm được người sinh con cho họ, nên mới nói như vậy hả?"

"Sao con lại có thể ghen tỵ với bọn họ, con thông cảm với bọn họ còn không kịp!" Mẹ đang nói chuyện hoang đường gì vậy, Cam Nhĩ Khiêm gào lên.

"Chỗ nào của Nhĩ Thụy và Nhĩ Toàn đáng để cho con thông cảm?" Cam phu nhân chớp chớp mắt, tò mò hỏi.

Thông cảm cho bọn họ không có chi khí, cam tâm tình nguyện chịu sự đùa bỡn của mẹ! Cam Nhĩ Khiêm thông minh không có mang những suy nghĩ này nói ra, chỉ là ở trong lòng khê nguyên rủa.

"Mẹ, vừa rồi con nói nhiều như vậy, chỉ hi vọng mẹ lần nữa thận trọng suy nghĩ kỹ càng, việc mẹ vậy ép buộc chúng con sinh đứa bé sẽ tạo thành hậu quả rất nghiêm trọng. Vì để hoàn thành việc này, thậm chí Nhĩ Toàn còn không ngại tìm tới người phụ nữ tới ám sát nó"

Thấy hình như mẹ không có phản ứng gì, anh nghiêm túc nói tiếp: "Con tin rằng không cần con nói thêm, mẹ cũng biết gen di truyền có tầm quan trọng như thế nào, đứa bé do sát thủ lạnh lùng sinh ra, nói không chừng sẽ thừa hưởng gen di truyền từ người mẹ sát thủ của mình."

Vuron cánh tay vừa thom ngát vừa thon dài do được chăm sóc tốt, Cam phu nhân lịch sự tao nhã khuôn mặt xinh đẹp lay động lòng người cười yếu ớt.

"Lo lắng của con không phải là không có lý, chẳng qua mẹ tin tưởng vào mắt nhìn của Nhĩ Thụy và Nhĩ Toàn, đối tượng bọn họ tìm không thể quá kém cỏi. Thành thật mà nói Nhĩ Khiêm, ngược lại mẹ tương đối lo lắng con...con - đứa nhỏ này, ánh mắt của con từ nhỏ đã tương đối quái dị, nếu con tìm được đối tượng sinh đứa trẻ cho con, tốt nhất con nên đưa về nhà để mẹ xem xét."

Ánh mắt của ai quái dị chứ?! Cả nhà họ Cam, ánh mắt của mẹ mới đúng là kỳ quái nhất chính, không đúng sao, vậy mà còn nói là ánh mắt anh kỳ lạ!

Cam Nhĩ Khiêm kiểm chế con tức giận nói: "Tóm lại, con đã nhắc nhở mẹ, nếu như mẹ còn là cố ý làm vậy, nếu sau này anh cả và Nhĩ Toàn sinh sinh ra những đứa trẻ kỳ quái, mẹ phải chịu toàn bộ trách nhiệm."

"Nhĩ Khiêm, con đang hù dọa mẹ sao?" Cam phu nhân vỗ nhẹ ngực, lộ vẻ mặt hoảng sợ.

Còn giả bộ, anh nghiêng răng nói: "Làm sao con dám, chỉ là con tốt bụng nhắc nhở mẹ."

"Là vậy à? Ừm, được rồi, lời của con nói mẹ sẽ suy nghĩ thật cẩn thận."

Thấy hình như có vẻ mình đã thuyết phục được mẹ, Cam Nhĩ Khiêm vui mừng, vội vàng nói: "Xin mẹ hãy hiểu rõ tầm quan trọng của việc này, sinh đứa trẻ rất dễ dàng, nhưng là nếu như sinh bừa, lúc đó cũng không thể giải quyết được bằng cách nhét lại vào bụng mẹ."

Bà rất đồng ý gật đầu, "Đúng là vậy ư? Giống mẹ cũng không có biện pháp đem con nhét vào trong bụng được nữa, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục uất ức chịu đựng đứa con không vâng lời này"

Nghe vậy, anh hiểu được mình lại bị mẹ đùa bỡn, tức giận mình thừa lời.

"Con không vâng lời mẹ lúc nào?"

"Thường xuyên, giống như bây giờ, mẹ chỉ muốn con sinh cho mẹ một cháu trai, con lại lè mà lè mẹ một mực từ chối không chịu làm theo, con xem Nhĩ Thụy và Nhĩ Toàn so với con còn không ngoan hơn."

Anh giận đến nghiêng răng, "Mẹ cho là muốn sinh con là có thể tùy tiện sinh sao?" Quả thật không thể nói lý lẽ, chỉ vì để mẹ bồng cháu, liền kêu ba anh em bọn con sinh đứa bé cho mẹ chơi đùa, đến tột cùng bắt bọn họ làm cái gì?

Cam phu nhân cười tủm tỉm nhắc nhở con trai, "Dĩ nhiên không phải, nhưng mẹ rất hiểu rõ quá trình sinh con, đừng quên ba anh em các con đều từ trong

bụng mẹ mà sinh ra, cho nên mẹ mới đồng ý để các con tìm người phụ nữ ưng ý rồi cùng nhau tạo ra Tiểu Bối nha."

Vỗ vỗ gương mặt tuần tú của con trai, giọng bà mềm mại khuyên nhủ, "Nhĩ Khiêm, con chưa trải qua việc làm ba, cho nên không biết những chuyện hạnh phúc khi được làm ba, ngoan, nghe lời mẹ, con cũng mau chóng tìm cô gái con yêu thích để ‘sinh con’ đi."

Trợn mắt xem thường, khó có thể có sự đồng thuận, Cam Nhĩ Khiêm quyết định rời đi, nói tiếp nữa sẽ chỉ làm mình giận đến bị thương, chỉ là ít nhất lần này tôi không có uống phí, mẹ cũng sẽ không để mặc chuyện của Nhĩ Toàn.

Nói không chừng mẹ tìm tới Nhĩ Toàn âm ỉ, cũng có khả năng đột nhiên thay đổi suy nghĩ.

Sau khi con trai rời đi, Cam phu nhân lấy điện thoại di động, nhấn xem một vài tấm hình, đây là người bà bố trí phụ trách giám sát Tam thiếu gửi về.

Vì để giám sát ba đứa con có đang hoàng làm việc bà giao cho hay không, bà thành lập ba nhóm những con ong nhỏ, theo thứ tự là đội Đại hùng, đội Hồ mập và đội Tinh hương.

Thành viên của ba độ này, tất cả đều thành viên xuất sắc được bà lựa chọn từ 10.000 công ty an ninh thuộc sở hữu của chồng và rất giỏi theo dõi.

Mỗi một đội phụ trách giám sát một đứa con trai, để cho bà tùy thời điểm nắm rõ tình hình con trai.

Nhìn chăm chăm vào vài tấm hình, Cam phu nhân trầm ngâm một hồi.

Sát thủ sao? Vậy thì như thế nào, ai nói sát thủ nhất định sẽ là máu lạnh vô tình? Chỉ cần cô ấy và con trai thật tâm yêu nhau, vậy thì không thành vấn đề.

Chỉ là, vẫn nên tìm thời gian để tự mình xem xét cô gái của Nhĩ Toàn thôi.

*****

Nhìn chăm chăm vào cái máy sấy bị nhét vào tay, Khuất Lam Sơ đang xem tivi không hiểu.

"Làm gì vậy?"

"Sấy tóc giúp anh." Cam Nhĩ Toàn cười híp mắt yêu cầu, tóc được cột sau gáy giờ phút này ướt nhẹp xoa trên vai, làm gương mặt tuần mỹ của anh lộ ra vẻ lười biếng hấp dẫn.

Anh ngồi trên ghế sa lon phía trước cô, chờ đợi hưởng thụ sự hầu hạ của cô.

Mất phương hướng, cô nghiêm mặt, đem máy sấy ném trả về cho anh. "Tự mình sấy đi."

"Đừng như vậy hẹp hòi mà, chỉ là giúp anh sấy khô tóc thôi, cũng không chết được." Cầm lại phích cắm máy sấy, đem nó nhét vào tay cô, anh định cầm tay cô để sấy tóc cho mình, "Ừm, em xem xem, rất đơn giản, nhanh lên anh sấy tóc đi."

"Đây được xem là chuyện thứ ba đúng không?" Cô nghiêm mặt lạnh lùng hỏi. Vừa mới tắm rửa xong, trên người anh tùy ý mặc một chiếc choàng tắm, áo choàng tắm mở rộng, phía dưới chỉ mặc một cái quần lót màu đen, cô có thể dễ dàng nhìn rõ cơ ngực màu đồng của anh và đôi chân dài trần trụi của anh.

Chết tiệt, người này là đang cố tình khoe dáng người hoàn mỹ của mình phải không đây? Ghê tởm hơn đó là, cô xem xong lại cảm thấy mặt đỏ tai nóng.

"Dĩ nhiên là không tính." Anh cười trả lời. "Đây là đang bồi đắp tình cảm cho chúng ta."

"Tôi với anh không cần phải bồi đắp tình cảm gì cả." Nàng lạnh lùng lên tiếng. "Anh chỉ cần nhanh chóng nói ra các yêu cầu còn lại, sau khi làm xong các yêu cầu của anh, chúng ta chính là kẻ thù." Cô không muốn cùng anh tiếp tục dây dưa thêm, bởi vì cô phát hiện ra bản thân càng lúc càng quan tâm tới anh.

Mấy ngày nay bởi vì lo lắng anh Lam Tranh sẽ đến bất cứ lúc nào, một tắc cô cũng không rời luôn đi theo anh, tới khuya cũng không dám buông lỏng để ngủ, tập trung chú ý đến động tĩnh xung quanh, chỉ sợ anh Lam Tranh sẽ tận dụng bóng đêm để lẩn vào, đoạt luôn cái mạng nhỏ của anh.

"Chắc, Lam Lam nói như vậy em thật vô tình, có biết lòng trái tim anh gần như tan nát." Ấn tim mình, về mặt Cam Nhĩ Toàn làm bộ đau lòng, ngược mắt nhìn cô hỏi: "Em thật sự mong muốn được nhanh chóng thực hiện xong mười yêu cầu kia của anh đến như vậy sao?"

"Đúng vậy." Khuất Lam Sơ không nhanh chóng trả lời.

Gương mặt tuần tú cười một tiếng, anh chậm rãi lên tiếng, "Nếu như em đồng ý thay anh làm chuyện này, các việc còn lại liền xóa bỏ, em thấy sao?"

"Chuyện gì?" Từ ánh mắt của anh, dĩ nhiên cô phát hiện chuyện này không dễ dàng thực hiện.

Anh ung dung thông thả nói, "Em thấy anh sinh đứa bé..... A! Lam Lam, em muốn làm gì?"

"Anh muốn chết rồi phải không? tôi sẽ giúp anh!" Ngón tay ngọc thon dài bóp cổ anh, mặt cô lạnh lùng trợn mắt nhìn anh.

"Lam Lam, đừng làm bừa, thật sự anh không thể hít thở." Cô bị chèn ép, Cam Nhĩ Toàn khan giọng nói.

Cô dùng sức bóp chặt, cho thấy lần này đã chọc giận cô. Cũng khó trách, liên tiếp mấy buổi tối cô không ngủ ngon, cảm xúc khó tránh khỏi phiền não, điều này anh hoàn toàn có thể hiểu.

Nhìn thấy ánh mắt cô mơ màng, trong lòng anh có chút không ổn, anh đang suy nghĩ tìm cách để tối nay cô có thể an tâm ngủ ngon một giấc, nếu cứ tiếp tục như vậy, anh thật sự lo lắng rằng Lam Lam vì thiếu ngủ mà ngã quỵ.

Từ từ buông tay ra, mắt phượng của Khuất Lam Sơ trừng anh, nghiêm túc cảnh cáo, "Lần sau anh còn dám nói vậy, tôi thật sự sẽ bóp chết anh." "Khụ khụ khụ....." Anh ho nhẹ mấy tiếng "Anh đi rót ly sữa tươi."

Sau khi anh rời đi, Khuất Lam Sơ xòe bàn tay ra, cup mắt nhìn xuống, không nhìn được thở dài. Cứ xem là cô đã hoàn thành mười việc của anh thì sợ rằng cô vẫn không thể ra tay được.

Đến lúc đó..... Nên làm cái gì mới đúng đây?

"Ừm, uống sữa đi."

Một ly sữa tươi màu trắng được bung đến trước mặt cô, cô ngước mắt nhìn, "Tôi không nói là muốn uống sữa tươi."

"Em có hai cái lựa chọn, một là uống sữa, nếu em không uống, vậy thì phải sấy tóc cho anh." Cam Nhĩ Toàn lưu manh cười nói.

Trong khoảng thời gian đi theo anh, Khuất Lam Sơ rất hiểu tính cách của anh, nếu như không thuận theo ý muốn của anh, anh sẽ làm bất cứ việc gì để dây dưa cho đến khi nào người ta đồng ý mới thôi, cô lười phải dây dưa với anh, quyết định cầm ly sữa bỏ lên, uống một hơi cạn sạch.

Thấy cô uống sữa xong, anh cười hỏi: "Em không sợ anh hạ độc trong đó sao?"

Liếc mắt một cái, nhìn thấy tóc anh vẫn còn nhỏ nước, hơi do dự, cô cầm máy sấy bên cạnh lên.

"Ngồi xuống." Không biết vì sao, cô tin rằng anh tuyệt đối sẽ không làm tổn thương mình.

Nghe vậy, Cam Nhĩ Toàn giống như chú chó nhỏ vâng lời, vui mừng vội vàng ngồi xuống, chỉ sợ cô đột nhiên thay đổi ý định.

Khí nóng thổi vào anh, ngón tay của cô nhẹ nhàng di chuyển qua lại giữa tóc và da đầu, anh cảm thấy thoải mái nhắm mắt, hưởng thụ sự dịu dàng hiếm có của cô.

Vén một vài sợi tóc lên, cô phát hiện ra anh có màu tóc nâu sậm, chất tóc rất mềm mại, sờ vào cảm giác rất trơn mịn.

Bỗng nhiên cô phát giác hành động này quá thân mật, cô không nên sấy tóc giúp anh, nhưng máy sấy tóc trong tay vẫn đang hoạt động.

Bên tai nghe tiếng máy sấy tóc vù vù vù, mí mắt anh dần dần nặng xuống.

"Lam Lam, khi nào em gội đầu vậy? Lần sau đến lượt anh giúp em sấy tóc, bảo đảm em sẽ thoải mái muốn thét lên."

"Không cần."

Cam Nhĩ Toàn lại nói mấy câu nữa, cô không nghe rõ, che miệng ngáp một cái, tầm mắt có chút bắt đầu mơ hồ, cô cố gắng xốc tinh thần lên nhưng cuối cùng cũng không ngăn cản được cơn buồn ngủ ập tới.

"Á, nóng quá!" Cam Nhĩ Toàn kêu nhỏ một tiếng nhảy lên, quay đầu nhìn lại, phát hiện cô nhắm mắt ngủ thiếp đi, vội vàng đưa tay kéo cô qua.

"Không ngờ thuốc kia có tác dụng nhanh như vậy, " anh tiếc hận thì thầm, "Sớm biết em sấy tóc giúp anh, ly sữa bò kia sẽ cho em uống trễ một chút, chỉ là như vậy cũng tốt, ít nhất có thể để cho em an tâm ngủ một giấc rồi."

Nói xong, anh lấy máy sấy trên tay cô, nhấn nút tắt, khẽ môi cong lên một nụ cười dịu dàng, bế cô lên, đi về hướng phòng ngủ của cô.

"Lam Lam, tối nay em phải ngủ một giấc ngon lành." Đặt cô lên giường, giúp cô đắp chăn, anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái.

Ánh mắt nhìn vào đôi môi anh đào của cô, Cam Nhĩ Toàn nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mềm mại mê người ngay.

"Mỹ nhân của anh, chúc em có một giấc mơ đẹp."

*****

"Sao nào, tối hôm qua có mơ thấy giấc mơ đẹp không?" Thấy người đi ra tới cửa, Cam Nhĩ Toàn mang theo ý cười hỏi.

"Tối hôm qua anh cho tôi uống ly sữa bò kia có phải là bỏ thêm cái gì phải không?" Nếu không, không có lý nào cô lại ngủ sâu như vậy, tỉnh dậy đã là

hơn 10h sáng.

"Em cứ nói đi?"

"Anh bỏ thuốc ngủ có đúng hay không?" Cô phỏng đoán nói.

Anh không phủ nhận.

"Haizz, ai bảo mấy buổi tối gần đây em không ngủ được một giấc ngon lành, anh không thể để em quá mệt mỏi, cho nên anh mới tốt bụng nghĩ cách để em có một giấc thật ngon. Ừm, sau khi ngủ một giấc thật ngon, quả nhiên sắc mặt của em tốt hơn nhiều." Anh hài lòng vì ánh mắt lơ mơ của cô đã biến mất tích.

"Làm sao anh biết..... mấy buổi tối gần đây tôi không ngủ ngon?" Giữa phòng ngủ của hai người có một tường ngăn cách, trừ khi mắt của anh có thể nhìn xuyên thấu, nếu không làm sao biết được mấy đêm liên tục cô không ngủ sâu.

"Em nghĩ rằng một người ngủ ngon sẽ có quãng thâm ở mắt sao?" Anh cũng không phải là người mù, chuyện như vậy vừa nhìn đã biết.

Khuất Lam Sơ trầm mặc, lên tiếng cảnh cáo, "Có ngủ hay không là việc của tôi, về sau, không cho phép anh bỏ thuốc ngủ vào đồ ăn uống của tôi." Cô hiểu anh xuất từ ý tốt, nhưng nếu cô ngủ sâu như vậy, nhờ thật sự có người lên vào thì phải làm sao?

"Chỉ cần về sau em ngủ thật ngon, anh sẽ không làm như vậy." Đôi đồng tử của Cam Nhĩ Toàn nhìn cô chăm chú, chậm rãi nói tiếp..... Lo đông lo tây, anh cam đoan với em, nếu không có sự đồng ý của anh, không ai có thể tùy tiện lấy mạng của anh, cho nên em không cần phải lo lắng cho anh."

Ánh mắt của anh quá dịu dàng, làm hô hấp của cô cảm thấy có chút chậm lại, cảm thấy cả trái tim hình như chấn động, cô cuống quýt mắt khép hờ, tránh ánh mắt đang nhìn chăm chú của anh.

"Tôi đâu có lo lắng cho anh, là bởi vì tôi đồng ý điều kiện của anh nên phải bảo vệ an toàn cho anh."

"Thật sao?" Cam Nhĩ Toàn cười khế, điện thoại di động reo, anh bắt máy.

"Này, chủ tịch, mỹ nhân của anh còn chưa tỉnh sao?" Trong loa truyền đến giọng nói của Cổ Văn Văn.

"Vừa dậy rồi, nhưng mà chúng tôi còn chưa ăn bữa sáng, bây giờ chúng tôi phải ăn sáng đã."

Còn phải ăn bữa sáng nữa? Lần này là muốn ăn tới mấy giờ?" Vị tiên sinh bên kia đã đợi rồi, rất không bình tĩnh."

Anh cười nói: "Văn Văn, nếu quả thật người kia không gặp được tôi thì không được thì cậu mời anh ta kiên nhẫn chờ một chút, ăn cơm là việc lớn, tôi và Lam Lam muốn ăn no bụng mới qua đó, không ăn bữa ăn sáng sẽ làm giảm trí thông minh."

"Sáng sớm anh ta đã tới rồi, đã đợi anh hơn hai giờ, đợi nữa chắc anh ta sẽ phá hủy phòng làm việc của chúng ta mất."

"Vậy hãy để cho anh ta phá hủy đi, cũng tốt, chỉ là đừng quên đem chi phí sửa chữa xây lại gởi cho anh ta, tôi tin rằng với bối cảnh, tài lực của tập đoàn Rander sẽ không quịt nợ chúng ta"

Giọng đầu bên kia truyền đến tiếng cười khế của Cổ Văn Văn, "Tôi biết rồi, nhưng mà vẫn là xin chủ tịch đừng ăn quá muộn, dù sao xây dựng lại phòng làm việc cũng rất phiền phức."

Thấy anh gác điện thoại, Khuất Lam Sơ hỏi: "Hôm nay anh có hẹn với người khác hả?"

"Không có, là Cain đột nhiên chạy đến phòng làm việc tìm anh. Đi thôi, chúng ta đi ăn sáng."

"Tôi không đói bụng, anh có muốn đi tới trường học trước hay không?"

"Không cần phải để ý đến Cain, để cho anh ta chờ, chúng ta ăn no bụng rồi sẽ qua đó."

"Nói không chừng anh ta thật sự có chuyện quan trọng muốn tìm anh."

"99% là anh ta vì Đoạn Khâm Kỳ mà tới tìm anh, không cần để ý đến anh ta. Hôm nay thưởng thức bữa ăn sáng theo tiêu chuẩn có được hay không?"

"Tùy anh." Cô không tiếng động thở dài, có chút đồng tình với người ở trường học chờ anh - Cain.

Bạn đang đọc truyện *Tam Thiếu Nhà Họ Cam Thích Nói Giỡn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương 6

Cũng sắp đến trưa rồi, bây giờ sắp mới ung dung đến, Cổ Văn Văn ra đón anh nói.

"Anh ta còn đang chờ sếp đấy."

"Thật sao?" Cam Nhĩ Toàn cười liếc nhìn về hướng phòng khách, người kia cũng nhìn thấy bóng sáng của anh từ cánh cửa sổ thủy tinh trong suốt, lập tức bước qua.

"Cam Nhĩ Toàn, tôi có việc muốn nói với cậu." Đôi mắt màu xanh dương nhìn chằm chằm vào người đàn ông đã để cho mình khổ sở chờ đợi anh ta trong 3 tiếng đồng hồ.

"Vào trong rồi nói."

Ngồi chờ Cam Nhĩ Toàn mấy tiếng đồng hồ, vừa bước đi vào phòng tiếp khách, Cain liền mất kiên nhẫn, ủ rũ, đi thẳng vào vấn đề nói: "Cậu ra giá đi, phải mất bao nhiêu tiền mới đồng ý để Khâm Kỳ có thể rời đi được?"

Cam Nhĩ Toàn bình tĩnh ngồi xuống ghế sofa phòng khách, mười ngón tay đan nhẹ vào nhau, chậm chạp trả lời, "Tôi biết rõ tiền của tập đoàn Rander còn nhiều hơn số người chết đuối, chỉ là tôi cũng không thiếu tiền, huống chi bây giờ vấn đề cũng không phải tôi muốn không hay không muốn mà Khâm Kỳ có thể rời đi, mà là anh ấy thích công việc ở đây, nên anh ấy mới không muốn đi theo anh không phải như sao?"

Nghe vậy, Cain tức giận vỗ bàn, "Cam Nhĩ Toàn, sự nhẫn nại của tôi có hạn, tốt nhất cậu không nên khiêu khích tôi!" Bản thân mình trong công việc luôn luôn có thể hô mưa gọi gió, nếu không phải vì Khâm Kỳ, anh ta tuyệt đối sẽ không ở đây chờ vậy ta ba tiếng đồng hồ, chịu được sự đối xử một cách khinh thường như thế này.

Cam Nhĩ Toàn cười. "Cain, hình như anh nghĩ sai rồi, thứ nhất, tôi không có khiêu khích anh, thứ hai, là anh tự mình chạy đến tìm của tôi mà, không phải vậy sao?"

Cain nghiêng răng chỉ trích, "Là do cậu lời kéo, dụ dỗ cậu ấy từ công ty của tôi tới đây!"

"Dụ dỗ? Anh nghĩ rằng anh ấy còn là đứa trẻ chưa trưởng thành sao? Anh ấy cũng sắp ba mươi tuổi rồi, tự có cách phán đoán riêng, tôi tin tưởng anh ấy biết những gì mình cần, có thể đưa ra lựa chọn chính xác, cũng như anh ấy cũng có thể phân biệt ra được cái gì anh ấy không muốn."

Nghe ra được ý tứ của Cam Nhĩ Toàn, ý của anh ta nói là Đoàn Khâm Kỳ thật sự muốn làm giảng viên ở đại học Á Văn, còn tập đoàn Rander thì anh ấy không thích, Cain nheo mắt.

"Cam Nhĩ Toàn, cậu không cần làm quá như vậy! Nếu không phải do cậu sau ở sau lưng làm Khâm Kỳ dao động, làm sao cậu ta lại rời bỏ công ty của tôi?"

"Chắc, Cain, anh đề cao tôi quá, cũng quá coi thường Khâm Kỳ, anh ấy là cái người có thể dễ dàng bị người khác làm cho dao động sao? Cái người này, anh cũng không hiểu rõ anh ấy, khó trách anh ấy sẽ nghĩ....." Cam Nhĩ Toàn không nói nữa, dùng ánh mắt đồng tình nhìn hần.

"Khó trách cậu ta nghĩ thế nào?" Bị Cam Nhĩ Toàn dùng cái loại ánh mắt thương hại đó nhìn, khuôn mặt anh tuần của Cain dấy lên bức tức.

Thoải mái cười một tiếng, Cam Nhĩ Toàn thông thả ung dung nói, "Khó trách anh ta muốn rời bỏ anh."

Đối với ánh mắt phần nộ muốn giết người của Cain phần, anh thờ ơ, tiếp tục nói, "Không phải là anh đã có vị hôn thê xinh rồi sao? Tại sao còn quấn anh ấy không buông tha? Anh nghĩ là vừa muốn có cá và có cả gấu, coi chừng cái gì cũng không có được nhé!" Những lời này là xuất phát từ lời khuyên chân thành.

Thế giới tình cảm rất nhỏ mọn, không thể có người thứ ba, hơn nữa Cain và Khâm Kỳ lại.....

Sắc mặt của Cain nhếch nhác đến dữ tợn, nhưng không thể nói câu nào phản bác được.

Đính hôn với Judy là chính sách kết thân, có thể giúp mình có địa vị vững chắc trong tập đoàn, đây chỉ là một kế sách tạm thời, thực tế người mình yêu còn là Khâm Kỳ, cậu ấy cũng không tình nguyện ủng hộ cách làm của mình, nhất định rời đi!

Chẳng lẽ cậu ta không biết rằng cho dù giữa bọn họ có tình cảm sâu sắc hơn, cũng là không thể công khai với mọi người, nếu như vậy đối với mình và cậu ấy đều chịu những ảnh hưởng tiêu cực, cho nên bản thân mình mới đính hôn với Judy, không những có được ô dù từ gia đình cô mà còn có thể che tai giấu mắt người khác.

Một lúc sau, Cain mới giận dữ, "Cậu thì biết gì chứ, tại sao lại nói như vậy?"

"Tốt tốt tốt, cái gì tôi cũng không biết hết, tôi chỉ biết một chuyện, nếu anh muốn Khâm Kỳ cùng trở về với anh thì tôi tìm tôi không có ích gì cả, anh tìm lộn đối tượng rồi." Cam Nhĩ Toàn đứng dậy, không muốn cùng người này lãng phí lời nói, "Ah, mười hai giờ rồi, Lam Lam, chúng ta đi ăn trưa thôi."

Ăn trưa? Rốt cuộc anh có nấy dạ dày vậy, bọn họ vừa mới ăn bữa sáng xong. Khuất Lam Sơ tức giận liếc anh một cái, nhìn xuống lại thấy trong đôi mắt

xanh thắm của Cain lộ ra một tia lạnh lùng đầy oán hận.

"Đi thôi." Thấy cô chần chừ, Cam Nhĩ Toàn quyết định cầm tay của cô, không khách khí bỏ lại vị khách kia, tự mình lôi kéo cô đi ra ngoài.

Đối với động tác động chút là cầm tay mình, có chút đã quen nên cô cũng không có tránh ra.

"Người đàn ông kia rất hận anh."

Cam Nhĩ Toàn bắt đầu đi lắc đầu, "Anh ta hận nhầm người rồi, nguyên nhân Đoàn Khâm Kỳ rời bỏ anh ta cho tới bây giờ cũng không phải là do anh, đúng ra người anh ta nên hận chính là anh mới đúng."

"Giữa anh ta và giáo sư Đoàn có phải có hiểu lầm gì hay không?"

"Theo như anh biết, bọn họ vốn là một đôi yêu nhau."

"A, bọn họ yêu nhau? Nhưng hai người bọn họ đều là....." Đột nhiên nghĩ đến thế giới này còn có một loại tình cảm gọi là đồng tính luyến ái, vì vậy chữ "nam" này cô kịp thời nuốt xuống. "Như vậy tại sao giáo sư Đoàn phải rời bỏ anh ta?" Trong khoảng thời gian này Đoàn Khâm Kỳ giúp cô chăm sóc tốt cho hoa lan Lãnh Hương, nên cô quan tâm hỏi nhiều hơn.

"Bởi vì Cain bắt cả hai tay, lại đi đính hôn với một người phụ nữ khác."

Đi xuống lầu, hai người đi về phía bãi đậu xe dành cho giảng viên.

"Nếu anh ta là Gay. Sao còn muốn đính hôn với nữ nhân khác?" Cô nghi ngờ hỏi.

"Vì lợi ích kinh doanh, gia đình của cô gái đó sở hữu rất nhiều cổ phiếu của tập đoàn Rander."

"Vậy..... giáo sư Đoàn nhất định là rất đau lòng nhỉ?"

"Cho nên anh ấy mới rời bỏ Cain."

"..... Xin hỏi anh đang làm gì đây?" Mắt phượng của Khuất Lam Sơ lạnh lùng liếc anh đang kéo tay cô vòng qua hông của anh, mà tay của anh đang đặt trên vai của cô.

"Như vậy mới tương đối giống nhau người yêu, em không phải cảm thấy vậy sao?"

"Người nào là người yêu của anh?" Cô nhú mảy then thừng rút tay về.

"Ah, em không cảm thấy là chúng ta đang yêu nhau sao?" Cam Nhĩ Toàn mặt lộ vẻ vẻ kinh ngạc.

Lông mày của cô cuộn lại, cô tức giận nói. "Một, điểm, cũng, không, thấy." Rốt cuộc là dây thần kinh nào của anh cảm thấy hai người bọn họ đang yêu nhau? Cô tới để ám sát anh cơ mà!

"Thật sao? Em không có cảm giác vậy à, " nhìn chằm chằm cô giây lát, anh giương môi cười nói. "Nhất định là do anh chưa biểu hiện tốt, cho nên em mới có thể không cảm giác được, như vậy đi, trước mắt chúng ta nên có một nụ hôn thật nóng bỏng, nhất định em có thể cảm thấy sự nhiệt tình của anh."

"A, anh....." Đột nhiên bị anh ôm vào trong ngực, đôi môi của cô bị anh bá đạo mút chặt, môi lưỡi của anh cuồng liệt, càn rỡ xâm nhập, tràn vào là hơi thở mùi đàn hương của anh, ý thức của cô trong nháy mắt trống không, thân thể căng cứng quên cả giãy giụa, mặc cho anh đang trong miệng cô chiếm cứ.

Đột nhiên bị anh hôn một cách mãnh liệt khiến cô không thể suy nghĩ thêm, cô biết cô nên đẩy anh ra, thậm chí nên tránh xa người đàn ông liều lĩnh này, nhưng cô chỉ có thể đứng yên tay chân mềm nhũn, anh giống như một thanh lửa mạnh, đốt cháy người cô và tâm trí cô.

"..... Như vậy, em có cảm giác chưa?" Ôm lấy cô, Cam Nhĩ Toàn thờ nhẹ chống trán mình lên trán của cô cười khê.

"Anh...Anh....." Cô tức giận nhìn anh, nhưng mắt phượng lại phủ một tầng sương mờ, xem ra có vẻ cô then thừng e lệ. "Cảm giác rất tuyệt đúng không?" Anh cọ nhẹ vào mũi thon của cô.

"..... Tôi chỉ có cảm giác và suy nghĩ muốn được giết anh!" Cô đẩy anh ra, gương mặt nhuộm màu hồng, lạnh lùng trừng anh. "Cam Nhĩ Toàn, tôi cảnh cáo anh một lần cuối cùng, nếu như anh còn dám làm loạn với tôi, lần sau, tôi nhất định sẽ giết chết anh."

Nói xong, cô bỏ anh lại, bước nhanh ngó vào trong xe anh

Cam Nhĩ Toàn đang muốn đuổi theo, chợt có một người chạy ra, không nói lời nào vung côn về phía anh.

*****

Nghe tiếng đánh nhau truyền đến từ sau lưng, Khuất Lam Sơ ngoái đầu nhìn thoáng qua, buột miệng hô lên ——

"Anh Lam Tranh, dừng tay!" Cô bước nhanh xoay người trở lại.

"Em yêu hấn ta có đúng hay không? Cho nên mới chậm chạp không muốn xuống tay!" Khuất Lam Tranh ngừng tay, giận dữ hỏi.

"Không có chuyện này." Cô giải thích.

"Hừ, còn muốn ngụy biện, chuyện mới vừa rồi anh đã nhìn thấy tất cả rồi." Hai người hôn nhau kịch liệt như vậy, đến mình cũng không nhìn nổi.

Cô bị anh bóc trần, muốn nói nhưng không thể thốt ra lời nào.

"Lam Sơ, em lại có thể đối với người em muốn ám sát có tình riêng, không chịu xuống tay, thật là em khiến anh quá thất vọng!" Khuất Lam Tranh giận dữ la mắng.

"Không phải vậy, em không có..... yêu thích anh ta, chuyện không phải như anh thấy đâu." Cô giật mình, lung túng muốn giải thích.

Lam Tranh không tin tưởng lời của cô chút nào. "Thật sao? Vậy anh muốn em lập tức giết hấn ta."

"Em..... Còn chưa có làm xong mười chuyện đã theo thỏa thuận với anh ta."

"Này, đó chỉ là có mà em không muốn giết hấn ta thôi!" Anh nghiêm mặt giận tái mặt "Bây giờ em lập tức tránh ra, đừng cản trở việc anh giết hấn, việc em với hấn ta có tư tình riêng anh sẽ không truy cứu nữa."

Khuất Lam Sơ ngăn trước mặt anh, không chịu lui ra. "Từ nhỏ ông nội đã nói cho em biết, làm người phải giữ chữ tín, em phải làm xong mười chuyện đã đồng ý với anh ta trước, em không thể để cho anh giết anh ta."

"Nếu như cả đời em không thể hoàn thành mười chuyện của hấn, như vậy là không phải là cả đời không thể giết hấn ư?" Anh vặn hỏi.

Cô bị hỏi đến câm nín.

Cam Nhĩ Toàn buồn cười, ha ha, quỷ kế của anh bị người phát hiện rồi.

Khuất Lam Tranh tức giận trách mắng: "Ngu ngốc, em đã trúng trỉ hoãn của hấn, còn không biết sao?" Nói xong, anh không muốn lãng phí nữa nước miếng với cô, giờ rơi vung lên, quyết định đánh nhanh thắng nhanh.

Nhà họ Khuất làm nhiệm vụ ám sát thì trừ khi bắt đắ dĩ, nếu không sẽ không dễ dàng vận dụng súng, thành viên nhà họ Khuất mỗi người đều có mình vũ khí sở trường riêng. Khuất Lam Sơ quán quen dùng dao găm, mà Lam Tranh lại chuyên dùng roi.

Nhìn Khuất Lam Tranh vung roi nhanh như gió về phía Cam Nhĩ Toàn, Khuất Lam Sơ nóng lòng suy nghĩ cách để ngăn cản anh, nhưng anh công kích mãnh liệt làm cô tạm thời không cách nào ra tay, chỉ có thể trở mặt nhìn Cam Nhĩ Xoáy đứng trong trận roi cuồng phong, nguy hiểm chạy trốn.

"Haiz, anh chờ một chút, tôi nghe nói nhà họ Khuất chỉ giết người cực kỳ độc ác, cuối cùng tôi đã làm chuyện ác gì để cho các người không giết tôi thì không được?" Cam Nhĩ Toàn vừa tránh roi vừa hỏi.

"Đợi cậu chết rồi hãy hỏi Diêm Vương đi." Khuất Lam Tranh không biết Cam Nhĩ Toàn từng đã làm tội ác tày trời gì nhưng nếu ông nội đã chấp nhận giao dịch này, cũng có nghĩa là hấn đáng chết.

"Chắc, loại này giải thích này đúng là làm cho người ta khó có thể tin được." Anh bắt mồm nói.

Khuất Lam Tranh vung roi trong tay, bóng roi dày đặc giống như một tấm lưới, không lâu, liền quét trúng quanh chỗ Cam Nhĩ Toàn chạy.

Nhìn đến khi anh bị roi quét trúng lần đầu, ấn đường của Khuất Lam Sơ cứng lại, lại thấy Khuất Lam Tranh tấn công càng lúc càng nhanh càng hung ác, trên mặt cô lộ ra vẻ mặt lo lắng, liếc thấy chiếc xe cách đó không xa, cô vừa suy nghĩ vừa hành động, kêu lên: "Cam Nhĩ Toàn, đưa chìa khóa xe cho tôi."

Cam Nhĩ Toàn trong nháy mắt tính toán đem cái chìa khóa ném cho cô.

Lấy được chìa khóa, cô nhanh chóng lên xe, lái xe xông về phía Khuất Lam Tranh, ép anh phải lui về.

"Lam Sơ, em làm cái gì vậy?!" Lam Tranh tức giận gào.

Không để ý tới Lam Tranh, cô nhanh chóng đảo chiều, đón Cam Nhĩ Toàn lên xe.

"Lam Sơ, em nhất định có ý che chở hấn ta sao?" Khuất Lam Tranh cực kỳ tức giận quát.

"Anh Lam Tranh, thật xin lỗi, đợi em hoàn thành mười chuyện trước đã, em không thể để cho anh giết anh ta." Ngay sau đó cô lái ô tô nghênh ngang rời đi.

Hai tay Khuất Lam Sơ Song nắm chặt tay lái, trái tim đập thình thịch, chính cô cũng không thể tin được, cô lại vì Cam Nhĩ Toàn mà không tiếc đôi kháng với anh Lam Tranh.

Nheo mắt nhìn về mặt căng cứng của cô, Cam Nhĩ Toàn đưa tay nhẹ nhàng đặt lên tay cô, dịu dàng dỗ dành nói: "Không sao, đừng khản trương, anh ta không đuổi kịp chúng ta nữa."

Cô hơi nhếch môi, khuôn mặt lạnh lùng, thật lâu không nói gì, lúc sau mới hỏi: "Anh có bị thương không?"

Thế nhưng lại thấy anh ở trước mặt cô cởi quần áo ra từng món từng món, cô sững sờ, khiển trách hỏi: "Anh đang làm gì đây?"

"Không phải là em hỏi anh có chỗ nào bị thương hay không sao, anh dứt khoát muốn cho em xem luôn."

"Không cần, mặc quần áo vào!" Cái người này tại sao luôn có bộ dạng không nghiêm chỉnh như vậy, ngay cả mới vừa trải cuộc tấn công nguy hiểm vậy mà vẫn không thấy anh giảm bớt.

"Không phải em giúp anh xem sao? Sau lưng anh bị một vết rất đau." Anh liếc nhìn cô, vẻ mặt giống như đứa trẻ bị uất ức, nhìn người lớn mà làm nũng.

Cô lạnh nhạt hừ một tiếng, nhưng đôi mắt không nhìn được tràn lên cười, "Xem tinh thần anh vẫn thoải mái như vậy, vết thương cũng không quan trọng." Im lặng một lát, cô lại nói "Lần sau nhìn thấy anh Lam Tranh, trước hết phải nghĩ cách chạy trốn."

Tự nhiên lại bảo anh bỏ chạy!"Như vậy thật mất mặt."

"Mặt mũi quan trọng hay mạng sống quan trọng hơn?" Cô lạnh lùng hỏi, đến lúc nào rồi, còn muốn bận tâm đến mặt mũi.

"Đương nhiên là..... quan trọng như nhau, huống chi, sao em biết anh đánh không lại anh ta?" Cũng không thể để cho Lam Lam của anh khinh thường.

"Anh đánh thắng được anh ấy sao?" Cô tức giận hỏi ngược lại. Nếu đánh thắng được thì vừa rồi cũng không chật vật như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tam Thiếu Nhà Họ Cam Thích Nói Giỡn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 6.2

Vuốt cằm, Cam Nhĩ Toàn cười tủm tỉm nói: "Lam Lam, em phải biết rằng chỉ có võ công không thôi thì cũng không có lợi, người thông minh có thể dùng trí để thắng. Người kia đã quen dùng roi đúng không? Ừm, để anh đi làm một cái kim thật lớn, lần sau nếu là anh ta trở lại, anh liền dùng kim cắt đứt cái roi thành từng đoạn, nhìn anh ta còn có thể kiêu ngạo như vậy hay không?".

"Anh....." Khuất Lam Sơ cảm thấy bất lực, người này hình như không đem anh Lam Tranh để ở trong mắt chút nào, anh Lam Tranh trong nhà họ Khuất chính là cao thủ trẻ tuổi, biết mình nói thêm gì nữa cũng không có tác dụng, cô cũng mặc kệ anh.

Lông mày trầm xuống nghĩ tới những lời anh Lam Tranh vừa nói

"Nếu như cả đời cô cũng không có biện pháp hoàn thành mười chuyện này, có phải là cả đời sẽ không giết anh luôn phải hay không?"

Nếu nói như vậy, chẳng phải là muốn cô cả đời ở lại bên cạnh anh hay sao, chẳng lẽ..... Đây chính là ý định ban đầu của anh?

*****

"Quả nhiên Lam Tranh lại tìm tới Cam Nhĩ Toàn rồi, bây giờ phải làm gì đây?" Khuất Lam Thanh từ một chỗ khác trong bãi đậu xe thông dong bước ra.

Đi theo một bên là Khuất Lam Mạt tiếp lời nói: "Ông nội giao cho em tiếp tục giám sát, chỉ cần anh không gây nguy hiểm đến tính mạng của Cam Nhĩ Toàn, tạm thời mình không ra mặt."

"Cách nói của Lam Tranh cũng không sai, Lam Sơ hình như con bé có ý để bảo vệ Cam Nhĩ Toàn." Thậm chí không tiếc vì anh ta mà lái xe đụng vào Lam Tranh.

"Anh Lam Thanh, anh cảm thấy Cam Nhĩ Toàn thật sự là một người tội ác tày trời hay sao?" Khuất Lam Mạt chợt hỏi.

Anh lắc đầu, "Xem không giống, nhưng nếu anh ta không phải người như vậy, vì sao ban đầu ông nội lại tiếp nhận vụ giao dịch này?"

Khuất Lam Mạt yên lặng rồi nói: "Nhưng em lại nghĩ ông nội nói về giao ước 8 năm trước đến cuối cùng là cái gì?"

"Tám năm trước?" Chân mày Khuất Lam Thanh cuộn lại suy nghĩ tám năm trước đã từng xảy ra chuyện gì.

"Năm ấy, anh chỉ nhớ ông và Lam Sơ đi máy bay thì gặp phải chuyện máy bay bị rơi." Lam Mạt chậm rãi nói.

"Ý của em là ông nội nói giao ước 8 năm trước với chuyện máy bay rơi có liên quan với nhau"

Cô lắc nhẹ đầu, "Em không có ý gì, chỉ là chợt nhớ tới chuyện này mà thôi." Gương mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười nhạt.

*****

"Rốt cuộc cậu muốn tôi phải làm gì thì mới bằng lòng theo tôi trở về? Cầm chặt bàn tay của người đàn ông trước mắt, anh ta mất hết kiên nhẫn rống hỏi.

Không thoát được sức mạnh của anh ta, Đoạn Khâm Kỳ nhắm mắt nhẹ nhàng thờ dãi.

"Cain, tôi sẽ không trở về với anh, xin anh không nên ở đây quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của tôi được không?"

"Cậu nói cậu thích dạy học, tôi có thể giúp cậu tìm đại học ở Mi để cậu giảng dạy, hãy theo tôi trở về." Lần này tới đây, bất cứ giá nào anh ta cũng muốn dẫn cậu ấy quay lại, anh ta không bao giờ muốn chịu đựng cái loại tương tư đau khổ như vậy nữa.

"Cain, anh vẫn không hiểu hay sao? Tôi không thể cho anh những gì anh muốn, mà những gì tôi muốn anh cũng không cho tôi được, vậy cần gì phải miễn cưỡng ở chung một chỗ?"

"Cậu muốn cái gì, chỉ cần cậu nói ra, không thể nào như vậy." Cain vội vàng hỏi tới.

Đôi mắt ngưng lại nhìn người yêu cũ, Đoạn Khâm Kỳ nhàn nhạt mở miệng, "Tôi chỉ hi vọng có một tình cảm công bằng và cuộc sống giản dị."

"Tôi có thể cho cậu."

"Không, anh không thể cho tôi." Đoạn Khâm Kỳ kiên quyết phủ nhận lời anh ta, "Đừng quên anh đã một người đàn ông có vị hôn thê."

"Cậu biết rõ lý do tôi làm như vậy mà, vì tôi muốn tìm kiếm sự ủng hộ từ gia đình cô ấy." Cain giải thích.

Về mặt Đoạn Khâm Kỳ không thay đổi trầm giọng nói: "Không sai, cho nên chỉ có cô ấy mới có thể cho thứ mà anh muốn, mà tôi thì không thể, nên anh hãy đối xử với cô ấy thật tốt, không cần tới tìm tôi nữa, ngay từ lúc anh và cô ấy đính hôn thì chúng ta cũng đã kết thúc." Tách những ngón tay của anh ta ra, Đoạn Khâm Kỳ xoay người trở về ký túc xá.

Cain vội vàng kéo anh lại "Không có kết thúc, chỉ cần tôi không đồng ý, giữa chúng ta sẽ thể không kết thúc"

Bên cạnh có người nhẹ nhàng lên tiếng

"Haizz, Lam Lam, em nói xem người này có phải rất vô lại đúng không? Thật sự đã làm chuyện có lỗi với người ta, vậy mà còn mặt dày mày dạn dây dưa với người ta không buông"

Khuất Lam Sơ liếc mắt một cái, nói đến vô lại, cô lại cảm thấy so ra Cain vẫn thua anh.

"Ánh mắt của em kia là ý gì, không đồng ý với lời của anh?"

"Tôi đã gặp qua những người so với anh ta còn vô lại hơn."

"Vậy sao, người nào vậy?" Về Cam Nhĩ Toàn không biết hỏi.

"Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt." Giọng cô nhàn nhạt đáp.

Anh buồn bực nhìn về phía Đoạn Khâm Kỳ: "Không đúng nha, làm sao em biết Đoạn Khâm Kỳ vô lại hơn? Có phải em có hiểu lầm gì không?"

"Anh....." Người hiểu lầm chính là anh đó, người này tám phần là cố ý. Khuất Lam Sơ tức giận trừng mắt nhìn hấn.

Cho đến lúc này, Cain mới có cơ hội nói chen vào.

"Các người tới đây làm gì? Cút!""Anh không có tư cách bảo chúng tôi cút." Cam Nhĩ Toàn cười híp mắt nói "Haiz, Khâm Kỳ, cậu hi vọng chúng tôi cút hay là người này cút?"

Nhìn về hướng hai người, về mặtĐoạn Khâm Kỳ lộ vẻ bất đắc dĩ cười một tiếng.

"Cain, anh đã có mục tiêu theo đuổi từ sớm rồi, không phải sao? Cho nên, đừng tới tìm tôi nữa." Anh mở cánh cửa gỗ màu trắng mời hai người vào "Khuất tiểu thư, Nhĩ Toàn, vào đi."

Cam Nhĩ Toàn nhìn Cain hả hê như ông mày, "Thật xin lỗi, xem ra người nên cút chính là anh. Xin mời, không tiễn."

Sau khi ba người đi vào, cửa gỗ màu trắng đóng lại, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng đập mạnh làm cửa gỗ rung động.

Khuất Lam Sơ không bỏ qua ánh mắt của Đoạn Khâm Kỳ lộ vẻ chán nản, đau buồn

Cô muốn mở miệng nói gì đó lại phát hiện mình ngay cả lời an ủi cũng không nói ra được.

Cam Nhĩ Toàn có điều suy nghĩ một lúc sau mỉm cười bày tỏ ủng hộ, "Khâm Kỳ, chớ nên mềm lòng, anh ta dám bắt cả hai tay, nên trừng phạt anh ta một trận, để cho anh ta nhớ thật lâu, về sau anh cũng không dám tái phạm."

Đoạn Khâm Kỳ ngược mắt nhìn về phía anh.

Cam Nhĩ Toàn vỗ vỗ vai anh ta, giống như vừa nhìn đã biết mọi chuyện, cười thần bí. "Tôi ủng hộ cách làm của anh."

Hơi giật mình, trên mặt anh cũng nở một nụ cười nhẹ. "Cảm ơn."

Khuất Lam Sơ khó hiểu nhìn hai người, hoàn toàn khó hiểu lời bọn họ. Kỳ lạ, vừa rồi cô có nghe sót cái gì không?

Đoạn Khâm Kỳ cười yếu ớt nói: "Tôi đi pha trà, hai người xem hoa lan xong thì vào uống trà."

"Ừ."

"Vừa rồi anh nói với anh ta những lời đó là có ý gì?" Thấy Khâm Kỳ đã vào nhà, Khuất Lam Sơ không nhận được hỏi.

Cam Nhĩ Toàn lắc nhẹ ngón trỏ, vẻ mặt thâm sâu khó lường, "Thiên cơ bất khả lộ."

Thấy anh không chịu tiết lộ, cô bất mãn hừ một tiếng, một mình đi tới xem Lãnh hương trước, thương thức hoa trắng nở tự nhiên.

"Tức giận ư? Em hôn anh một cái, anh lập tức nói cho em biết." Vẻ mặt anh lưu manh cười đi tới bên cạnh cô.

Cô im lặng, không muốn quan tâm đến những lời tùy tiện của anh.

"Không muốn biết, vậy tin tức của nhà họ Khuất, em có hứng thú hay không?" Anh tung ra một miếng mồi khác.

"Anh có tin tức của nhà họ Khuất" Cô lập tức ngược mắt nhìn anh.

"Đúng vậy."

"Mau nói." Cô thúc giục.

"Chờ một chút trở về phòng làm việc anh nói cho em biết." Mặt mày anh hớn hờ tính toán muốn dùng tin tức này đổi lại thù lao gì.

"Tại sao không thể nói ở đây? Chẳng lẽ vừa rồi anh gạt tôi?"

"Anh lừa gạt em lúc nào?" Cam Nhĩ Toàn vô tội hỏi.

Về mặt cô nghiêm túc, giọng nói âm u nhắc nhở hẩn. "Lần trước anh cũng nói anh có tin tức nhà họ Khuất, muốn tôi xoa bóp cho anh để trao đổi, kết quả, người ngoài cũng không cách nào liên lạc với nhà họ Khuất, căn bản anh cái gì cũng không biết."

"Ừ, vậy cũng không thể tính là lừa gạt, ít nhất anh cũng hỏi thăm được không chỉ em mà người khác cũng không cách nào liên lạc với Khuất gia không phải sao?" Anh tươi cười rạng rỡ nói tiếp: "Lần này, anh bảo đảm nó là một tin tức quan trọng, là một tin tức cực lớn, quay về phòng làm việc anh nói cho em biết."

"Vậy đi thôi." Cô chờ không kịp để nghĩ tới chuyện quan trọng mà anh biết là gì.

"Nhưng Khâm Kỳ pha trà chúng ta còn chưa uống." Ít nhất cũng uống xong trà đã.

Nghe vậy, Khuất Lam Sơ nghiêng đầu đi vào trong nhà, "Giáo sư Đoàn, chúng tôi còn có việc muốn đi rồi."

"Trà vừa pha xong, thật đáng tiếc." Đoạn Khâm Kỳ tao nhã cười một tiếng, cũng không giữ lại bọn họ. "Vậy lần sau tới lại mời hai người uống."

Vừa nói xong, anh lại không nhận được cười ra tiếng, bởi vì Cam Nhĩ Toàn đã không khách khí tự rót trà uống.

"Trà đã pha xong, không uống cũng quá lãng phí." Anh chậm rãi thưởng thức vị ngọt và hương thơm của Hồng Trà.

Khuất Lam Sơ chau mày, lấy chén trong tay của anh ra, nín lấy cổ áo anh, kéo anh đi ra ngoài.

"Á, Lam Lam, đừng gấp gáp như vậy, anh cũng không chạy mất, trước tiên hãy buông tay, như vậy giống rất giống bà vợ khó tính bắt được ông chồng đang ăn vụng, rất khó coi." Anh nháy mắt ra hiệu mặt cười đùa.

"Anh bớt miệng lưỡi trơn tru đi, nhanh một chút." Liếc anh một cái, bị anh nói như vậy, cô bỗng nhiên giật mình vì động tác của mình quả thật không lịch sự, buông cô áo anh ra, đổi lại kéo lấy tay anh, bước nhanh hơn.

Cam Nhi Toàn hài lòng gật đầu, lẩm bẩm nói: "Ừ, tốt như vậy hơn nhiều, nhìn giống như vợ vả kéo ông xã đi động phòng."

Khuất Lam Sơ nén giận, làm như không nghe thấy, nếu không để ý tới anh ta, anh ta nhất định sẽ day dưa không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Tam Thiếu Nhà Họ Cam Thích Nói Giỡn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 7.1

Trở về phòng làm việc, Khuất Lam Sơ còn chưa kịp mở miệng hỏi Cam Nhi Toàn, đã nhìn thấy bên trong có một vị phu nhân cao quý ung dung ngồi ngay ngắn.

Trên mặt Cam phu nhân thân thiết mỉm cười, nhìn hai người vợ vàng đi tới.

"Ah, mẹ, sao mẹ lại tới đây?" Liếc thấy mẹ, Cam Nhi Toàn hơi ngạc nhiên hỏi.

"Đúng lúc mẹ đi ngang gần đây, thuận đường ghé thăm con một chút. Đúng rồi, Nhi Toàn, vị tiểu thư xinh đẹp này, chẳng lẽ chính là người lần trước con đề cập tới chính là..... Khuất tiểu thư?"

"Dạ, cô ấy là Lam Lam, " anh thay hai người giới thiệu, " Lam Lam, người này là mẹ của anh."

Sắc mặt Khuất Lam Sơ Thản lạnh nhạt nhìn Cam phu nhân đang khẽ vuốt cằm, chân chừ một lúc, xoay người lui ra ngoài, để lại không gian cho hai mẹ con. Mặc dù nóng lòng muốn biết tin tức của nhà họ Khuất, nhưng cô cũng hiểu rõ hiện giờ không phải lúc, chỉ có thể đợi Cam phu nhân rời đi rồi tính.

"Lam Lam ngày thường thật đẹp, không trách được con dây dưa với cô ấy đến cùng không buông." Cam phu nhân cười yếu ớt nói.

Cam Nhi Toàn rất lễ phép nhắc nhở mẹ "Mẹ, xin chú ý cách dùng từ của người."

"Ah, mẹ nói sai sao? Con không sống chết quán lấy cô ấy, umh, này chẳng lẽ là cô ấy quán quít con không chịu đi?"

"Chính xác mà nói là như vậy, con là người độ lượng lấy đức báo oán, cho cô ấy một cơ hội hối cải để làm người mới."

Không hề nữa là rầy con trai, sắc mặt Cam phu nhân nghiêm túc "Mẹ nghe nói gần đây con lại bị tấn công?" Đây mới là mục đích chính mà bà tới đây.

"Làm sao mẹ biết?" Lòng mày nhíu lại, anh có chút ngạc nhiên sao mẹ lại sẽ biết chuyện này.

"Ba anh em các con là do ta sinh ra, không có chuyện gì có thể giấu giếm qua mắt của mẹ " mỗi bà vô tình cười lên một cách hả hê, "Biết rõ đối phương là ai hay không?" Tin tức của bà cực kỳ nhanh lẹ, bởi vì bên cạnh anh có tai mắt nên lúc nào cũng có thể sẽ đem chuyện của anh báo cho bà.

"Là người nhà của họ Khuất."

"Nhà họ Khuất?" Bà hơi ngạc nhiên nhăn mày, nâng đôi mày thanh tú lên. "Ý của con là ngoài Lam Lam, bọn họ còn phải người khác tới ám sát con?"

"Hình như là vì Lam Lam vẫn không giết con, người kia không nhìn nổi mới ra tay với con."

"Con vẫn chưa biết được người đứng sau vụ này?"

"Có một ít manh mối." Mười ngón tay Cam Nhi Toàn đan nhẹ vào nhau. Bản thân anh lòng dạ rộng rãi, thích làm người khác vui, có thiện chí, người quen biết anh hầu hết cũng đối với anh rất cảm kích, muốn tìm ra người đối với anh có lòng hận thù thật đúng là không dễ dàng, trước mắt, anh chỉ nghĩ tới một người có thể làm như vậy.

Cam phu nhân im lặng một chút nói "Nhi Toàn, trước khi chuyện này kết thúc, có phải con nên chuyển về nhà ở trước hay không?"

"Mẹ không cần lo lắng, chuyện này con còn ứng phó được." Trên gương mặt tuấn mỹ của anh lộ vẻ không lo lắng thông dong nở nụ cười.

Nhìn thấy vẻ mặt anh tràn đầy tự tin, bà cười thoải mái, buông lỏng tinh thần hỏi: "Vậy, hiện giờ con và Lam Lam đến giai đoạn nào rồi hả?"

"Mẹ có ý gì?" Trong lòng biết rõ với cặp mắt sắc bén của mẹ cặp đã sớm nhìn thấu tất cả, anh còn cố ý giả bộ ngu.

Từ về mặt của con trai về mặt bà nhìn ra chút manh mối, bà cười trừ nói: "A, xem ra Bát tự (八) còn chưa biết ra sao, có cần mẹ giúp con một lần không?"

"Con kém cỏi như vậy sao?" Theo đuổi theo phụ nữ mà còn nhờ mẹ giúp một tay, quả thực là đang sỉ nhục sức hấp dẫn của anh quá.

"Vậy khi nào thì mẹ có thể ôm cháu trai đây?" Không cần mình giúp một tay sao? Chắc, nhưng mình rất ngại tay, rất muốn làm một chuyện đây.

"Mẹ gấp cái gì, đến thời điểm thì tự nhiên mẹ có cháu trai để ôm thôi." Chú ý đến ánh mắt lóe lên của bà, Cam Nhĩ Toàn vội vàng lên tiếng cảnh cáo, "Nếu như mẹ thật muốn ôm cháu trai, cũng đừng động cái là suy nghĩ lung tung."

"Cái đứa bé này nói những cái gì đó, mẹ là người động cái là suy nghĩ lung tung hay sao?" Cam phu nhân giả vờ giận, về mặt trách mắng.

"Như vậy là tốt nhất." Bên ngoài thì anh cười vui vẻ nhưng trong lòng không cười tiếp lời. "Nếu quả thật mẹ muốn ôm cháu trai, xin mẹ đừng nhúng tay chuyện của con, con bảo đảm trong vòng hai năm sẽ có một cháu trai cho mẹ ôm."

"Thật?"

"Đúng vậy, điều kiện đầu tiên là xin mẹ không can thiệp chuyện của con." Hễ mẹ đụng tới thì sẽ rồi ren thêm, chuyện này làm anh nắm trong lòng bàn tay.

"Tốt, mẹ rất kỳ vọng đó." Bà cười yếu ớt dịu dàng trả lời.

Sau khi đưa mẹ rời đi, Cam Nhĩ Toàn đi về phía người đang ngồi ở góc cửa sổ.

"Đang nhìn cái gì?" Ánh mắt nhìn về phía đồng thư trên bàn kia, anh nhủ thầm "Lại là thư tình." Kể từ Khuất Lam Sơ đến đại học Á Văn, lập tức trở thành một trong những hoa khôi của trường học.

Hoa khôi của trường đại học Á Văn, ngoài học sinh thì cả giảng viên, giáo sư, hành chánh nhân sự cũng nằm trong danh sách trong đó.

Anh thuận tay cầm một phong thư từ trong tay cô, chữ viết chẳng chặt trên trang giấy lớn, anh lật tới tờ cuối cùng có ký tên, Khổng Lập Minh, haiz, lại là chủ tịch hội học sinh.

Những học sinh này sách vở không lo học, lại cho mơ mộng viết thư tình.

"Văn Văn."

"Chuyện gì ạ?" Cổ Văn Văn đang xem tài liệu ngẩng đầu lên nhìn về phía anh.

Anh phân phó cho các thư ký: "Về sau có những sinh viên hoặc là ai đó chuyển những lá thư như thế này, trực tiếp đem đồ đó bỏ đi."

"Tại sao anh làm như vậy?" Khuất Lam Sơ không vui lạnh nhạt nói.

"Những đồ này đều là tán hươu tán vượn, thấy nhiều sẽ tổn thương mắt."

"Đó là việc của tôi, không quan hệ gì tới anh, anh không có quyền làm như vậy."

"Đúng vậy, chủ tịch, anh đây này là đang tước đoạt thư từ tin tức của Khuất Tiểu Thư." Cổ Văn Văn cũng phụ họa.

"Được rồi, vậy hôm nào tôi thăng thần xin hiệu trưởng sửa lại nội quy trường học, quy định toàn trường cũng không cho phép viết thư tình, tránh cho những học sinh kia đều đem thời gian và tinh thần tiêu hao vào việc này, không chịu học hành cho giỏi." Hi, như vậy tên tiểu tử Ôn Hạo kia cũng thật vui mừng, mấy ngày trước anh vì chuyện học sinh viết thư tình cho Ôn Á Trúc mà chạy đến tìm anh làm loạn.

Cổ Văn Văn tròn mắt một cái, lẩm bẩm nói: "Hiệu trưởng sẽ không hồ đồ như anh."

Cam Nhĩ Toàn rất thân thiết nhìn cô thư ký tài năng nói "Văn Văn, có lời gì thì trực tiếp nói ra, làm gì mà nói nhỏ trong miệng."

"Không có việc gì." Lười phải cùng anh nói chuyện tào lao, cô còn một đồng chuyện phải làm đây. Tầm mắt trở lại trên bàn tài liệu thì cô nghĩ không biết đã nghe ở đâu nói là, nếu như thuộc hạ có tài năng thì cấp trên sẽ lười biếng đẩy trách nhiệm, quả thật là lời lẽ chí lý. Bất đắc dĩ thờ dài, cô tiếp tục chui ở bàn đây tài liệu, chuyên tâm làm việc.

Nóng lòng muốn biết tin tức nhà họ Khuất, Khuất Lam Sơ nhất định kéo Cam Nhĩ Toàn quay lại phòng chủ tịch.

"Anh nói nhanh một chút."

"Nói gì?" Anh nhất thời không hiểu ý.

"Tin tức nhà họ Khuất."

"Á, nói chuyện với mẹ, thiếu chút nữa anh đã quên rồi chuyện này rồi." Mắt Cam Nhĩ Toàn lộ ra hưng phấn nhìn cô chằm chằm "Lam Lam, tin tức này

không dễ có được, em định dùng cái gì để trao đổi đây?"

Trao đổi? Ánh mắt cô lạnh lùng trừng hấn, "Anh có điều kiện gì?"

Vuốt cảm nghĩ ngại gầy lát, Cam Nhĩ Toàn thông thả ung dung mở miệng, "Không bằng, em giúp anh..... sinh đứa bé, em thấy thế nào?"

Nghe lời của anh nói, dung nhan của cô thoáng chốc rét lạnh, con dao lập tức trên kệ lên cổ của anh, giọng nói lạnh lùng "Có tin hay không hiện tại tôi liền giết chết anh, rồi tự mình trở về nhà họ Khuất một chuyến, không phải là có thể biết nhà họ Khuất xảy ra chuyện gì rồi sao?."

"Haiz, Lam Lam, anh giận với em thôi, đừng thô lỗ như vậy, động một chút là kêu đánh kêu giết." Thấy cô tức giận, anh lấy tay của cô xuống, mặt lưu manh cười an ủi "Tính khí như vậy dễ già."

"Nhanh nói điểm chính!" Cô không nhịn được lạnh giọng thúc giục.

"Được được được, anh nói, tin đồn là nhà họ Khuất rửa tay gác kiếm." Ai, thật là đáng tiếc anh có được tình báo không dễ, thật cái gì cũng không được, sớm biết vừa rồi không nên quá tham, yêu cầu cái hôn là tốt rồi.

"Cái gì?!" Cô ngây ngẩn cả người, "Rửa tay chầu vàng ư?"

"Không phải là em không hiểu đó là ý gì? Là ý nói nhà họ Khuất không làm sát thủ để sống." Anh rất nhiệt tình thay cô giải thích.

"Tại sao có thể như vậy? Lúc nào thì xảy ra chuyện này?" Bởi vì chưa từng thi hành nhiệm vụ, cho nên cuộc họp gia tộc họ Khuất trước giờ cô cũng không tham gia.

"Chuyện này chỉ sợ phải hỏi nhà họ Khuất thì mới biết."

"Lúc ông nội bảo tôi tới ám sát snh cũng không nói cho tôi biết chuyện này." Chẳng lẽ là sau khi cô rời khỏi nhà họ Khuất, ông nội mới quyết định? Nhưng quá đột ngột.

Nghĩ đến một chuyện gì đó, Cam Nhĩ Toàn hỏi: "Ông nội em chính là người lúc rơi máy bay tám năm trước giúp anh và lại vết thương – ông lão tóc bạc?"

"Đúng." Cô suy nghĩ có chút rối loạn, "Tin tức của anh là chính xác sao?" Cô vẫn còn có chút không dám tin nhà họ Khuất cứ như vậy rửa tay chầu vàng.

"Sẽ không sai đâu, nếu em không tin, lần sau gặp lại cái người cầm roi nóng nảy kia, em tìm cách hỏi anh một chút có chuyện này hay không?"

Suy nghĩ chốc lát, cô quyết định nói: "Tôi muốn trở về một chuyến." Cô muốn quay về nhà họ Khuất hỏi ông nội chứng thực chuyện này, nếu là thật, như vậy có lẽ..... Có thể cô không cần thi hành nhiệm vụ ám sát Cam Nhĩ Toàn nữa.

"Em phải trở về sao? Khi nào thì trở lại?" Cam Nhĩ Toàn ngạc nhiên hỏi.

Khuất Lam Sơ hơi ngạc nhiên nhìn anh, cô là sát thủ tới giết anh, anh..... còn hi vọng cô trở về nữa sao?

Thấy cô chậm chạp không trả lời, anh nhắc nhở cô "Lam Lam, sẽ không bỏ đi như vậy chứ, trước đây em lấy uy tín hứa với anh sẽ thay anh hoàn thành mười chuyện."

Lông mày cô hơi hạ xuống, thì ra là..... anh chỉ quan tâm chuyện này, cô còn tưởng rằng anh là bởi vì..... Không bỏ được cô, giọng cô trong trẻo lạnh lùng nói: "Phải chờ tôi gặp ông nội rồi lại nói tiếp."

"Trở về sớm chút nha, em rời đi quá lâu anh sẽ nhớ em." Anh lấy tay cứng chịu xoa tóc của cô.

Ánh mắt anh nhìn vào mắt của cô làm lòng của cô đột nhiên rung động, trong ánh mắt rung động đó làm cho người sợ hãi là cô..... có nhầm hay không?

"A, anh làm cái gì?!" Chợt bị kéo vào trong ngực ấm áp, cô kinh ngạc há mồm trách mắng, cánh môi ở trong phút chốc bị chế ngự.

Nụ hôn mạnh mẽ kia như gió táp mưa rào loại làm cô run sợ không thở nổi, nhưng đáng chết là cô lại tuyệt nhiên không nghĩ tới chống cự.

Không, cô tuyệt không có giống như anh Lam Tranh nói, đối với anh có tư tình, cô chính là, chính là.....

Không thuyết phục được tại sao mình không dám giết người đàn ông cột nhà này, ngược lại mặc cho mình đắm chìm trong nụ hôn cuồng nhiệt này, cô nhắm mắt lại, thừa nhận mình quả thật động lòng với anh.

Nhẹ nâng mặt của cô, Cam Nhĩ Toàn hơi thở gấp hỗn hển lẩm bầm nói: "Lam Lam, nhất định phải trở lại, nếu không, anh sẽ đuổi theo em tới chân trời góc biển."

Ánh mắt của anh dịu dàng làm cho lòng cô nóng lên, cô không kiềm hãm được cam kết ——

"Tôi sẽ..... quay lại."

Bạn đang đọc truyện *Tam Thiếu Nhà Họ Cam Thích Nói Giỡn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chương 7.2

"Văn Văn, bây giờ là mấy giờ rồi?"

"Hai giờ." Đầy đầy giọng kiếng màu đỏ, trong giọng nói của Cố Văn Văn lộ vẻ không kiên nhẫn, "Chủ tịch, hai mươi phút trước anh vừa hỏi qua tôi...tôi rất bận, có thể không cần thêm chuyện này làm phiền tôi được không?"

Không nghe ra giọng phàn nàn của thư ký, mặt Cam Nhĩ Toàn không hứng thú nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Mới hai giờ, thời gian sao qua chậm vậy."

Liếc nhìn cái người rảnh rỗi nhất trong phòng làm việc, Cố Văn Văn đề nghị, "Chủ tịch, nếu anh cảm thấy nhàm chán, xin anh sắp xếp lại tài liệu trên bàn nhóm theo nhóm, tôi bảo đảm anh sẽ không cảm thấy nhàm chán."

Ánh mắt anh nhìn lại, giọng nói lười biếng, "Vấn đề là, hiện tại cái gì tôi cũng không muốn làm." Chỉ cảm thấy nhàm chán kinh khủng.

Kỳ lạ, cuộc sống trước kia của anh không có thú vị hay sao? Cô vừa rời khỏi đi ngày, anh lại cảm thấy giống như mất mát cái gì, cả người không thoải mái, ngay cả đam mê thức ăn, ăn vào trong miệng, cũng ăn không có mùi vị gì.

Nhìn trộm anh một cái, phía sau tròng kính của Cố Văn Văn là một đôi mắt thông minh chớp động lộ ra hứng thú, chế nhạo nói "Chủ tịch, có phải anh mắc bệnh tương tư rồi phải không?"

Vị chủ tịch này của cô ở tình cảm phương diện luôn luôn giữ mình trong sạch, chưa bao giờ xảy ra scandal nào, có lần cô còn cho là anh là người cách điện với tình yêu, bởi vì bất kể là phụ nữ hay là đàn ông, hình như anh đều không có cảm giác đặc biệt, những năm gần đây anh chỉ có cảm giác hứng thú với hai chuyện.

Một là chuyện chiêu mộ các nhân tài, vĩ nhân về đại học Á Văn đại, chuyện còn lại là thức ăn ngon.

Cho đến thời gian gần đây khi Khuất Lam Sơ xuất hiện, anh mới có hiện tượng động đực, ngoài việc trêu chọc Khuất Lam Sơ trong lời nói, thỉnh thoảng còn động tay động chân với cô.

"Người nào mắc bệnh tương tư rồi hả?" Một giọng nói trầm thấp chen miệng hỏi.

Trông thấy anh hai, khoe môi Cam Nhĩ Toàn kéo lên cười, "Anh hai, sao lại rảnh rỗi đến đây?"

"Đi qua gần đây, tiện đường ghé thăm em một chút."

"Văn Văn, làm phiền cô mang hai ly cà phê vào." Anh phân phó nói, dẫn Cam Nhĩ Khiêm đi vào phòng làm việc dành riêng cho anh.

Sau khi ngồi xuống ghế salon dài ở phòng tiếp khách, nhìn quanh trong phòng, Cam Nhĩ Khiêm nghi hoặc hỏi: "Sao không thấy nữ sát thủ kia?"

"Cô ấy quay về nhà." Dựa vào thành ghế, nghiêng mắt nhìn thấy mình về mặt anh hai lộ vẻ vui mừng, Cam Nhĩ Toàn nói tiếp: "Chỉ là sẽ rất nhanh quay về" Quả nhiên nhìn thấy sắc mặt anh hai trầm xuống.

"Nhĩ Toàn, em thật sự muốn cô ấy sinh đứa trẻ cho em?"

"Đúng vậy, em còn hứa với mẹ, trong vòng hai năm bà nhất định sẽ có cháu ôm."

Cam Nhĩ Khiêm kinh ngạc nói: "Mẹ đồng ý chuyện của em và cô ta hay sao?"

"Ít nhất bà cũng không phản đối, thậm chí bà còn muốn giúp em đấy."

Lần trước sau khi những gì mình với bà, bà không những không phản đối mà còn muốn giúp Nhĩ Toàn! Cam Nhĩ Khiêm giận đến lông mày đẹp nhướng lên. "Anh không tán thành chuyện của em và cô ta, coi như em thật muốn tìm một người sinh đứa bé, để xong chuyện mẹ giao, cũng không nên tìm tới cô ta."

"Tại sao?"

"Cô ta một sát thủ."

"Chỉ vì lý do này thôi sao?"

"Lý do này là đủ rồi, một khi em và cô ta thật sự sinh đứa bé, sau này có lẽ sẽ dây dưa không rõ gây phiền phức." Đột nhiên nghĩ đến những lời nghe được lúc vừa bước vào, Cam Nhĩ Khiêm nghiêm mặt lông mày cuộn lên "Nhĩ Toàn, không phải là em đối với cô ta nghiêm túc chứ?"

Cong tay gõ nhẹ lên thành sô pha, Cam Nhĩ Toàn không trả lời thẳng chỉ cười nói: "Anh hai cho là em là loại người tùy tiện tìm một người phụ nữ sinh đứa bé sao?"

Cam Nhĩ Khiêm ngưng mắt nhìn chằm chằm em trai, không thể nào, người này là muốn nói cho anh biết, nó yêu nữ kia sát thủ sao?

Thấy sắc mặt anh hai kinh nghi (kinh ngạc và nghi ngờ), anh nói tiếp: "Anh cả cũng giống vậy, nếu như không phải thích phụ nữ kia, sao anh cả có thể để cho cô ấy mang thai đứa bé của anh."

Người mẹ thông minh của bọn họ sợ là bởi vì rất rõ tính cách anh em bọn họ, cho nên mới phải lợi dụng điểm này để uy hiếp bọn họ, mục đích thực sự của bà là —— bức hôn.

"Em nói anh cả đối với người phụ nữ kia....." Cam Nhĩ Khiêm choáng váng.

"Anh không nhìn ra được sao, anh cả rất thích cô bé kia."

"Thật sao?" Chết rồi, cách đây không lâu anh cùng một cái người phụ nữ nào đó liên kết tạo ra sự kiện kia, nghĩ cách chia rẽ bọn họ, lần này.....

Thấy sắc mặt anh có chút khác thường, Cam Nhĩ Toàn hỏi: "Anh hai, sao vậy?"

"Không có gì...." Tạm dừng, Cam Nhĩ Khiêm hồ nghi hỏi lại "Nhĩ Toàn, anh cả thật sự rất thích cô bé kia sao?"

"Lấy tính cách của anh cả, anh đã thấy anh cả đối với một phụ nữ tha thứ dễ dàng như vậy chưa? Em khuyên anh hai tốt nhất không nên có ý đồ phá huỷ chuyện tốt của anh cả."

Không còn kịp rồi, anh đã làm rồi. Cam Nhĩ Khiêm có chút đứng ngồi không yên đứng dậy.

"Ah, anh hai phải đi nhanh như vậy sao?"

"Ừ, anh nhớ tới anh còn có chuyện." Anh nhận được tin tức, hình như phụ nữ kia đã rời đi ngày hôm qua, hi vọng anh cả sẽ không biết chuyện này có liên quan tới anh. Tiếc anh hai xong, Cam Nhĩ Toàn đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường, còn chưa có ba giờ.

"Nên thay Lam Lam đi thăm Lãnh Hương một chút." Anh thì thầm, bước chậm đi tới ký túc xá của Đoạn Khâm Kỳ.

Nhìn thấy cửa gỗ trắng khê mở rộng ra, anh lấy tay đẩy ra, đột nhiên nghe bên trong truyền tới cuộc đối thoại ——

"..... Sau khi trở về tôi lập tức hủy bỏ hôn ước với Judy, vậy được rồi chứ? Cậu hi vọng tôi làm như thế nào, tất cả tôi đều theo cậu, như vậy được rồi chứ?"

Giọng nói mơ hồ một hai câu, nhưng anh không nghe rõ, tiếp đến nhìn thấy trong sân có một người đàn ông cao lớn tóc vàng cường hãn người đàn ông tóc đen.

Đoạn Khâm Kỳ bị ép ở giữa mặt tường màu trắng và thân hình cao lớn của Cain, Cam Nhĩ Toàn đang muốn lên tiếng ngăn cản, chợt chú ý tới đôi tay Đoạn Khâm Kỳ vòng lên ôm lưng Cain.

Suy nghĩ một chút, anh gương mặt cười một tiếng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, không nói tiếng nào mà âm thầm bỏ đi.

Nhìn ra được, Cain đúng là vẫn phải chịu thua.

Trong giây lát một bóng đen chợt đánh tới, anh còn đến không kịp thấy rõ đối phương là ai, bên tai chỉ nghe một giọng nói quen thuộc giọng nói khàn giọng hô ——

"Không cần, dừng tay!"

Bỗng nhiên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, ý thức của anh bị không chế rơi vào yên tĩnh.

*****

Chạy nhanh lại gần, cúi người, Khuất Lam Sơ run run, nhẹ tay vuốt người nằm ngửa trên đất.

"Anh ta không có việc gì, chỉ bất tỉnh tạm thời." Khuất Lam Thanh nói.

Lam Tranh ngoài việc am hiểu tiên pháp, quyền pháp của cậu ta cũng rất cứng rắn, nếu vừa rồi mặc kệ cho một quyền kia bay thẳng, đánh xuống ngực

Cam Nhĩ Toàn, sợ rằng nội tạng của anh ta vỡ mất, thật may là anh đã ra tay kịp thời, làm sức lực quyền kia của Lam Tranh giảm xuống, Cam Nhĩ Toàn mới có thể tránh được một kiếp, chỉ là tạm thời hôn mê mà thôi.

"Anh Lam Tranh, tại sao anh lại nhiều lần kiên quyết đẩy anh ấy vào chỗ chết như vậy?" Thấy Cam Nhĩ Toàn không việc gì, Khuất Lam Sơ ngược mắt giận dữ hỏi.

Cô trở về nhà canh giữ ba ngày, nhưng vẫn không thấy xuất hiện bất kỳ người nhà Khuất nào, nhà họ Khuất to như vậy chỉ còn lại một người giúp việc trẻ tuổi – chị Hà, nhưng chị ấy bị điếc bẩm sinh, không cách nào nói chuyện, chỉ có thể dùng viết nói cho cô biết, sau khi cô rời khỏi không bao lâu, nhà họ Khuất cũng lục tục toàn bộ đi ra ngoài.

Kết quả nhà họ Khuất vì vậy mà bị ăn trộm ghé thăm, ngoài việc bị trộm đi một chút đồ cổ và tiền của bên ngoài, còn có mấy bồn hoa lan cô trồng ở sân thượng cũng bị trộm, rất dễ nhận thấy tên trộm kia là một tên trộm biết tốt xấu.

Bị Khuất Lam Tranh phá hư chuyện tốt, sắc mặt Khuất Lam Tranh cũng không tốt, trầm giọng hỏi ngược lại "Em còn mặt mũi hỏi tôi là tại sao, chẳng lẽ em quên anh ta là người em phải ám sát rồi sao?"

Khuất Lam Sơ bị anh phản bác nhất thời ngẩn ra, giây lát mới nói: "Em nghe nói nhà họ Khuất chúng ta đã rửa tay chậu vàng, không làm sát thủ để sinh tồn nữa, không phải sao?"

Nhắc tới chuyện này Khuất Lam Tranh còn tức, tràn đầy căm giận bất bình.

"Đúng là vậy, chỉ là Cam Nhĩ Toàn đúng lúc rất may mắn, đó là chúng ta đã tiếp nhận giao dịch này và là giao dịch cuối cùng trước khi rửa tay chậu vàng."

Mấy đời nhà họ Khuất tới nay, tuy chuyện làm sát thủ là làm ăn không cần căn cứ, nhưng bọn họ ra tay chưa từng giết lầm người tốt – vô tội nào, bọn họ là thay trời hành đạo, duy trì chánh nghĩa, những người bọn họ lại quyết định thu tay lại, quả thực là buồn cười.

"Cái gì?" Nghe vậy, cô ngây ngẩn cả người. "Anh lại là giao dịch cuối cùng"

"Đúng vậy, cũng bởi vì như thế, anh ta không thể chết, nếu muốn kết thúc gia nghiệp, thì cũng phải làm thật tốt, không thể lưu lại nét bút hồng." Khuất Lam Tranh không cho phép sau này có người bôi nhọ, nhà họ Khuất mấy đời tới giờ không thể đánh mất danh tiếng. "Em tránh ra, anh muốn giết anh ta, hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng này."

"Không, anh không thể giết anh ấy." Cô giật mình, ngăn mình ở trước mặt anh.

"Anh không thể không giết cậu ta! Em không lui ra, đừng trách anh xuống tay không lưu tình." Khuất Lam Tranh tàn khốc nói.

"Em không thể để cho anh giết anh ta."

"Được, vậy thì đừng trách anh vô tình, đây là em tự tìm." Vì duy trì danh dự gia đình, anh nhẫn tâm xuất chiêu.

Nhìn thấy tư thế hai người đột nhiên giương cung bạt kiếm, Khuất Lam Thanh vội ngăn ở giữa hai người.

"Lam Tranh, Lam Sơ, dừng tay."

"Lam Thanh, anh tránh ra!" Khuất Lam Tranh quát lên.

Đứng ở một bên, một mực im lặng Khuất Lam Mạt chợt mở miệng, "Ông nội tôi, tất cả mọi người không nên tranh cãi nữa."

"Ông nội?" Khuất Lam Sơ nghe thấy liền quay đầu lại nhìn, quả nhiên nhìn thấy một ông lão tóc trắng, tay nắm lại, từ từ bước tới.

"Ông nội, ông tới thật đúng lúc, hiện tại Lam Sơ vẫn còn chưa có giết Cam Nhĩ Toàn." Khuất Lam Tranh lập tức lên tiếng báo cáo.

Khuất Lam Sơ Giải thích: "Ông nội, nhà họ Khuất chúng ta chỉ giết những người thật sự độc ác không phải sao? Cam Nhĩ Toàn – anh ta không phải người như vậy, cầu xin ông nội từ chối ủy thác này."

"Xem ra hai người các con một muốn giết cậu ta, một nghĩ cách cứu anh ta." Ông lão khỏe mạnh, ánh mắt nhìn qua nhìn lại 2 người cháu. "Như vậy đi, ông có chủ ý, các con có muốn đánh cược một phen hay không?"

"Đánh cược gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tam Thiếu Nhà Họ Cam Thích Nói Giỡn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 8.1

"Ừ, ta biết rồi, khổ cực các con."

Sau khi trò chuyện xong, Cam phu nhân nghiêng đầu qua nhìn đội ngũ giám sát bà an bài bên cạnh Cam Nhĩ Toàn, vừa mới truyền về tin tức.

Liếc thấy con mèo cọ bên chân làm nũng, bà trêu mền ôm nó lên trên đùi, tay thon nhẹ nhàng vuốt bộ lông trắng như tuyết.

Giọng nói êm tai hỏi mèo yêu, "Bảo bảo ơi, con nói xem ta có nên nói tin tức này cho Nhĩ Toàn không?"

Mèo con chỉ tự liếm chân mình.

Giọng đẹp đề nói tiếp có chút oán trách nói: "Nhưng, lần trước thằng nhóc này nói không cần ta giúp vội nha." Đối mặt thông minh chợt thoáng qua một chút hứng thú, "Cũng đúng, chuyện thú vị như vậy, sao có thể nói ngay cho Nhĩ Toàn nhỉ, ngược lại ta còn muốn nhìn xem nó có thể phát hiện được gì, nếu như ngay cả điều này cũng không phát hiện được, thật sự đáng bị đánh đít rồi."

Bên chân lại có một con mèo cạ vào làm nũng, Cam phu nhân cũng ôm lấy nó đặt trên đùi mình, nhìn hai con gần như giống nhau như đúc khó có thể nhận ra con mèo nào, vừa nghĩ thoáng qua, đôi môi hiện lên một tiếng cười.

"Ta còn là bà già nhiều tuổi nữa chứ, về phần những thứ khác, liền xem bản thân nó. A, thật khiến cho người ta mong đợi, không biết kết quả cuối cùng sẽ là như thế nào?"

*****

Người đàn ông tỉnh lại, cảm thấy bàn tay trái truyền đến cảm giác mềm mại, và ấm áp, nhẹ nhàng hé mở mí mắt, mong muốn thấy bàn tay cảm tay mình, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn lên, khi hình bóng xinh đẹp đầy lo lắng chiếu vào mắt thì cánh môi gọi lên nụ cười.

Phát hiện cô gái bên cạnh ngẩng đầu lên, anh nhanh nhẹn nhắm mắt lại.

Khuất Lam Sơ yếu ớt thở dài một tiếng, ngược mắt nhìn người đàn ông tài giỏi tuần tú đang ngủ mê man, duỗi ngón tay vẽ theo đường nét trên mặt của anh.

Thật là nhột! Cam Nhĩ Toàn rất muốn nhịn, nhưng động tác của cô rất nhẹ giống như gãi nhột mình, rốt cuộc anh không nhịn được lộ ra nụ cười.

"Anh đã tỉnh?" Cô cuống quýt rút tay về.

Anh mở mắt ra, nhìn thấy trước mắt là gương mặt trong sáng xinh đẹp, giả bộ vô cùng kinh ngạc, "A, Lam Lam, em trở lại?"

"Ừ, có chỗ nào cảm thấy khó chịu không?" Cô lạnh nhạt nói, trong ánh mắt mơ hồ ẩn chứa tâm tư phức tạp.

Khó chịu chỗ nào? Bỗng nhiên sực nhớ ra gì đó, anh đột nhiên đau đớn đánh trên ngực, rên rỉ nói: "Đau chết mất, chết tiệt cái tên đáng chết kia dám đánh lên ta...có phải nội tạng của mình bị vỡ mất rồi không?"

"Thật rất đau sao?" Anh Lam Thanh có giúp anh kiểm tra qua, không phải nói anh ấy không có chuyện gì sao?

"Ừ, anh cảm thấy giống như mình sắp chết." Anh cầm thật chặt tay của cô, dựa vào trước ngực cô, lỗ mũi tham lam hít sâu hương thơm duy nhất thuộc về cô.

Nhìn thấy anh nhắm mắt khép chân mảy lại, trong lòng cô nhói đau, "Anh chờ một chút, tôi đi tìm bác sĩ tới."

Mặt chôn ở trước bộ ngực mềm mại của cô, anh nhỏ giọng nói: "Không cần, em đừng đi Lam Lam, tình hình của anh anh biết rõ, anh sợ rằng mình không chống đỡ nổi tới đó, em hãy nghe anh nói, anh có đôi lời muốn nói cho em biết."

Cẩn thận phát hiện đầu đang dựa trước ngực cô di chuyển cọ lung tung, Khuất Lam Sơ nheo mắt, trong tròng mắt bắn ra một tia rét lạnh, giọng nói lạnh lẽo hỏi: "Nói cái gì?"

"Đời anh có một nguyện vọng lớn nhất, chính là hi vọng có thể có con với em, em có nguyện ý trước khi anh chết giúp anh đạt thành tâm nguyện này không?"

"Cam Nhĩ Toàn." Cô nhỏ giọng gọi.

"Hả?" Hiếm khi cô gọi anh dịu dàng như vậy, anh ngẩng đầu lên.

"Anh muốn chết, bây giờ tôi sẽ thành toàn cho anh." Xách cái đầu đang dựa trước ngực cô ra, cô lạnh lùng bẻ ngón tay.

". . . . . Không, anh còn chưa muốn chết, " Cam Nhĩ Toàn đùa giỡn ôm hông của cô "Anh còn muốn nhìn thấy ngày kết tinh tình yêu của chúng ta chào đời, nhìn nó lớn lên."

"Anh đừng nằm mơ!" Cô lạnh lùng hà khắc cắt đứt vọng tưởng của anh, "Sẽ không có chuyện như vậy xảy ra."

Sẽ không sao? Anh cười híp mắt liếc nhìn bóng lưng cô bỏ đi sau cánh cửa, ha ha, mới vừa rồi không biết là ai có khuôn mặt buồn rầu lo lắng cho anh nhỉ.

*****

Ánh mặt trời buổi chiều làm sáng khoảng sân trời tuyệt đẹp, hơi ấm nhàn nhạt kia làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Trong gió mát thổi tới có hương thơm hoa cỏ, Khuất Lam Sơ nheo mắt hưởng thụ cảm giác yên tĩnh giờ phút này.

Chợt một hồi tiếng chân chạy tới, cô ngược mắt nhìn sang, nhìn thấy Cam Nhĩ Toàn cười tuần mã màu đen trở lại.

Sau buổi trưa hôm nay, anh liền ở trong trường ngựa này, cùng hai huấn luyện viên cưỡi ngựa riêng lẻ vừa cưỡi ngựa vừa đùa, sau khi đùa cũng khá vui vẻ.

Kỹ thuật đua ngựa của anh cực kỳ phức tạp, không thua gì cao bồi chuyên nghiệp, và lại cưỡi trên lưng ngựa, kỵ trang mặc toàn thân màu đen khiến tư thế của anh oai hùng tỏa sáng, đẹp trai và thanh lịch, sau khi anh bước lên ngựa, một số chị em phụ nữ trong trường đua thường xuyên liếc nhìn anh.

Nhưng dường như anh không phát hiện những đôi mắt chăm chú đó, ngược lại thảnh thơi lại cười hi hi nhìn cô, nháy mắt ra hiệu với cô. . . . Phóng điện.

Cô ngẩng đầu nhìn lên ánh mặt trời sáng rực rỡ, cánh môi mềm mại gọi lên nụ cười yếu ớt.

Cam Nhĩ Toàn xuống ngựa, đưa ngựa nhỏ cho huấn luyện viên dắt đi, vút nhẹ dây cương trong tay đi về phía cô.

"Như thế nào, tốt không?" Cô đứng dưới trời chiều, ánh nắng màu vàng kim nhẹ nhàng bao quanh người, khiến cho gương mặt của cô càng thêm mê người quyến rũ, đôi mắt đen của anh thường thức nhìn cô chăm chú.

"Không tồi." Khuất Lam Sơ liếc anh một cái, keo kiệt cả xưng hô.

"Chỉ là không tồi?" Cam Nhĩ Toàn rất không hài lòng với đánh giá như vậy, "Em quên lúc đầu vì sao anh gọi em tới?"

Cô lạnh nhạt không kinh ngạc, không quan tâm đến lời nói của anh, đáp lời, "Đây chẳng qua là vận khí của anh tốt."

"Đó là thực lực."

Cô kêu lên một tiếng, có vẻ như không chấp nhận.

Hai người sóng vai đi về phía bãi đậu xe.

"Tại sao em không dám cưỡi ngựa?" Anh lấy tay vuốt lại mái tóc của cô. Vốn là muốn dạy cô cưỡi ngựa, nhưng cô kiên quyết từ chối, chỉ nói anh tự cưỡi.

Cô khẽ nghiêng người tránh tay của anh, giọng lạnh nhạt nói: "Không phải tôi không dám cưỡi, chỉ là không muốn khi dễ những sinh vật đáng thương kia, lúc nhỏ bọn nó không phải sinh ra cho loài người cưỡi."

Cam Nhĩ Toàn duỗi xoay tay lại, mắt khẽ híp, mỉm cười nói: "Thì ra là trong mắt em, anh vừa khi dễ con ngựa kia."

"Đây chẳng qua là cái nhìn của cá nhân tôi, anh không cần phải để ý"

Anh khẽ cười, ngắm nhìn cô. "Khi nào thì em trở nên khiêm tốn như thế chứ hả?"

Đột nhiên một hồi tiếng chuông vang lên, là di động của anh.

"Này, Văn Văn, có chuyện gì không? Hôm nay tôi không có ý định quay trở lại trường, có người tặng đồ cho tôi? Ngày mai tôi ghé xem, là thứ gì mà hôm nay tôi nhất định phải ghé về hả? Được, được, tôi trở về một chuyến là được."

Cắt điện thoại, anh nói với cô: "Lam Lam, chúng ta về trường học trước đi, Văn Văn nói có người gửi con vật cho anh, muốn anh phải trở lại một chuyến."

Đi ô-tô trở lại trường học, Cô Văn Văn vừa nhìn thấy anh liền nói: "Đồ để lại ở trong phòng làm việc chủ tịch, ngài vào xem liền hiểu, tôi phải tan ca." Vì giúp anh trông nom mấy con vật đó chờ anh trở về, thế mà cô đã muộn giờ tan làm một tiếng rồi.

Nghi ngờ đi về phòng làm việc của mình, Cam Nhĩ Toàn đẩy cửa ra, đã nhìn thấy một đồng màu trắng như tuyết đặt trên bàn làm việc của mình.

"Tại sao có thể có mèo?" Sau khi anh lại thấy một đồng màu trắng khác con mèo trắng như tuyết vẫn ung dung ngồi trên ghế của anh, kêu meo meo meo meo.

"Không phải là mèo của mẹ nuôi, Bảo Bảo Bối Bối sao?" Anh đến gần bàn làm việc, lấy hai cái lồng trên bàn làm việc, phía trên có một tờ giấy.

Anh chau đầu chân mày lại mở tờ giấy ra, chỉ thấy phía trên viết đơn giản ba hàng chữ ——

Con trai, bảo bối mẹ yêu tạm thời nhờ con chăm sóc, nếu có tổn thương gì, hỏi tội con.

Trước đừng hỏi tại sao, sau này con sẽ cảm ơn mẹ con đây.

Người mẹ dịu dàng nhất trong lịch sử.

"Thật sự là mèo của mẹ! Bà làm sao không giải thích lại đưa hai con mèo này ném qua chỗ mình chứ?" Cam Nhĩ Toàn đọc tờ giấy xong, mặt đen sì.

Phát hiện một con mèo nhỏ từ trên bàn làm việc của anh nhảy xuống, sẽ chạy ra ngoài phòng làm việc, anh vội vã nhào qua bắt trở lại, mắt thấy một con khác cũng chạy về phía cửa, anh gấp gáp kêu: "Lam Lam, mau giúp anh bắt nó, không để cho nó chạy đi."

Hai con mèo này là sủng vật mẹ yêu, nếu làm mất thì phiền toái rất lớn.

Khuất Lam Sơ chân chò không hề cử động.

"Lam Lam, nhanh lên một chút, nó sắp đi ra ngoài." Thấy cô vẫn không nhúc nhích, anh nhét con mèo đang cầm vào trong tay cô, sai bước đuổi theo, con mèo đang chạy phía trước kịp thời bị bắt trở lại.

Anh đi vào nhìn thấy con mèo trắng như tuyết khác bị Khuất Lam Sơ nhét vào trong lồng tre.

Anh cũng định cầm con mèo trên tay nhét vào lồng tre, buồn bực nghĩ tới mẹ đột nhiên mang hai con mèo mình yêu thích tới cho anh rốt cuộc là có mục đích gì?

Nghĩ không ra hành động quỷ dị của bà, anh quyết định từ bỏ suy đoán dụng ý của bà, trực tiếp cầm điện thoại lên gọi hỏi tương đối nhanh hơn.

"Mẹ, con không rảnh chăm sóc hai con mèo yêu của mẹ, bây giờ mang về trả lại cho mẹ."

"Nếu như bây giờ con mang về, mẹ đảm bảo sau này nhất định con sẽ hối hận." Giọng nói mềm mại dễ nghe nói như đinh chém sắt.

"Con sẽ hối hận?" Nghe được lời thề son sắt của mẹ, Cam Nhĩ Toàn tò mò hỏi: "Mẹ, trong hồ lô của mẹ rốt cuộc muốn làm cái gì?"

"Thiên cơ bất khả lộ, tóm lại tốt nhất con nên chăm sóc cho Bảo Bảo Bối Bối, đối với con chỉ có lợi không có hại. Cứ như vậy nha..., mẹ với ba con chuẩn bị ra ngoài."

"Chờ một chút. . . . ." Nghe trong loa truyền đến âm thanh cúp máy, anh cúp máy, quay đầu nói: "Lam Lam, mẹ anh nói bà. . . . ." Liếc nhìn cô cau mày nhìn chăm chăm mèo trong lồng, anh đột nhiên dừng lời nói, dò hỏi: "Em không thích mèo sao?"

"Không có." Cô lắc tay, cô dị ứng với lông động vật, không muốn tới gần quá bọn nó. "Phải đi sao?"

"Ừ."

Thấy cô dẫn đầu đi ra ngoài, anh tới nhắc hai con mèo trên bàn đi theo sai lưng cô, như có điều suy nghĩ thoáng qua nhìn bóng lưng cô.

Kể từ ngày đó sau khi tỉnh lại, hai ngày nay anh luôn có cảm giác kỳ lạ, hình như có chỗ nào không đúng lắm.

"Lam Lam, ngày đó em đuổi tên kia đi như thế nào?" Ngồi lên xe, đặt hai con mèo ở ghế sau, Cam Nhĩ Toàn hỏi.

"Tên nào?" Không đầu không đuôi, cô không hiểu anh muốn chỉ người nào.

"Chính là tên âm hiểm cầm roi da đó, ngày đó hần thừa dịp anh chưa kịp chuẩn bị, thỉnh linh nhảy ra đánh lên anh ...nhất thời anh không tránh được, hần ta hèn hạ đánh một quyền, sau đó, em đánh thế nào mà hần chạy vậy?"

Chợt hiểu ra người anh nói là Khuất Lam Tranh, cô nhẹ nhàng lắc đầu. "Tôi không có đánh lại hần, bởi vì sau đó có người tới, anh ta mới bỏ đi."

Thấy anh đột nhiên nghiêng người qua, nhìn chăm chăm cô một lúc, cô nhẹ nhõm mày, "Anh nhìn cái gì?"

"Không có gì." Thu hồi ánh mắt, Cam Nhĩ Toàn cảm thấy buồn cười vì ý nghĩ cửa thoáng qua trong đầu, anh thật sự hoài nghi người ngồi bên cạnh mình lúc này không phải là Lam Lam, mà là người khác.

*****

"Chắc chắn, sự kiện làm mọi người vui vẻ, quả nhiên là mặt mày hớn hở, nhìn đuôi mắt cậu còn có nụ cười kìa."

"Nhĩ Toàn, không cần giấu cột tôi." Đoạn Khâm Kỳ dịu dàng cười một tiếng cầu xin tha thứ, trong lòng biết Cam Nhĩ Toàn đại khái đã biết được cái gì, anh cũng không cần giấu giếm.

"Cain tên kia đâu?" Anh nhận lấy tách trà, hớp một hớp, tò mò hỏi.

"Cậu ta đã trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Tam Thiếu Nhà Họ Cam Thích Nói Giỡn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 8.2

"Trở về từ hôn sao?" Cain vị hôn thê bên kia sợ rằng không dễ dàng giải quyết như vậy, chỉ là, Cain rất cá tính, nếu như cậu ta thật muốn từ hôn, chỉ sợ không có người nào có thể ngăn được cậu ta.

Nhàn nhạt gật đầu, Đoạn Khâm Kỳ ngạc nhiên nói: "Cậu ta còn phải đi về xử lý việc khác."

"Tiểu tử kia gặp gỡ được cậu, nhất định bị cậu ăn gât gao." Sư tử ương ngạnh đi nữa, gặp phải người thuần thú cao minh cũng chỉ có thể ngoan ngoãn bị thuần phục. Nhưống mây cười một tiếng, Cam Nhĩ Toàn nhỏ giọng hỏi tiếp: "A, Khâm Kỳ, thành thật mà nói, cậu làm cách nào mà quyến rũ được cậu ta?"

Nghe vậy, trà mình mới vừa uống vào miệng thiếu chút nữa phun ra ngoài, "Tôi không có."

Không? Cam Nhĩ Toàn cười híp mắt đổi cách hỏi, "Vậy, cậu quyến rũ cậu ta bằng cách nào?" Giữa hai người này xem ra, hình như là Cain tương đối cường thế, thế nhưng chỉ là ngoài mặt mà thôi, trên thực tế, Cain căn bản là bị Đoạn Khâm Kỳ nắm mũi dẫn đi.

Cậu ta xấu hổ phủ nhận, "Không có chuyện đó."

Ngón tay vuốt râu trên cằm, Cam Nhĩ Toàn ngoắc ngoắc ngón trỏ, kéo cậu ta đến một bên, đề thấp giọng nói nhỏ giọng hỏi: "Tớ biết trước mặt Lam Lam, cậu xấu hổ ngại nói, mau nói cho tớ biết, cậu làm cách nào bắt cóc cậu ta lên giường thế?"

"Nhĩ Toàn, cậu đừng ồn ào!" Đoạn Khâm Kỳ cười khiển trách.

"Tớ đâu có náo cậu, tôi chỉ muốn tham khảo cách làm của cậu một chút."

"Tham khảo?" Đoạn Khâm Kỳ ngẫm hiểu liếc nhìn Khuất lam Sơ đang ngồi trên ghế uống trà. "Tới bây giờ cậu vẫn không có tiến triển sao?"

Sớm biết Đoạn Khâm Kỳ nhất định nhìn ra, Cam Nhĩ Toàn không có phủ nhận, bắt đầu dĩ thờ dài.

"Đúng vậy, cô ấy giống như con mèo cao ngạo lạnh lùng, nhẹ nhàng chạm thử, liền đưa ra móng vuốt muốn bắt người." A, chẳng lẽ mẹ đưa tới hai con mèo là dụng ý này, là muốn để cho anh biết cách thuần phục mèo như thế nào sao?

"Khuất tiểu thư cùng Cain không giống nhau, kinh nghiệm của tớ không cách nào cung cấp cho cậu tham khảo."

"Haiz, ít nhất nói nghe một chút đi, nói không chừng sẽ có ích."

"Được rồi, " thấy anh có ý muốn biết, Đoạn Khâm Kỳ cười nói: "Vậy cậu liền hung hăng đánh cô ấy một trận, kéo cô ấy lên giường."

"..... Quả nhiên quá không thích hợp." Làm sao anh có thể thô bạo với Lam lam như vậy được. Đàn ông và đàn ông, đàn ông và phụ nữ quả thật không giống nhau.

"Taó đã nói rồi mà." Đoạn Khâm Kỳ chê cười nói.

Cam Nhĩ Toàn chợt nghi ngờ nhìn cậu ta, "Khâm Kỳ, không lẽ cái đó cậu ở trên chứ?" Thấy thế nào đều cảm thấy cậu ta phải bị đặt bên dưới mới đúng.

"Tại sao không thế?" Khâm Kỳ nhiu mày hỏi ngược lại.

"Ah, cậu thật sự là ở phía trên sao?" Không nhìn ra Cain lại nguyện ý bị cậu ta đè ở phía dưới, umh, tình yêu những điều này làm người ta khó hiểu.

Đoạn Khâm Kỳ đập anh một cái trở về chỗ ngồi. "Cậu đừng làm rộn nữa!"

Đi theo ngồi trở lại chỗ ngồi, Cam Nhĩ Toàn chợt phát hiện một chuyện. "Lam Lam, em không đi xem lãnh hương sao?"

Anh đi vào tìm Đoạn Khâm Kỳ là bởi vì anh muốn hỏi chuyện Cain, không ngờ cô cũng đi theo vào, bình thường cô đều sẽ đi nhìn lãnh Hương trước.

"Tôi đang muốn đi nhìn." Để ly xuống, Khuất lam sơ mới đứng lên, đi ra ngoài.

Nhìn chằm chằm bóng lưng của cô một lát, Cam Nhĩ Toàn dờn ánh mắt.

"Khâm Kỳ, cậu và Cain hòa thuận như lúc đầu, vậy có thể phiền cậu nhắc lại cậu ta một chuyện không?"

"Chuyện gì?"

"Mong cậu ta thu hồi ủy thác."

"Ủy thác cái gì?" Điền khùng, Đoạn Khâm Kỳ không hiểu hỏi.

"Cậu ta tìm sát thủ mua cái mạng nhỏ của tớ."

"Cái gì? Làm sao cậu ấy có thể làm như vậy?!" Đoạn Khâm Kỳ ngạc nhiên không dám tin.

"Có thể là do cậu bỏ đi làm cho tức giận, cho nên tất cả bức tức tính lên đầu của mình, thật may là con người mình phúc lớn mạng lớn, mới có thể sống mạnh khỏe làm việc đến bây giờ."

"Tớ không ngờ cậu ấy thế nhưng lại làm như vậy, tớ thay mặt cậu ấy xin lỗi cậu." Đoạn Khâm Kỳ áy náy nói xin lỗi.

"Thôi, dù sao tớ còn sống tốt mà." Ai, ai bảo anh luôn là người đàn ông có tấm lòng rộng lớn, xưa nay luôn lấy đức báo oán."Chỉ cần cậu đồng ý ký lại hợp đồng một năm với trường học, tớ sẽ không quan tâm đến anh chàng hẹp hòi, kiêu căng và nóng nảy đó."

Đoạn Khâm Kỳ suy nghĩ."Được rồi." Dù sao thuê sát thủ giết người chuyện như vậy cũng không nên, nếu Nhĩ toàn thật sự muốn truy cứu, sợ rằng Cian khó có thể thoát thân.

"Vậy ngày mai tớ lập tức nói Văn Văn cầm hợp đồng đến cho cậu." Cam Nhĩ Toàn cười tủm tỉm nói, ánh mắt khẽ nhìn bên ngoài, liếc thấy bóng hình xinh đẹp dừng chân trước chậu lan.

Đột nhiên, anh nheo mắt.

Tại sao cô ấy lại đứng ở đó?!

*****

"Khuất tiểu thư, những thứ này....." Cổ Văn Văn còn chưa kịp đưa thư tình trong tay cho Khuất Lam Sơ liền bị người khác nửa đường cầm mất.

"Cam Nhĩ Toàn, anh làm gì đấy?" Khuất Lam Sơ không vui trừng anh.

"Những thứ này là đồ không có dinh dưỡng không đáng giá để em nhìn."

"Có đáng giá để nhìn hay không là do tôi quyết định, không phải anh, lấy ra!" Cô nghiêm mặt vươn tay.

Cam Nhĩ Toàn nhếch môi cười một tiếng, không có ý định đưa đồ trong tay tin trả cho cô."bây giờ em cũng không rảnh để nhìn, anh trước hết giúp em bảo quản."

"Làm sao anh biết tôi không rảnh?"

"Bởi vì chúng ta phải đi thăm Vương Phàm." Vốn tính sẽ qua trễ một chút, anh lại đổi thời gian trước thời hạn.

"Vương Phàm là ai?" Khuất Lam Sơ không hiểu hỏi.

Không chỉ Cam Nhĩ Toàn khó hiểu nhìn cô, ngay cả Cổ Văn Văn cũng có chút kinh ngạc nhìn cô.

"Khuất tiểu thư quên sao? Hôm qua toà là chủ tịch mới đề cập tới, Vương chủ nhiệm muốn xin nghỉ một tháng."

Nghe vậy, cô vội vàng lên tiếng."Tôi nhớ ra rồi, là có chuyện này. Đi thôi." Dứt lời, cô dẫn đầu đi ra ngoài trước.

Cam Nhĩ Toàn đi theo phía sau cô, tiện tay chớp một người, đưa xấp thư tình trong tay qua, nhỏ giọng dặn dò, "Cầm những thứ bỏ đi này ném đi hoặc đốt cũng được."

Không kịp phản ứng, người học sinh kia không hiểu nhìn xấp thư bị nhét trong tay, bỗng nhiên, cậu ta phát hiện trong đó có một bức thư tình cậu ta tốn mất hai ngày mới viết xong, lại có thể trở thành đồ bỏ đi, không thể kiềm chế buông ra một chuỗi những lời chửi mắng.

Hồn nhiên không có phát hiện oán khí ngất trời sau lưng, Cam Nhĩ Toàn đuổi theo Khuất Lam Sơ, hai người cùng đi về phía phòng nghiên cứu của

Vương Phàm

"Vương Phàm, cậu có ở bên trong không?" Anh gõ cửa.

Một hồi lâu, mới nghe được tiếng bước chân tới mở cửa.

Sau khi cánh cửa mở ra, xuất hiện gương mặt đẹp trai đầy mệt mỏi.

"Nhĩ Toàn, có chuyện gì sao? Buổi chiều tôi phải đi."

"Tôi biết, cho nên mới tới đây gặp cậu. cậu muốn đi tìm cô ấy?" Cam Nhĩ Toàn đi vào phòng nghiên cứu, thấy một phòng lộn xộn, không nhận được nhúm, khó có thể tưởng tượng được người luôn luôn gọn gàng như Vương Phàm, thế nhưng cũng có lúc có thể chịu đựng được phòng nghiên cứu của mình lộn xộn đến thế này.

Vương Phàm lau gương mặt lem lức. "Không tìm được cô ấy, cả đời mình cũng không thể yên tâm."

"Cậu tính tìm từ đâu? Cũng không biết cô ấy còn ở Đài Loan không, hay là bị người nhà cô ấy đưa sang nước ngoài rồi."

"Mình sẽ tới Đài Loan tìm trước, bất luận mất bao lâu, mình nhất định phải tìm được cô ấy."

Ánh mắt buồn bã về mặt đau đớn ngưng đọng trên mặt, che miệng ho nhẹ hai tiếng, giọng nói mang theo tia hối hận anh nói tiếp: "Nếu như lúc đầu khi gặp Mối Mối (Mei Mei), có thể quyết đoán chia tay Nhã Ngọc, cũng sẽ không khiến cho Nhã Ngọc trở thành như vậy, Mối Mối cũng sẽ không bị đưa đi."

"Tình hình bây giờ đã như thế này, cậu có hối hận đi nữa cũng vô ích, đừng tự trách nữa." Vỗ vai anh một cái, không đành lòng nhìn bạn tốt chán nản sa sút tinh thần như vậy, Cam Nhĩ Toàn suy nghĩ chút nói: "Vương Phàm này, hay là thế này, cậu tìm những trạm xá và nơi ở ở phía Bắc, mình tìm người đến phía Nam và đồng bộ tìm giúp cậu."

Nghe anh đồng ý giúp đỡ, Vương Phàm cảm kích nói, "Cảm ơn cậu, Nhĩ Toàn."

"Nếu có tin tức tốt sẽ lập tức thông báo cho cậu." Ha ha, chỉ cần sau khi tìm được người, cậu ta tiếp tục ở lại Đại Học Á Văn dạy vài năm coi như báo đáp anh.

Trước khi đi, Khuất Lam Sơ yên lặng nhìn Vương Phàm một cái. Nhớ tới trước kia cô từng nghe Cam Nhĩ Toàn đề cập tới. Vương Phàm yêu một cô gái thông minh nhưng gặp trắc trở, anh nhìn cô gái kia có tâm hồn trong sáng như một trang giấy trắng như thiên sứ.

Nghe nói cô bé này mấy năm trước đã từng làm bạn với Vương Phàm giúp vượt qua thời kỳ khó khăn trong cuộc đời anh ấy, cho nên anh vẫn coi cô như là một vị cứu tinh thật sự, như cùng lúc đó, cô phải rời đi đột ngột.

Anh tìm cô thật lâu, cho là sẽ không còn được gặp lại cô, nào có thể đoán được trải qua mấy năm, khi anh sắp cùng bạn gái quen được hai năm chuẩn bị đính hôn thì lúc này lại gặp cô.

Không ngờ số phận thật trêu chọc người, cô lại là cô của bạn gái của anh, vì vậy giữa hai nhà nổi lên hai lần sóng.

Sau khi ra khỏi phòng thí nghiệm, tâm trạng Khuất Lam Sơ bỗng nhiên hiện lên vẻ lo lắng, nhớ lại lời lúc anh Lam Tranh hỏi ông nội ——

"Ông nội muốn đánh cược gì?"

"Đánh cược cậu ta không thể phân biệt được Lam Sơ và Lam Mạt."

"Nếu như cam Nhĩ Toàn phân biệt được Lam Sơ và Lam Mạt thì thế nào? Không nhận ra được thì thế nào?"

"Nếu như cậu ta có thể, vậy thì làm theo lời Lam Sơ, nếu như cậu ta không nhận ra, theo ý của con, thế nào?" Ông cụ chậm rãi mở miệng.

Khuất Lam Tranh lập tức phản đối. "Ngộ nhớ Lam Sơ có ý như ông hoặc là ám hiệu cho hấn thì sao?"

"Lo nghĩ của con cũng không sai, vậy không bằng thì ngược lại, nếu cậu ta có thể nhận ra Lam Sơ và Lam Mạt, vậy thì theo ý con, nếu không phân biệt được, thì theo ý Lam Sơ, như thế con bằng lòng chưa?"

Vì lý do này, cho nên bất kể thế nào anh cũng không thể để cho Cam Nhĩ toàn nhận ra Lam Sơ và Lam Mạt.

Lam Mạt là em sinh đôi của Lam Sơ, hai người từ nhỏ đã cực kỳ giống nhau, gần như giống nhau như đúc, mỗi lần nhìn thấy Lam Mạt, cô cảm giác giống như mình đang soi gương, hai chị em không chỉ có bề ngoài giống nhau, ngay cả tính cách cũng vô cùng giống nhau, cho dù thân như cha mẹ, cũng thường xuyên nhìn nhầm hai người, người ngoài thì không cần phải nói rồi.

Chỉ cần trong một tháng này, Cam Nhĩ Toàn không nhận ra được người đi theo bên cạnh anh, có lúc là cô có lúc là Lam Mạt, như vậy, một tháng sau, ông nội sẽ theo ý của cô mà hủy bỏ ỷ thác đó.

"Đang suy nghĩ gì? Nghĩ đến lòng mày cũng nhũn lại rồi." Một cái tay đột nhiên xoa nhẹ mi tâm của cô.

Ngước mắt dò xét nhìn người đàn ông trước mặt, Khuất Lam Sơ nhìn chăm chú hỏi: "Nếu như Vương Phàm vẫn không tìm được thiên sứ của anh ấy, vậy sẽ không trở lại sao?"

"Thì có lẽ a...!, chỉ là, nếu như tìm một năm không được, anh sẽ bắt cậu ta trở về trường." Cho dù từ nhỏ Vương Phàm được coi là thiên tài, trong tình yêu, cũng chỉ là người phàm mà thôi.

Thấy anh chợt tiến tới trước mặt, cô cau mày nói: "Anh làm gì đây?"

"Nếu như em có tâm sự gì có thể nói cho anh biết, những chuyện đại sự anh sẽ giải quyết giúp em."

"..... Tôi không có tâm sự gì." Trong lòng rung động, cô nhẹ nhàng lắc đầu, chỉ cần một tháng này, anh không nhận ra chị em chúng tôi là tốt rồi.

Như vậy trong khi đang suy nghĩ, lại có dấu hiệu của sự thất vọng và mâu thuẫn ập vào lòng.

Nhưng nếu trong lòng anh thật sự để ý tới cô, không lẽ ngay cả cô và Lam mật anh cũng không nhận ra..... Ít nhất, nếu nếu đổi lại là cô, nhất định có thể nhận ra anh, bởi vì, cô nhớ rõ về mặt và thói quen của anh.....

Bạn đang đọc truyện *Tam Thiếu Nhà Họ Cam Thích Nói Giỡn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chương 9.1

Mắt Khuất Lam Sơ lạnh lùng nhìn vào phòng làm việc nơi đang trình diễn các trò đùa.

"Anh tự nhiên để cho tôi liên tục chạy đi ba quốc gia tham gia ba cuộc hội nghị nghệ thuật, lần này anh nói gì đi nữa tôi cũng sẽ không đi để cho âm mưu quỷ kế của anh được như ý." Người đàn ông ngoại quốc khôi ngô, cao ráo đang ôm tay ngang ngực, vẻ mặt giận dữ mắng.

Cam Nhĩ Toàn thân thiết cười một tiếng dùng vẻ bình tĩnh để chống đỡ: "Haiz, Kiều Sinh, trường học điều anh đi tham gia những hội nghị nghệ thuật này là bởi vì tín nhiệm khả năng chuyên nghiệp của anh, nên mới ủy quyền trọng trách lớn như vậy cho anh, sao anh có thể hiểu nhầm nỗi khổ của nhà trường như vậy."

Kiều Sinh mang dòng máu ngoại quốc nhưng có thể nói lưu loát tiếng Trung, đối với lời của anh thì mỉm cười thờ ơ, "cuộc hội nghị sinh vật học toàn cầu hằng năm còn chưa nói, cả nghiên cứu tâm lý học và nghiên cứu vật lý học thì liên quan gì đến tôi chứ?" Hắn là giáo sư sinh vật học, cũng không phải là giáo sư vật lý học và tâm lý học.

"Đó là bởi vì trường học biết anh học vấn và tu dưỡng sâu rộng, là một nhân tài hiếm có, đối với khắp mọi ngành học đều có chỗ đọc lướt qua, mặc kệ là tâm lý học hay vật lý học, anh cũng đều rất chuyên tâm."

"Cái rắm á..., rõ ràng chính là anh âm hiểm tiểu nhân lấy việc công báo thù riêng, muốn ngăn cản tôi theo đuổi Lam Lam có đúng hay không? Phương Kiều Sinh không khách khí quay ra mở miệng mắng: "Người phương Đông các người có câu, yêu điều thực nữ quân tử hảo cầu, họ Cam kia, có gan nói chúng ta sẽ tới trường cạnh tranh công bằng, không cần dùng thủ đoạn đùa bỡn, hèn hạ để ngăn cản tôi."

Anh ta rất thích văn hóa Trung Hoa, học không ít tác phẩm cổ đại, còn thích thú với tính tình tế của phụ nữ phương Đông, vì thế, anh còn đặc biệt lấy lấy tên tiếng Trung của mình là Phương Kiều Sinh.

"Kiều Sinh, có đôi lời anh nên cũng nghe qua, vợ bạn, không thể đùa."

Nghe vậy, Phương Kiều Sinh kinh ngạc, nhìn Khuất Lam Sơ để chứng thực. "Em quyết định muốn cùng tên hôn nhân này kết hôn?"

Khuất Lam Sơ lắc nhẹ đầu đẹp phù nhận.

"Anh lừa ta, cô ấy nói cô ấy không có kết hôn với anh!" Phương Kiều Sinh bất mãn nói.

"Tôi không có lừa cậu" Cam Nhĩ Toàn thân bí cười hề hề ôm cổ của hắn, kéo hắn đến một bên, thấp giọng nói: "Kiều Sinh, chúng ta là bạn tốt, tôi không nói xạo cậu, tương lai cô ấy là mẹ của con tôi."

Tương lai là mẹ của con anh? !" Anh và cô ấy đã có? !" "

"Chờ con của tôi và Lam Lam ra đời, tôi sẽ nghĩ cách để bảo đảm nhận cậu làm cha nuôi, như thế nào?" Về mặt anh ban ơn nói.

Phương Kiều Sinh kinh ngạc nhìn anh chăm chăm. Haiz, không ngờ anh không có ở đây trong khoảng thời gian này, bọn họ đã gạo nấu thành cơm, hai

người này ngay cả đứa bé cũng đã có.

Đáng hận! Nhưng việc đã đến nước này, hắn cũng chỉ có thể nhận.

Phuong Kiều Sinh cắn răng nghiêng lợi, tức giận nín lấy cổ áo anh.

"Nếu sau này anh không đối đãi tốt Lam Lam, tôi nhất định đem anh băm thành tám đoạn, mang cho chó ăn."

Kéo cổ áo của mình về, Cam Nhĩ Toàn nhếch môi cười nói: "Cậu hãy yên tâm đi, tôi sẽ thương ấy như Châu như Ngọc."

Về mặt Phuong Kiều Sinh bị phần đi tới trước mặt Khuất Lam Sơ.

"Lam Lam, nếu sau này tên khốn này khi dễ em, em cứ nói cho tôi biết, tôi sẽ thay em làm thịt hắn." Nhìn gương mặt tươi đẹp như lan như ngọc trước mắt, càng nghĩ hắn càng không cam lòng, mỹ nhân của hắn cứ như vậy bị họ Cam ngấm vào mồm tha đi rồi, ghê tởm tên tiểu nhân này!

Cánh môi Khuất Lam Sơ giật giật lộ ra nụ cười nhạt, vừa rồi hai người nói rất nhỏ nhưng cô nghe rất rõ ràng, cũng không giải thích gì.

Phuong Kiều Sinh nén đau buồn bước chân rời đi, Cam Nhĩ Toàn phát giác có ánh mắt đang nhìn mình, anh ngược mắt cười hỏi: "Lam Lam, sao em lại dùng ánh mắt này nhìn anh?"

"Anh rất gian xảo." Cô điềm đạm nói.

"Tình trường như chiến trường, mọi người phải dùng bản lĩnh của mình, tại sao có thể trách anh lừa gạt hắn." Khuôn mặt anh tươi cười lại gần nàng, "Lam Lam có phải em rất cảm động phải không?"

Cô hơi lui ra một bước, kéo dài khoảng cách với anh, tự tin nói: "Đáng tiếc, cuộc chiến tranh này còn chưa có kết thúc, anh còn chưa phải là người chiến thắng."

*****

Rất quý dị.

Rõ ràng là diện mạo giống nhau như đúc, nhưng tại sao mấy ngày nay anh luôn có cảm giác không đứng ở đâu đó, giống như ở bên cạnh anh người là hai người khác nhau.

Điện hình như giờ phút này ——

"Tốt lắm, Bảo Bảo xuống, nên đổi Bối Bối rồi." Khuất Lam Sơ lấy con mèo trắng trên đầu gối xuống, thay bằng một con mèo trắng khác đang cọ cọ ở bên chân cô lâu rồi.

Năm ngón tay cô nhẹ nhàng xoa bóp cổ của con mèo con, mèo con thoải mái nheo lại mắt, mắt nhìn bộ dáng hưởng thụ của mèo con, môi cô bất giác nhẹ cười một tiếng.

Cam Nhĩ Toàn bưng ly rượu, suy nghĩ sâu xa nhìn chăm chú vào cô.

Vấn đề không phải xuất hiện ở nụ cười của cô, mà là cử chỉ của cô, có lúc cô sẽ giữ khoảng cách mèo con, không muốn đến gần nó, có lúc sẽ giống như bây giờ, thân mật chơi đùa với mèo con chung một chỗ.

Con mèo trắng bên chân còn lại không chịu cô đơn, nhẹ cọ cọ chân Khuất Lam Sơ, meo meo ô meo meo ô làm nũng, cô mỉm cười nhẹ nói: "Bảo Bảo, đừng như vậy, mới vừa rồi đã xoa bóp cho ngươi rồi, bây giờ là thời gian của Bối Bối."

Anh trân trối nhìn hai con vật màu trắng, nghi hoặc mở miệng, "Lam Lam, em nhận ra được bọn chúng như thế nào, ý là Bảo Bảo thì sao, Bối Bối thì sao?"

"Ừ, cạnh chân tôi đây là Bảo Bảo, trên đầu gối là Bối Bối."

Mắt Cam Nhĩ Toàn lộ ra tia quái lạ "Hai con mèo là cùng thai sinh, từ nhỏ đã giống nhau như đúc, chỉ có mẹ anh mới có thể phân biệt được sự khác biệt của bọn chúng, anh xem nhiều năm như vậy, đến bây giờ vẫn còn không nhận ra được bọn chúng ai là ai."

"Thật ra thì rất đơn giản, chỉ cần anh nhìn kỹ là có thể phát hiện sự khác nhau giữa bọn chúng, giống như Bảo Bảo lúc gọi thì sẽ gọi meo meo ô meo meo, mắt sẽ hấp dẫn, nhưng Bối Bối không biết, còn nữa, chòm râu của Bối Bối so với Bảo Bảo thì dài hơn một chút." Khuất Lam Sơ chỉ ra điểm khác biệt của bọn chúng.

"Thì ra là như vậy." Anh bừng tỉnh hiểu ra, vừa đọc suy nghĩ, lông mày cau lại anh ngưng mắt quan sát hai con mèo giống nhau, lại nhìn Khuất Lam Sơ.

Chẳng lẽ, mẹ đưa tới này hai con mèo này tới dụng ý là muốn nói cho anh biết —— có hai Lam Lam giống nhau như đúc? !

Nếu nói như vậy, anh có thể hiểu rõ vì sao mấy ngày nay anh thường thường cảm thấy có cảm giác không tự nhiên kia.

Chỉ là, nếu thật sự là như thế, như vậy, mục đích của họ là gì?

Nếu là để ám sát anh, họ có nhiều cơ hội để ra tay, cần gì kéo dài tới bây giờ?

Chẳng lẽ. . . . . Là muốn khảo nghiệm anh có thể nhận ra họ hay không?

A, anh không ngờ Lam Lam cũng có một mặt bướng bỉnh như vậy

Đã như vậy, anh cũng không thể khiến Lam Lam thất vọng được.

*****

Xoạt xoạt xoạt . . . . .

Bị âm thanh chói tai này quấy nhiễu, rốt cuộc Khuất Lam Thanh mở miệng ——

"Lam Tranh, cậu làm gì ở đây?"

Khuất Lam Tranh ngược mắt nhìn. "Anh không thấy được là tôi đang mài dao sao?"

Anh đương nhiên nhìn ra được "Ta hỏi là tại sao cậu muốn mài dao?" Lam Tranh thường dùng vũ khí là roi, trước kia người chết ở dưới tay cậu ta, hầu hết đều là bị roi ghim chặt cổ hít thở không thông mà chết, cũng có số ít là bị cậu ta dùng quả đấm chấn thương vỡ nội tạng mà chết.

"Dùng để" Khuất Lam Tranh chậm rãi đáp lời "Cạo râu."

Nhìn tới đám râu quai nón trên má cậu ta, Khuất Lam Thanh gạt đầu, "Là nên cạo râu rồi, cậu mới hai mươi bảy tuổi, để đám râu dày kia, khiếm mình giống như là hơn bốn mươi tuổi."

"Nhìn như vậy mới có cảm giác người đàn ông." Dùng ngón tay thử dao một chút, Khuất Lam Tranh thu hồi dao, anh tính toán muốn cạo râu, nhưng cũng tính cạo toàn bộ.

Nheo mắt nhìn cậu ta, nghĩ đến diện mạo trước kia của cậu ta thanh tú như cô gái, Khuất Lam Thanh cười cười, hiểu ra tại sao từ năm mười tám tuổi cậu ta đã bắt đầu để râu.

"Lam Tranh, cậu cảm thấy Cam Nhĩ Toàn có thể nhận ra Lam Sơ và Lam Mạt không?"

"Nếu để bọn họ mặc quần áo giống nhau như đúc, anh nhận ra được không?" Khuất Lam Tranh hỏi ngược lại.

"Tôi không chắc chắn nhận ra, nhưng nếu là Cam Nhĩ Toàn, có lẽ là có thể."

"Ý của anh là hẳn ta nhận ra được?" Khuất Lam Tranh kinh ngạc nói.

"Cậu không phải cảm thấy hành động của anh ta trong hai ngày nay có chút kỳ lạ sao?" Khuất Lam Thanh như có điều suy nghĩ hỏi.

"Kỳ lạ chỗ nào?" Một chút mình cũng không phát giác ra.

Khuất Lam Thanh yên lặng một chút, nói ra mấy bí mật quan sát được trong mấy ngày nay.

"Khi Lam Sơ xuất hiện, cậu ta sẽ đối với con bé đặc biệt thân mật." Thỉnh thoảng xoa xoa tóc con bé, thậm chí thỉnh thoảng lại còn hôn trộm nó, nhưng nếu là Lam Mạt ở bên cạnh cậu ta thì ngoài việc trò chuyện, cậu ta cũng không làm gì, đối xử với Lam Mạt giống như. . . . . giống như đối với khách.

"Có thật không?" Nghe vậy, ánh mắt Khuất Lam Tranh sáng lên, vốn là sau khi đồng ý ông nội anh liền có chút hối hận, dù sao ngay cả bản thân từ nhỏ cùng Lam Sơ, Lam Mạt cùng nhau lớn lên mọi người còn không nhận ra họ, làm sao Cam Nhĩ Toàn lại có thể nhận họ được?

Nhưng mà bây giờ nghe Lam Thanh nói như vậy, đột nhiên anh cảm thấy anh còn có cơ hội thắng lần đánh cuộc này.

"Tôi cũng không xác định phải vậy không, có lẽ là làm cho tôi sai lầm rồi cũng nên" Khuất Lam Thanh cười nhạt nói.

Nghĩ đến một chuyện, Khuất Lam Tranh nghiêm túc mở miệng, "Lam Thanh, sao khi đó anh cũng đồng ý chứ?"

"Ừ." Biết cậu ta hỏi về việc kết thúc gia nghiệp, Khuất Lam Thanh thẳng thắn gạt đầu.

"Tại sao?"

Khuất Lam Thanh suy tư rồi nói: "Nói thật ra, từ khi anh hai mươi tuổi đã bắt đầu thi hành nhiệm vụ tới nay, anh vẫn vì những người chết dưới tay anh kia cảm thấy thấp thòm lo âu."

"Bọn họ đều là đáng chết khốn kiếp!" Khuất Lam Tranh mắng.

"Có lẽ bọn họ thật sự tội ác tày trời, nhưng anh vẫn cảm thấy chúng ta không có tư cách tước đoạt tánh mạng của bọn họ, nhìn thấy càng ngày càng nhiều người chết ở trong tay anh, anh càng lúc càng mờ mịt, vẫn hoài nghi mình làm chuyện này là đúng hay sai."

"Cho tới bây giờ em cũng không hoài nghi, em hoàn toàn tin tưởng em giết những người đó, chẳng khác gì là cứu càng nhiều người." Giọng điệu Khuất Lam Tranh kiên định nói.

"Có lẽ em nói cũng không sai, nhưng trước khi lâm chung bà nội hi vọng chúng ta kết thúc gia nghiệp này, đó là không hi vọng trên lưng chúng ta quá nhiều mạng người, dù sao chúng ta chỉ là người thường, không phải thần cũng không phải là Diêm Vương, không có quyền lực quyết định sự sống chết của bất kỳ người nào."

Bên trong phòng chợt yên lặng xuống, Khuất Lam Tranh nhắm mắt suy nghĩ nhìn dao găm trong tay, nhớ tới những người chết dưới tay mình trong năm gần đây.

Bọn họ không có quyền quyết định sự sống chết của người khác sao? Hình như. . . . . Cũng không sai.

*****

Bầu trời âm u giống như đang nổi lên một trận mưa lớn.

Từ chế được đi ra, ngồi vào trong xe Cam Nhĩ Toàn, Khuất Lam Mạt nghiêng mắt liếc nhìn chỗ tài xế - Cam Nhĩ Toàn một cái, không hiểu hỏi: "Tại sao anh không đồng ý yêu cầu của cô ta? Không phải là anh rất hi đưa cô ta đến đại học Á Văn làm giáo sư hệ được học sao?"

Cam Nhĩ Toàn cho xe chạy, đi ô-tô trên đường. "Không sai, tôi hi vọng cô ta có thể đến đại học Á Văn giảng dạy, chỉ là, tôi không muốn tự mình đem bán mình tùy tiện như vậy." Muốn bán, anh chỉ bán cho một người.

"Tại sao? Dung mạo của cô ta xinh đẹp như vậy, biết bao nhiêu người đàn ông sẽ động lòng chứ?"

"Có lẽ người đàn ông khác sẽ động lòng, nhưng mà đối với tôi mà nói, cô ta cũng chỉ là một người phụ nữ. Huống chi, nếu như mà ta đồng ý cùng cô ta lui tới, để cho mẹ tương lai của con tôi biết, cô ấy sẽ giận đến mức có ý nghĩ bóp chết tôi." Giống như đang nghĩ đến cái gì đó, anh cười híp mắt đưa tay vuốt ve cổ - chỗ đã từng bị người con gái nào đó bầm qua đến mấy lần.

Mẹ tương lai của con anh. Lông mày Khuất Lam Mạt hơi cau lại.

"Cô đã từng động lòng với người nào rồi sao?" Anh liếc nàng một cái. Mặc dù dung mạo hai người tựa hồ giống nhau như đúc, thậm chí ngay cả ăn mặc cũng đều một kiểu, nhưng nhìn kỹ, cũng không khó khăn để phân biệt như vậy.

Mặc dù Lam Lam mặt lạnh như tuyết, nhưng ánh mắt của cô lộ ra chút ấm áp, không giống một người khác Lam Lam, ánh mắt cũng lạnh như sương, còn nữa, bên tai Lam Lam bên tai có nốt ruồi nhỏ, một người khác là không có.

"Không có." Cô không chậm trễ chút nào đáp, "Anh có đối tượng qua lại?" Nếu nói như vậy, vậy anh đối với Lam Sơ ôm chặt là ý gì?

"Đúng vậy. Lại nói, cô cũng đã gặp cô ấy rồi." Hơn nữa còn rất quen thuộc.

"Là ai?"

"Rất nhanh rồi cô sẽ biết." Anh cười thần bí nói.

Trở lại đại học Á Văn, Khuất Lam Mạt và Cam Nhĩ Toàn cùng đi tới phòng chủ tịch.

"A!" Bất ngờ bị học sinh vội chạy xuống cầu thang đụng vào, Khuất Lam Mạt không cẩn thận lao đảo, dựa vào Cam Nhĩ Toàn.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi." Vội vàng chạy xuống thấy hai học sinh đụng vào người, vội vàng nói xin lỗi, tiếp bước chân không ngừng tiếp tục chạy xuống lầu.

Cam Nhĩ Toàn đưa tay vịn vai của cô, sau khi cô đứng vững, liền buông tay ra.

"Không có sao chứ?"

"Ừ." Thấy anh lui ra một bước, lông mày cô thu lại trầm nghĩ, quả nhiên không phải cảm giác của cô bị sai.

Không giống mấy ngày trước, hai ngày nay anh ta tiếp tục đối với cô không có hành động thân mật gì, không những duy trì khoảng cách với cô khi đi bộ mà ngay cả ánh mắt khi nói với cô cũng lộ ra vẻ xa cách nào đó

Chẳng lẽ, anh nhìn ra cái gì?

Sau giữa trưa, lo lắng bầu trời trút mưa to, nhưng tâm tình Cam Nhĩ Toàn không bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại nhìn thấy Khuất Lam Sơ từ toilet đi ra,

cong môi cười.

"Đi thôi." Anh lôi kéo cô đi ra ngoài.

"Bên ngoài đang mưa, anh phải đi đâu?" Nheo mắt nhìn xuống thấy anh nắm tay của mình, lông mày cô ngưng lại, nghĩ anh cũng sẽ như vậy đối với Lam Mạt sao?

"Bởi vì trời mưa nên mới phải đi chơi, chúng ta đi bờ biển xem sóng."

"Xem sóng ư?" Thật không nhận ra sao?. Nghĩ tới cô có chút mất mát, bỗng nhiên lại sợ cảm giác của chính mình, cảm xúc rất buồn cười, không phải là cô hi vọng anh không cần nhận ra mình và Lam Mạt sao?

Một khi anh nhận ra, anh Lam Tranh sẽ giết anh rồi! Cho nên . . . . . Giữ vững như vậy đi, cho đến ngày đánh cuộc kết thúc mới thôi.

Sau khi hai người đi xuống lầu, hai người kia lặng lẽ từ góc tường đi ra ngoài.

"Hắn quả nhiên. . . . . Nhận ra." Trên mặt Khuất Lam Mạt trên mặt nổi lên nụ cười nhạt. "Ông nội, ông thật muốn anh Lam Tranh giết anh ta sao?"

"Sợ rằng Lam Tranh phải thất vọng rồi, bởi vì, "khỏe miệng ông lão cười một tiếng, "Người ủy thác hủy bỏ giao dịch này." Nếu đối phương không hủy bỏ thì cuối cùng ông cũng sẽ đơn phương hủy bỏ.

Cũng bởi vì lúc đầu người ủy thác muốn giết đối tượng là Cam Nhĩ Toàn, mà cái tên này làm ông nhớ tới tám năm trước ở nơi máy bay rơi kia, vô tình gặp người thiếu niên kia, cho nên ông mới sẽ đón nhận vụ mua bán này, làm thành vụ giao dịch cuối cùng trước khi nhà họ Khuất thu tay lại.

Nhưng khoản giao dịch này bắt đầu ông không có ý định phải chăm chỉ thi hành, bởi vì trải qua điều tra, Cam Nhĩ Toàn không chỉ không có làm việc ác, trong tay cậu ta còn chủ trì mấy nhà do nhà họ Cam quyền góp thành lập cơ quan từ thiện, những năm gần đây trợ giúp không ít người.

"Người ta hủy bỏ giao dịch?"

"Ừ."

"Như vậy màn trò chơi này có còn phải tiếp tục sao?"

"Dĩ nhiên, thời gian của trò chơi còn chưa có hết, huống chi, Lam Mạt, không phải con muốn nhìn một chút Cam Nhĩ Toàn định làm gì sao?"

"Suy nghĩ."

"Vậy thì chơi đến cuối cùng thôi." Bên trong phòng an tĩnh làm Khuất Lam Sơ cảm thấy buồn bực.

Hai ngày nay Cam Nhĩ Toàn rất an tĩnh lạ thường, cô biết anh đang nhìn một quyển được đặt tên là 《Hoàng Nhất Đại Sư Truyền》 sách, nhưng thấy anh chuyên chú như vậy, làm cô có chút ngoài ý muốn.

Càng làm lòng cô nghi ngờ, lấy cá tính của anh, làm sao cảm thấy hứng thú đối với bộ sách Phật giáo này?

Tồn hai ngày, rốt cuộc đọc xong quyển sách trên tay, sau bàn giấy Cam Nhĩ Toàn ngẩng đầu lên, làm một tuyên bố.

"Anh quyết định."

"Anh quyết định cái gì?" Cô không hiểu hỏi.

Lông mày cuộn lại cười, sắc mặt nghiêm túc, chậm chậm nói, "Anh muốn quy y tam bảo."

"Quy y tam bảo" Cô ngẩn người.

"Đúng, Lam Lam, em đã nghe qua chuyện của đại sư Hoàng Nhất chưa?"

"Tôi chỉ biết ông ta là hòa thượng."

"Đại sư Hoàng Nhất từ bi, đã từ bỏ tình yêu với vợ, hiến thân cho Phật, đem tình yêu nhỏ biến thành tình yêu lớn, dùng Phật pháp phổ độ tới người đời, cho nên, anh quyết định làm theo tinh thần của đại sư."

Làm theo tinh thần của đại sư ư? Khuất Lam Sơ.

"Ý của anh là. . . . . Người phải xuất gia?" Cô nghi ngờ quan sát anh, hiếm khi thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh "Anh đang nói giỡn à?"

"Em cảm thấy bộ dạng của anh giống như đang nói đùa sao?"

"Anh. . . . . Nói thật chứ?" Cô khó có thể tin kiểu người như anh lười biếng lại thêm tính cách thích hưởng thụ, bắt đầu nảy sinh ý muốn xuất gia là gat

người chứ?

Anh từ từ gạt đầu, về mặt bình tĩnh. "Anh nói muốn quy y tam bảo là thật."

". . . . ." Không cách nào phân biệt lời nói của anh là thật hay giả, cô nhất thời kinh ngạc.

"Chờ an bài xong những công việc này đang dở, hai ngày tới ta sẽ đến miếu."

Mất cô lộ ra nghi ngờ xem xét anh kỹ lưỡng, yên lành, làm sao cô có thể tin anh lại đột nhiên muốn xuất gia tu hành.

Anh trầm lặng thờ dài, tiếp chậm rãi lên tiếng, "Lam Lam, có lẽ em khó mà tin được, chẳng qua anh không có lừa em, anh quyết định quy y tam bảo, đi sâu vào tìm hiểu cuộc sống vô thường."

Nói xong, Cam Nhĩ Toàn không nói gì nữa, phòng làm việc bị bao phủ trong sự im lặng ngột ngạt, khiến Khuất Lam Sơ lơ mơ cảm thấy lo lắng.

Cô không tin anh đang nghiêm túc, nhưng, thấy anh ngồi ngay ngắn ở trước bàn, hiếm khi lại chuyên chú phê chuẩn đồng công văn chất cao kia thì cô nhẹ khép mi mắt lại, có chút không xác định được.

Cổ Văn Văn nhìn xấp công văn được phê chuẩn, không dám tin mở trừng hai mắt. "Tất cả những thứ này đều được phê chuẩn"

"Đúng vậy, xin lỗi, Văn Văn, mấy năm nay tôi quá lười biếng rồi, làm cô tăng lên không ít gánh nặng công việc " Cam Nhĩ Toàn khiêm tốn nói, lại nói tiếp: "Trong hai ngày tới tôi sẽ đem tất cả công văn phê chuẩn xong ."

"A, lỗi tại tôi có phải có vấn đề hay không?" Cổ Văn Văn kinh ngạc, đưa ngón út ra móc móc lỗ tai.

"Văn Văn, cô không có nghe lầm, là cô nghiêm túc làm tốt việc của thư ký, mấy năm này tôi vẫn rất cảm kích cô."

Sao nghe chủ tịch nói chuyện giống như sắp phải đi xa cô, Cổ Văn Văn nghi hoặc nhìn Khuất Lam Sơ, buồn bực hỏi: "Khuất tiểu thư, chủ tịch có phải đang sốt hay không?"

"Văn Văn, tôi không có bị sốt." Cầm tay của cô, bộ mặt anh thành khẩn, "Tôi thật sự vô cùng cảm tạ cô trong vài năm nay vẫn làm việc cùng tôi."

Lần này nghe xong cảm nghĩ liền trở về phòng làm việc của người đàn ông, Cổ Văn Văn kinh ngạc hỏi: "Khuất tiểu thư, chủ tịch, anh ấy xảy ra chuyện gì rồi?" Đầu anh bị sao vậy? Nếu không sao lại nói ra những lời này không giống với tính cách của chủ tịch.

"Anh ta nói muốn xuất gia."

"Xuất. . . . . Xuất gia? Điều này sao có thể? !" Nghe vậy, cô kinh ngạc thiếu chút nữa cắn luôn đầu lưỡi của mình.

"Tôi cũng vậy không tin anh làm như vậy thật." Khuất Lam Sơ nhún nhẹ lông mày. Anh là đang diễn trò sao? Hay là thật sự đột nhiên ngộ ra?

Đẩy đẩy gong kiếng một cái, Cổ Văn Văn trầm ngâm nói: "Trước tiên chúng ta yên lặng theo dõi diễn biến, xem đến cuối cùng chủ tịch đang giở trò quỷ gì." Đánh chết cô cô cũng không tin Cam Nhĩ Toàn sẽ xuất gia.

*****

Đi tới miếu cũ thanh tịnh, Cam Nhĩ Toàn thay một quần áo màu đen Hải Thanh, bình thường gương mặt tuấn mỹ hay đùa giỡn, không tập trung giờ phút này đều bị vẻ mặt nghiêm trang, trịnh trọng thay thế.

Đi cùng là Khuất Lam Mạt, ánh mắt lạnh tanh lẳng lẳng quan sát anh.

Cô không cách nào từ ánh mắt của anh đoán được trong lòng người đàn ông này đến tột cùng là đang có ý đồ gì, bây giờ cũng đi tới trong miếu rồi, chẳng lẽ anh ta thật sự tính muốn xuất gia?

Trên đại điện, một vị hòa thượng trẻ tuổi mặc trường bào màu nâu trẻ tuổi phía trước hành lễ hỏi thăm, "Cam thí chủ, xin hỏi cậu đã chuẩn bị xong chưa?"

"Được rồi, tôi đã chuẩn bị xong."

"Vậy để tôi đi mời sư phụ ra, vì người chủ trì quy y."

"Làm phiền pháp sư rồi."

Mắt Khuất Lam Mạt lộ ra vẻ kinh nghi nhìn chăm chú vào Cam Nhĩ Toàn đang ngồi xếp bằng ở trên chiếu cỏ. Không lâu, đã nhìn thấy một lão hòa thượng khuôn mặt hiền lành chậm rãi đi ra ngoài.

Hai đầu gối Cam Nhĩ Toàn quỳ dưới đất lắng nghe lão hòa thượng mở Phật hiệu ra, tiếp đến lão hòa thượng cười chum chim nói: "Cam thí chủ, hiện tại chúng ta bắt đầu quy y rồi, tôi đọc. . . . ."

"Chờ một chút." Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng đột nhiên cắt ngang lời lão hòa thượng lời.

"Vị nữ thí chủ này có chuyện gì không?" Lão hòa thượng không hiểu đưa mắt nhìn sang, liếc thấy hai cổ gái đáng dấp giống nhau như đúc thì mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, chợt cười nhạt một tiếng.

"Cam Nhĩ Toàn, anh thật muốn xuất gia?"

"Lam Lam, anh đang quy y" đối với sự xuất hiện của cô Cam Nhĩ Toàn tỏ vẻ bất ngờ "Em có cần với em gái hay chị gái cùng xem lễ trước, chờ nghi thức hoàn thành xong, có lời gì nói sau."

Nghe vậy, Khuất Lam Sơ kinh ngạc mở miệng, "Anh nhận ra được hai chị em chúng ta !"

Anh mỉm cười nhướn mày, "Dĩ nhiên, giống như em có thể nhận ra của Bảo Bảo Bối Bối, em với cô ấy cũng vậy phân biệt rất rõ ràng, mấy ngày nay anh nhưng không có hôn nhâm người, ôm nhâm người."

Đầu tiên Khuất Lam Sơ vui mừng, tiếp đó lại lo lắng mi tâm xoắn lại, anh nhận ra mình, anh Lam Tranh nhất định sẽ không bỏ qua anh.

Bên ngoài chùa, một giọng nam hưng phấn nói: "Ông nội, Cam Nhĩ Toàn nhận ra, nói như vậy là con thắng."

"Không sai, là con thắng," giọng điệu của ông lão già dặn lộ ra ý cười, "Chỉ là, đáng tiếc là người ủy thác đã hủy bỏ giao dịch."

"Cái gì? !" Khuất Lam Tranh trở mắt nhìn về phía người đứng đầu họ Khuất.

Khuất Lam Thanh nghe lời của tổ phụ, sá quái lạ mà nói: "Người ủy thác nếu đã chủ động hủy bỏ giao dịch, nói cách khác nhiệm vụ này hủy bỏ"

"Đúng vậy." Ông lão gật đầu.

Nghe vậy, về mặt Khuất Lam Sơ lộ vẻ vui mừng, hủy bỏ nhiệm vụ!

"Chuyện này xảy ra khi nào?" Khuất Lam Tranh không dám tin hỏi.

"Mấy ngày trước."

"Ông nội, ông đang trêu chọc cháu!" Khuất Lam Tranh căm giận bất bình, giận dữ nói, hẳn có cảm giác mình bị lừa gạt.

"Không, Lam Tranh, ông không có đùa bốn người, ông chỉ muốn khảo nghiệm xem Cam Nhĩ Toàn có tư cách làm chồng của cháu gái ta - cháu rể của ta hay không?."

"Như vậy, tôi có tư cách hay không?" Cam Nhĩ Toàn quay đầu lại cười hỏi.

Ông lão cười nhẹ nói: "Cậu có tư cách rồi, chỉ là kết quả cuối cùng còn phụ thuộc vào Khuất Lam Sơ. Đúng rồi, không phải là cậu muốn quy y sao? Chúng ta không quấy rầy cậu, xin tiếp tục thôi." Quy y cùng xuất gia ý nghĩ cũng không giống nhau, điểm tiêu xảo nhỏ này còn muốn lừa gạt ông.

Cam Nhĩ Toàn cười híp mắt nhìn Khuất Lam Sơ, "Đã đến như vậy rồi, Lam Lam, em và ông nội có muốn quy y luôn không?" Hôm nay an bài quy y này, trừ ý nghĩ muốn dụ Lam Lam ra ngoài, một cái mục đích khác là vì lễ tạ thần, thực tế tám năm trước anh trước tượng Phật cam kết.

Anh đã gặp lại được cô gái nhỏ năm đó đã cứu anh trên mây bay, cho nên, cũng nên thực hiện lời hứa của mình, quy y cửa Phật.

Nghe vậy, Khuất Lam Sơ ngẩn người, chỉ nghe giọng của ông nội nói ——

"Cũng tốt, lão già này cũng cùng quy y, Lam Thanh, Lam Vinh, Lam Tranh, các con cũng vậy."

Sau đó, pháp sư lấy vài bộ đồ màu đen để cho bọn họ thay, bọn họ quỳ gối trên đại điện, dưới sự chứng kiến của chủ trì quy y Phật, trở thành đệ tử Phật môn.

Sau khi nghi thức kết thúc, mọi người ra khỏi đại điện.

Khuất Lam Sơ nghiêm mặt lạnh lùng cất tiếng chất vấn, "Không phải là anh nói anh muốn xuất gia sao?"

"Đó là người nói, từ đầu tới giờ anh cũng không có nói qua hai chữ xuất gia này, anh chỉ nói anh muốn quy y tam bảo." Cam Nhĩ Toàn vô tội phản bác nói.

Cô nheo mắt phượng lại "Là anh cố ý muốn cho tôi hiểu lầm đúng không?" Đúng vậy, không phải chính miệng anh nói là muốn xuất gia làm hòa thượng, nhưng lúc đó lời và hành động hành động của anh. . . . . Căn bản là lừa gạt cô.

"Lam Lam, em hiểu lầm, làm sao anh biết được em không hiểu ý nghĩa của quy y tam bảo."

Anh đây là đang giễu cợt cô văn học nông cạn?" trước đây tôi cũng không phải là Phật tử, làm sao hiểu rõ chuyện này."

"Vậy bây giờ biết cũng không muộn." Mặt Cam Nhĩ Toàn tràn đầy dịu dàng, "Chúng ta trở về đi thôi."

"Nếu người ủy đã thác hũ bỏ giao dịch, tôi cũng vậy nên trở về nhà họ Khuất." Đã không còn thi hành nhiệm vụ giết anh rồi, cô hình như không lý do gì để ở lại bên cạnh anh.

"Lam Lam, em đang nghĩ sẽ quit nợ, em còn thiếu anh tám chuyện chưa hoàn thành đấy."

"Cam Nhĩ Toàn, nếu như cả đời anh đều không nói ra tám chuyện kia, chẳng phải là anh muốn tôi cả đời đi theo anh?"

Không sai." Anh thừa nhận không kiêng kỵ, "Đời này em nhất định phải theo anh."

"Anh . . . ." Cô kháng nghị lại bị anh nuốt hết, sau một lúc đấu tranh tư tưởng, cuối cùng, cô cũng lẳng lẳng chìm đắm, triền miên trong nụ hôn sau của anh.

Dưới bầu trời, bướm bay qua lại, một màu xanh biết giống như cũng mỉm cười.

*****

"Đây là cái gì?"

"Anh chưa ăn thịt heo, thì cũng thấy qua heo chạy rồi chứ."

"Không, anh ăn thịt heo, nhưng không có tận mắt nhìn thấy heo chạy ngoài đường." Đôi mắt Cam Nhĩ Toàn mang ý cười hỏi: "Lam Lam, em mang con heo xuống, chẳng lẽ còn muốn tôi nay nướng toàn bộ heo ăn?"

"Dĩ nhiên không phải, " Khuất Lam Sơ nhìn anh chằm chằm cảnh cáo "Tiểu Khả là sủng vật từ nhỏ tôi nuôi đến lớn, không cho phép anh có ý đồ với nó."

"Em nuôi một con heo lớn như vậy làm sủng vật?" Cam Nhĩ Toàn không thể tưởng tượng nổi hỏi. Nhìn nó, anh chỉ cảm thấy có chỉ đề tài ăn uống ở trước mặt anh lúc ẩn lúc hiện, thân thịt béo này làm cho người ta kích động muốn tóm cổ nó làm thịt.

"Tôi cũng không biết tiểu Khả trưởng thành lại lớn như vậy, nó lúc nhỏ là một con vật rất nhỏ." Mấy năm trước lúc ở chợ đêm thấy nó, nó dùng đôi mắt làm bộ đáng thương nhìn cô, làm cô không đành lòng bước đi.

Người báo nói với cô loại heo là heo mini, chưa trưởng thành, cho nên ông mới yên tâm dẫn nó về nhà.

Ai biết con heo mini này sau khi càng trưởng thành càng lớn, sau khi lớn lên tới lúc đứng lên so với cô càng cao hơn, nhà họ Khuất không ít người bắt đầu mơ ước thịt trên người nó, muốn đem nó làm thịt ăn, dĩ nhiên có chết cô cũng không chịu.

Con heo kia nghênh ngang ở nhà anh ngời đông ngời tay, Cam Nhĩ Toàn hồ nghi hỏi: "Lam Lam, em mang theo nó tới, không phải là tính để nó ở cùng với chúng ta chứ?"

"Nó là tôi nuôi, đương nhiên là muốn đi cùng với tôi. Xem ra anh rất không hoan nghênh nó, vậy để tôi dẫn nó đi." Nói xong, cô xoay rồi đi.

"Chờ một chút, " anh kịp thời kéo tay cô "Anh không có nói là anh không hoan nghênh nó, chỉ là con heo mập này có phải rất khó chăm sóc hay không?"

"Nó gọi là tiểu Khả, anh không phải dùng lo lắng, nó được chăm sóc lại rất thích sạch sẽ." Khuất Lam Sơ vỗ nhẹ tay hai, cho gọi yêu heo, "Tiểu Khả, đi qua chào hỏi."

Tiểu Khả sau lưng cái đuôi lắc nhẹ hai cái, đứng đưa thân thể cao lớn hướng Cam Nhĩ Toàn đi tới, tiếp đó nâng cao chân trước nằm trên người anh, heo quyết nâng mồm dùng sức hướng tới anh hôn mấy cái.

A, bị một con heo hôn! Mặt Cam Nhĩ Toàn đen sì lui về phía sau hai bước, không ngờ nó nhiệt tình đuổi theo, "Đủ rồi, đủ rồi, người không cần tới nữa."

Khuất Lam Sơ nữa vỗ tay ba cái. Tiểu Khả hưng phấn vung vẩy cái đuôi, lui về phía sau mở mấy bước, tiếp đó mở móng heo đi phía trước ra sức nhảy một cái.

"A!" Chợt bị con vật khổng lồ va chạm, Cam Nhĩ Toàn bị đụng ngã trên mặt đất, thân thể Tiểu Khả to mập đè trên người anh, không ngừng dùng mồm heo thay anh rửa mặt.

Trong phút chốc gương mặt tuần tú của anh liền dính một mặt nước miếng heo, anh chán ghét quát: "Người...người, người lăn xuống cho ta!"

"Xem ra tiểu Khả rất thích anh, khả năng này nói cách khác chính là khác phái hấp dẫn nhau thôi."

"Có ý gì?" Anh muốn đẩy con lợn béo xuống khỏi người anh, nhưng nó quá nặng làm người ta đẩy cũng đẩy không được.

"Anh không nhận ra tiểu Khả là con heo mẹ sao? Hiện tại giống như đang ở thời kỳ động dục." Giọng nói trong trẻo lạnh lùng không giấu được ý cười.

Heo mẹ? Động dục? Anh tức giận gầm thét. "Lam Lam, để nó đi xuống cho anh, trễ một bước nữa, anh bảo đảm lập tức làm thịt nó!"

Tiếng cười thanh thúy đột nhiên vang lên, anh liếc về người đang nở nụ cười rực rỡ, mắt nhìn ngây dại.

Bạn đang đọc truyện *Tam Thiếu Nhà Họ Cam Thích Nói Giỡn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chương 9.2

Bên trong phòng an tĩnh làm Khuất Lam Sơ cảm thấy buồn bực.

Hai ngày nay Cam Nhĩ Toàn rất an tĩnh lạ thường, cô biết anh đang nhìn một quyển được đặt tên là 《Hoàng Nhất Đại Sư Truyền》 sách, nhưng thấy anh chuyên chú như vậy, làm cô có chút ngoài ý muốn.

Càng làm lòng cô nghi ngờ, lấy cá tính của anh, làm sao cảm thấy hứng thú đối với bộ sách Phật giáo này?

Tồn hai ngày, rốt cuộc đọc xong quyển sách trên tay, sau bàn giấy Cam Nhĩ Toàn ngẩng đầu lên, làm một tuyên bố.

"Anh quyết định."

"Anh quyết định cái gì?" Cô không hiểu hỏi.

Lông mày cuộn lại cười, sắc mặt nghiêm túc, chậm chậm nói, "Anh muốn quy y tam bảo."

"Quy y tam bảo" Cô ngăn người.

"Đừng, Lam Lam, em đã nghe qua chuyện của đại sư Hoàng Nhất chưa?"

"Tôi chỉ biết ông ta là hòa thượng."

"Đại sư Hoàng Nhất từ bi, đã từ bỏ tình yêu với vợ, hiến thân cho Phật, đem tình yêu nhỏ biến thành tình yêu lớn, dùng Phật pháp phổ độ tới người đời, cho nên, anh quyết định làm theo tinh thần của đại sư."

Làm theo tinh thần của đại sư ư? Khuất Lam Sơ.

"Ý của anh là..... Người phải xuất gia?" Cô nghi ngờ quan sát anh, hiếm khi thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh "Anh đang nói giỡn à?"

"Em cảm thấy bộ dạng của anh giống như đang nói đùa sao?"

"Anh..... Nói thật chứ?" Cô khó có thể tin kiểu người như anh lười biếng lại thêm tính cách thích hưởng thụ, bắt đầu nảy sinh ý muốn xuất gia là gạt người chứ?

Anh từ từ gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh. "Anh nói muốn quy y tam bảo là thật."

"....." Không cách nào phân biệt lời nói của anh là thật hay giả, cô nhất thời kinh ngạc.

"Chờ an bài xong những công việc này đang dở, hai ngày tới ta sẽ đến miếu."

Mất cô lộ ra nghi ngờ xem xét anh kỹ lưỡng, yên lành, làm sao cô có thể tin anh lại đột nhiên muốn xuất gia tu hành.

Anh trầm lặng thờ dài, tiếp chậm rãi lên tiếng, "Lam Lam, có lẽ em khó mà tin được, chẳng qua anh không có lừa em, anh quyết định quy y tam bảo, đi sâu vào tìm hiểu cuộc sống vô thường."

Nói xong, Cam Nhĩ Toàn không nói gì nữa, phòng làm việc bị bao phủ trong sự im lặng ngột ngạt, khiến Khuất Lam Sơ lơ mơ cảm thấy lo lắng.

Cô không tin anh đang nghiêm túc, nhưng, thấy anh ngồi ngay ngắn ở trước bàn, hiếm khi lại chuyên chú phê chuẩn đồng công văn chất cao kia thì cô nhẹ khép mi mắt lại, có chút không xác định được.

Cổ Văn Văn nhìn xấp công văn được phê chuẩn, không dám tin mở trừng hai mắt. "Tất cả những thứ này đều được phê chuẩn"

"Đúng vậy, xin lỗi, Văn Văn, mấy năm nay tôi quá lười biếng rồi, làm cô tăng lên không ít gánh nặng công việc " Cam Nhĩ Toàn khiêm tốn nói, lại nói tiếp: "Trong hai ngày tôi sẽ đem tất cả công văn phê chuẩn xong."

"A, lỗi tại tôi có phải có vấn đề hay không?" Cổ Văn Văn kinh ngạc, đưa ngón út ra móc móc lỗ tai.

"Văn Văn, cô không có nghe lầm, là cô nghiêm túc làm tốt việc của thư ký, mấy năm này tôi vẫn rất cảm kích cô."

Sao nghe chủ tịch nói chuyện giống như sắp phải đi xa cô, Cổ Văn Văn nghi hoặc nhìn Khuất Lam Sơ, buồn bực hỏi: "Khuất tiểu thư, chủ tịch có phải đang sốt hay không?"

"Văn Văn, tôi không có bị sốt." Cầm tay của cô, bộ mặt anh thành khẩn, "Tôi thật sự vô cùng cảm tạ cô trong vài năm nay vẫn làm việc cùng tôi."

Lần này nghe xong cảm nghĩ liền trở về phòng làm việc của người đàn ông, Cổ Văn Văn kinh nghi hỏi: "Khuất tiểu thư, chủ tịch, anh ấy xảy ra chuyện gì rồi?" Đầu anh bị sao vậy? Nếu không sao lại nói ra những lời này không giống với tính cách của chủ tịch.

"Anh ta nói muốn xuất gia."

"Xuất..... Xuất gia? Điều này sao có thể?!" Nghe vậy, cô kinh ngạc thiếu chút nữa cắn luôn đầu lưỡi của mình.

"Tôi cũng vậy không tin anh làm như vậy thật." Khuất Lam Sơ nhún nhẹ lông mày. Anh là đang diễn trò sao? Hay là thật sự đột nhiên ngộ ra?

Đẩy đẩy gong kiếng một cái, Cổ Văn Văn trầm ngâm nói: "Trước tiên chúng ta yên lặng theo dõi diễn biến, xem đến cuối cùng chủ tịch đang giở trò quỷ gì." Đánh chết cô cô cũng không tin Cam Nhĩ Toàn sẽ xuất gia.

*****

Đi tới miếu cũ thanh tịnh, Cam Nhĩ Toàn thay một quần áo màu đen Hải Thanh, bình thường gương mặt tuấn mỹ hay đùa giỡn, không tập trung giờ phút này đều bị vẻ mặt nghiêm trang, trịnh trọng thay thế.

Đi cùng là Khuất Lam Mạt, ánh mắt lạnh tanh lẳng lẳng quan sát anh.

Cô không cách nào từ ánh mắt của anh đoán được trong lòng người đàn ông này đến tột cùng là đang có ý đồ gì, bây giờ cũng đi tới trong miếu rồi, chẳng lẽ anh ta thật sự tính muốn xuất gia?

Trên đại điện, một vị hòa thượng trẻ tuổi mặc trường bào màu nâu trẻ tuổi phía trước hành lễ hỏi thăm, "Cam thí chủ, xin hỏi cậu đã chuẩn bị xong chưa?"

"Được rồi, tôi đã chuẩn bị xong."

"Vậy để tôi đi mời sư phụ ra, vì người chủ trì quy y."

"Làm phiền pháp sư rồi."

Mắt Khuất Lam Mạt lộ ra vẻ kinh nghi nhìn chăm chú vào Cam Nhĩ Toàn đang ngồi xếp bằng ở trên chiếu cỏ. Không lâu, đã nhìn thấy một lão hòa thượng khuôn mặt hiền lành chậm rãi đi ra ngoài.

Hai đầu gối Cam Nhĩ Toàn quỳ dưới đất lắng nghe lão hòa thượng mở Phật hiệu ra, tiếp đến lão hòa thượng cười chồm chồm nói: "Cam thí chủ, hiện tại chúng ta bắt đầu quy y rồi, tôi đọc....."

"Chờ một chút." Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng đột nhiên cắt ngang lời lão hòa thượng lời.

"Vị nữ thí chủ này có chuyện gì không?" Lão hòa thượng không hiểu đưa mắt nhìn sang, liếc thấy hai cổ gái dáng dấp giống nhau như đúc thì mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, chột cười nhạt một tiếng.

"Cam Nhĩ Toàn, anh thật muốn xuất gia?"

"Lam Lam, anh đang quy y" đối với sự xuất hiện của cô Cam Nhĩ Toàn tỏ vẻ bất ngờ "Em có cần với em gái hay chị gái cùng xem lễ trước, chờ nghi thức hoàn thành xong, có lời gì nói sau."

Nghe vậy, Khuất Lam Sơ kinh ngạc mở miệng, "Anh nhận ra được hai chị em chúng ta!"

Anh mỉm cười nhướn mày, "Dĩ nhiên, giống như em có thể nhận ra của Bảo Bảo Bối Bối, em với cô ấy cũng vậy phân biệt rất rõ ràng, mấy ngày nay anh nhưng không có hôn nhầm người, ôm nhầm người."

Đầu tiên Khuất Lam Sơ vui mừng, tiếp đó lại lo lắng mi tâm xoắn lại, anh nhận ra mình, anh Lam Tranh nhất định sẽ không bỏ qua anh.

Bên ngoài chùa, một giọng nam hưng phấn nói: "Ông nội, Cam Nhĩ Toàn nhận ra, nói như vậy là con thắng."

"Không sai, là con thằng, " giọng điệu của ông lão già dặn lộ ra ý cười, "Chỉ là, đáng tiếc là người ủy thác đã hủy bỏ giao dịch.""Cái gì?!" Khuất Lam Tranh trở mắt nhìn về phía người đứng đầu họ Khuất.

Khuất Lam Tranh nghe lời của tổ phụ, sá quái lạ mà nói: "Người ủy thác nếu đã chủ động hủy bỏ giao dịch, nói cách khác nhiệm vụ này hủy bỏ"

"Đúng vậy." Ông lão gật đầu.

Nghe vậy, về mặt Khuất Lam Sơ lộ vẻ vui mừng, hủy bỏ nhiệm vụ!

"Chuyện này xảy ra khi nào?" Khuất Lam Tranh không dám tin hỏi.

"Mấy ngày trước."

"Ông nội, ông đang trêu chọc cháu!" Khuất Lam Tranh căm giận bất bình, giận dỗi nói, hẳn có cảm giác mình bị lừa gạt.

"Không, Lam Tranh, ông không có đùa bỡn người, ông chỉ muốn khảo nghiệm xem Cam Nhĩ Toàn có tư cách làm chồng của cháu gái ta - cháu rể của ta hay không?."

"Như vậy, tôi có tư cách hay không?" Cam Nhĩ Toàn quay đầu lại cười hỏi.

Ông lão cười nhẹ nói: "Cậu có tư cách rồi, chỉ là kết quả cuối cùng còn phụ thuộc vào Khuất Lam Sơ. Đúng rồi, không phải là cậu muốn quy y sao? Chúng ta không quấy rầy cậu, xin tiếp tục thôi." Quy y cùng xuất gia ý nghĩ cũng không giống nhau, điểm tiêu xảo nhỏ này còn muốn lừa gạt ông.

Cam Nhĩ Toàn cười híp mắt nhìn Khuất Lam Sơ, "Đã đến như vậy rồi, Lam Lam, em và ông nội có muốn quy y luôn không?" Hôm nay an bài quy y này, trừ ý nghĩ muốn dụ Lam Lam ra ngoài, một cái mục đích khác là vì lễ tạ thần, thực tế tám năm trước anh trước tượng Phật cam kết.

Anh đã gặp lại được cô gái nhỏ năm đó đã cứu anh trên máy bay, cho nên, cũng nên thực hiện lời hứa của mình, quy y cửa Phật.

Nghe vậy, Khuất Lam Sơ ngẩn người, chỉ nghe giọng của ông nội nói ——

"Cũng tốt, lão già này cũng cùng quy y, Lam Thanh, Lam Vinh, Lam Tranh, các con cũng vậy."

Sau đó, pháp sư lấy vài bộ đồ màu đen để cho bọn họ thay, bọn họ quỳ gối trên đại điện, dưới sự chứng kiến của chủ trì quy y Phật, trở thành đệ tử Phật môn.

Sau khi nghi thức kết thúc, mọi người ra khỏi đại điện.

Khuất Lam Sơ nghiêm mặt lạnh lùng cất tiếng chất vấn, "Không phải là anh nói anh muốn xuất gia sao?"

"Đó là người nói, từ đầu tới giờ anh cũng không có nói qua hai chữ xuất gia này, anh chỉ nói anh muốn quy y tam bảo." Cam Nhĩ Toàn vô tội phản bác nói.

Cô nheo mắt phượng lại "Là anh cố ý muốn cho tôi hiểu lầm đúng không?" Đúng vậy, không phải chính miệng anh nói là muốn xuất gia làm hòa thượng, nhưng lúc đó lời và hành động hành động của anh..... Căn bản là lừa gạt cô.

"Lam Lam, em hiểu lầm, làm sao anh biết được em không hiểu ý nghĩa của quy y tam bảo."

Anh đây là đang giễu cợt cô văn học nông cạn?" trước đây tôi cũng không phải là Phật tử, làm sao hiểu rõ chuyện này."

"Vậy bây giờ biết cũng không muộn." Mặt Cam Nhĩ Toàn tràn đầy dụ dằng, "Chúng ta trở về đi thôi."

"Nếu người ủy đã thác hủy bỏ giao dịch, tôi cũng vậy nên trở về nhà họ Khuất." Đã không còn thi hành nhiệm vụ giết anh rồi, cô hình như không lý do gì để ở lại bên cạnh anh.

"Lam Lam, em đang nghĩ sẽ quit nợ, em còn thiếu anh tám chuyện chưa hoàn thành đấy."

"Cam Nhĩ Toàn, nếu như cả đời anh đều không nói ra tám chuyện kia, chẳng phải là anh muốn tôi cả đời đi theo anh?"

Không sai." Anh thừa nhận không kiêng kỵ, "Đời này em nhất định phải theo anh."

"Anh....." Cô kháng nghị lại bị anh nuốt hết, sau một lúc đấu tranh tư tưởng, cuối cùng, cô cũng lẳng lẳng chìm đắm, triền miên trong nụ hôn sau của anh.

Dưới bầu trời, bướm bay qua lại, một màu xanh biết giống như cũng mỉm cười.

*****

"Đây là cái gì?"

"Anh chưa ăn thịt heo, thì cũng thấy qua heo chạy rồi chứ."

"Không, anh ăn thịt heo, nhưng không có tận mắt nhìn thấy heo chạy ngoài đường." Đôi mắt Cam Nhĩ Toàn mang ý cười hỏi: "Lam Lam, em mang con heo xuống, chẳng lẽ còn muốn tối nay nướng toàn bộ heo ăn?"

"Dĩ nhiên không phải, " Khuất Lam Sơ nhìn anh chăm chăm cảnh cáo "Tiểu Khả là sủng vật từ nhỏ tôi nuôi đến lớn, không cho phép anh có ý đồ với nó."

"Em nuôi một con heo lớn như vậy làm sủng vật?" Cam Nhĩ Toàn không thể tưởng tượng nổi hỏi. Nhìn nó, anh chỉ cảm thấy có chi đề tài ăn uống ở trước mặt anh lúc ăn lúc hiện, thân thịt béo này làm cho người ta kích động muốn tóm cổ nó làm thịt.

"Tôi cũng không biết tiểu Khả trưởng thành lại lớn như vậy, nó lúc nhỏ là một con vật rất nhỏ." Mấy năm trước lúc ở chợ đêm thấy nó, nó dùng đôi mắt làm bộ đáng thương nhìn cô, làm cô không đành lòng bước đi.

Người báo nói với cô loại heo là heo mini, chưa trưởng thành, cho nên ông mới yên tâm dẫn nó về nhà.

Ai biết con heo mini này sau khi càng trưởng thành càng lớn, sau khi lớn lên tới lúc đứng lên so với cô càng cao hơn, nhà họ Khuất không ít người bắt đầu mơ ước thịt trên người nó, muốn đem nó làm thịt ăn, dĩ nhiên có chết cô cũng không chịu.

Con heo kia nghênh ngang ở nhà anh ngồi đông ngồi tây, Cam Nhĩ Toàn hồ nghi hỏi: "Lam Lam, em mang theo nó tới, không phải là tính để nó ở cùng với chúng ta chứ?"

"Nó là tôi nuôi, đương nhiên là muốn đi cùng với tôi. Xem ra anh rất không hoan nghênh nó, vậy để tôi dẫn nó đi." Nói xong, cô xoay rồi đi.

"Chờ một chút, " anh kịp thời kéo tay cô "Anh không có nói là anh không hoan nghênh nó, chỉ là con heo mập này có phải rất khó chăm sóc hay không?"

"Nó gọi là tiểu Khả, anh không phải dùng lo lắng, nó được chăm sóc lại rất thích sạch sẽ." Khuất Lam Sơ vỗ nhẹ tay hai, cho gọi yêu heo, "Tiểu Khả, đi qua chào hỏi."

Tiểu Khả sau lưng cái đuôi lắc nhẹ hai cái, đứng đưa thân thể cao lớn hướng Cam Nhĩ Toàn đi tới, tiếp đó nâng cao chân trước nằm trên người anh, heo quyết nâng mồm dùng sức hướng tới anh hôn mấy cái.

A, bị một con heo hôn! Mặt Cam Nhĩ Toàn đen sì lui về phía sau hai bước, không ngờ nó nhiệt tình đuổi theo, "Đủ rồi, đủ rồi, người không cần tới nữa."

Khuất Lam Sơ nữa vỗ tay ba cái. Tiểu Khả hưng phấn vung vẩy cái đuôi, lui về phía sau mở mấy bước, tiếp đó mở móng heo đi phía trước ra sức nhảy một cái.

"A!" Chợt bị con vật khổng lồ va chạm, Cam Nhĩ Toàn bị đụng ngã trên mặt đất, thân thể Tiểu Khả to mập đè trên người anh, không ngừng dùng mồm heo thay anh rửa mặt.

Trong phút chốc gương mặt tuấn tú của anh liền dính một mặt nước miếng heo, anh chán ghét quát: "Người...người, người lăn xuống cho ta!"

"Xem ra tiểu Khả rất thích anh, khả năng này nói cách khác chính là khác phái hấp dẫn nhau thôi."

"Có ý gì?" Anh muốn đẩy con lợn béo xuống khỏi người anh, nhưng nó quá nặng làm người ta đẩy cũng đẩy không được.

"Anh không nhận ra tiểu Khả là con heo mẹ sao? Hiện tại giống như đang ở thời kỳ động dục." Giọng nói trong trẻo lạnh lùng không giấu được ý cười.

Heo mẹ? Động dục? Anh tức giận gằn thét."Lam Lam, để nó đi xuống cho anh, trễ một bước nữa, anh bảo đảm lập tức làm thịt nó!"

Tiếng cười thanh thúy đột nhiên vang lên, anh liếc về người đang nở nụ cười rực rỡ, mắt nhìn ngây dại.

Bạn đang đọc truyện *Tam Thiếu Nhà Họ Cam Thích Nói Giỡn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hồi Cuối

Nửa năm sau.

Nhìn bộ lễ phục trước mắt, khoe miệng Cam Nhĩ Toàn giật giật, mở miệng nói: "Mẹ, con quyết định, con nhường lại quyền đặt tên cho đứa bé thôi."

Anh tình nguyện sau này bị đứa bé oán giận, cũng không muốn mặc bộ lễ phục kỳ quái do mẹ thiết kế này trong hôn lễ của mình, sẽ mất mặt xấu hổ.

"Cái người này con hy vọng mẹ đặt tên cho đứa bé sao?" Nghe vậy ánh mắt Cam phu nhân sáng lên.

"..... Đúng vậy." Không phải rất hi vọng, nhưng quyết định chọn ra một phương án đúng đắn nhất.

"Thật đáng tiếc, tên tuyệt vời nhất mẹ nghĩ đã dành cho con anh cả con, " về mặt Cam phu nhân khổ sở đôi mày thanh tú nhú lên, "Chỉ là không sao, dù sao con của con cũng chưa biết phải chờ tới năm tháng nào mới có thể ra đời, cho nên trước hết con nên mặc bộ lễ phục này mẹ đã vì con tỉ mỉ thiết kế, tương lai con của con ra đời, mẹ có thể cũng nghĩ cái tên khác hay hơn đặt cho nó."

"..... Mẹ, con còn muốn làm người." Cam Nhĩ Toàn có ý vùng vẫy giãy chết. Anh chỉ chăm sóc hai con mèo do bà đưa tới có mấy ngày, tại sao anh phải thê thảm, đau đớn trả giá cao như vậy, nhượng lại quyền thiết kế lễ phục kết hôn.

Được rồi, mẹ muốn thiết kế lễ phục anh không có ý kiến, nhưng ít nhất cũng phải có hình dáng một chút, thiết kế ra loại quần áo này có thể nhìn được sao?

"Con bây giờ quan trọng nhất không phải là làm người, mà là làm chú rể mới, nhanh lên một chút mặc lễ phục vào, không nên chậm trễ thời gian, con còn phải chạy tới nhà họ Khuất cưới vợ." Cam phu nhân không nói lời nào cởi quần áo trên người con trai, mặc bộ lễ phục do bà thiết kế.

"Meo meo ô meo meo ô meo meo ô....."

"Con xem, ngay cả Bảo Bảo và Bối Bối cũng cho là bộ lễ phục này mẹ thiết kế là vô cùng đẹp mắt đấy."

Ngay cả hai con mèo ngu xuẩn cơ bản cũng đang cười anh có đúng không/ Liếc nhìn cái gương to, Cam Nhĩ Toàn rất muốn lập tức tròn mắt ngất xỉu thôi, cái này cơ bản không phải là lễ phục, mà là quần áo chú hề.

Hôm nay là ngày trọng đại của anh, mẹ lại muốn anh mặc bộ quần áo kỳ quái này đến nhà họ Khuất cưới vợ, thật không dám tưởng tượng nhà họ Khuất sau khi nhìn thấy có cho là anh cố ý hay không, sau đó giận dữ hủy bỏ hôn lễ." Nhĩ Toàn, có thể lên đường chưa?" Cam Nhĩ Khiêm đi tới, nhìn thấy mặc toàn thân hoa hoa lục lục đệ đệ, không khỏi ôm bụng cười cuồng tiếu ra tiếng, "Oa, ha ha ha ha..... Nhĩ Toàn, làm sao em ăn mặc như vậy?"

" Nhĩ Khiêm anh cười cái gì, đối với bộ lễ phục mẹ thiết kế anh có ý kiến gì không?" Giọng nói vô cùng dịu dàng vang lên.

Lau nước mắt khoe mắt vì bật cười, Cam Nhĩ Khiêm nén cười nói: "Không có, Nhĩ Toàn mặc vào lễ phục mẹ thiết kế, thật là đẹp hết chỗ nói luôn."

"Thật, anh cũng cảm thấy đẹp mắt?"

"Đẹp mắt, đẹp mắt." Anh ấy gạt đầu qua loa lấy lệ.

"Vậy sau này con kết hôn mẹ cũng sẽ thiết kế cho con một bộ lễ phục." Cam phu nhân say mê cuồng nhiệt nói.

"Không cần, mẹ, " Cam Nhĩ Khiêm hoảng sợ khoát tay cự tuyệt, "Nhĩ Toàn, anh đi xuống trước chờ em." E sợ rằng mẹ sẽ đánh chủ ý lên mình, anh ấy chạt trời chết.

Vừa ra cửa chính, ngồi vào trong xe, Cam Nhĩ Toàn lập tức cởi bộ lễ phục buồn cười sắc sỡ trên người xuống xuống, từ trong túi đã chuẩn bị sẵn lấy ra một bộ lễ phục sậm màu. Hừ hừ, anh đã sớm ngờ tới mẹ tuyệt đối sẽ chơi xấu, cho nên sớm một chút còn có chuẩn bị." Đây là cái gì?" Anh không dám tin nhìn chăm chăm trong túi y phục. Một mảnh giấy rơi xuống. Bộ quần áo này cũng là mẹ tự tay thiết kế, nếu như con không phải thích bộ trên người kia, cũng có thể đổi bộ này. Nhìn chăm chăm lễ phục trong tay, cuối cùng Cam Nhĩ Toàn hiểu cái gì gọi là đạo cao một thước rồi. Anh nhất định trở thành trò cười trong đám cưới của mình. Anh không đoán được, trong hôn lễ một tràng tiếng cười, rất tốt, anh giải trí cho mọi người. Chỉ là nguyên nhân chính xác khiến tâm tình anh tốt hơn, là cô dâu mới bên cạnh nhìn không được nở nụ cười." Anh mặc như vậy rất đẹp mắt."

"Thật?" Cam Nhĩ Toàn hoài nghi như sương mù.

"Thật, giống như một gốc cây thông Noel." Khuất Lam Sơ cười ha ha.

"Em dám trêu đùa anh, xem anh trừng phạt em thế nào." Anh bắt thỉnh linh bé ngang cô.

"Anh muốn làm gì?" Cô la nhỏ một tiếng, đôi tay vội vàng thắt chặt cổ của anh." Các vị, mọi người từ từ ăn, tôi muốn cùng cô dâu mới đi hưởng tuần trăng mật." Trong phòng ăn vang lên một tràng vỗ tay cùng tiếng cười vui vẻ tiền hôn họ.

【Hoàn】

Bạn đang đọc truyện *Tam Thiếu Nhà Họ Cam Thích Nói Giỡn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.